SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 32 / Hejmar 383 / Mijdar 2013

36. YILIMIZDA DEVRİMİMİZİN HER ALANINI ZAFERLERLE TAÇLANDIRACAĞIZ

Biz Türkiye'nin bütün demokratik güçlerini bir araya getirip Türkiye demokrasi hareketi yaratmaya ve AKP'nin demokratik alternatifini ortaya çıkarmaya çalışırken, o da Kürdistan'da PKK'ye karşı alternatif bir siyaset yaratmak için her imkanı kullanmak istiyor. 2013 yılı boyunca Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik çözüm süreci temelinde yürüttüğümüz mücadelede artık şu noktaya geldik; AKP ile ancak bu kadar olur, buraya kadar gelinebilir. Dikkat edilirse AKP'nin bundan öteye bir şey yapma anlayışı da gücü de bulunmamaktadır. Çünkü anlayış olarak Türk-islam sentezcisidir. Ne zihniyeti ne de politikası bundan öteye adım atmasına imkan ve fırsat tanımaktadır. Milliyetçidir, şovendir, inkarcıdır, kültürel soykırımdan yanadır. Faşizan karakterlidir. AKP'yi ulusalcı güçlerle çatışma içerisinde demokrasiye hizmet ettirme yönündeki çabalar ancak buraya kadar sonuç vermiştir. Bu bakımdan bizim de artık AKP politikalarını görerek hem geçen sürecin ortaya çıkardığı birikimin AKP'nin seçim kazanmasına hizmet etmesini engellemek hem de bunları demokratik siyasetin başarısı için kullanma görevimiz vardır.

sayfa 5'te

36. PKK YILI TÜM HALKIMIZA KUTLU OLSUN

Hizbullah saldırılarının zamanlaması

Hizbullah ve Hüda-Par'ın propagandasının temel taşlarıyla, yeminli Apo ve PKK düşmanlarının propagandalarının, sözlerinin temel taşları, temel değerlendirmeleri aynıdır. Yeminli Apo ve PKK düşmanlarının bir cinahı da bunlardır. Anlaşılıyor ki Hizbullah, Apo ve PKK düşmanlığını faklı bir kulvarda yaparken, şimdi diğer Apo ve PKK düşmanlarıyla aynı kulvarda yürümektedir. Tüm bunların da Kürt özgürlük hareketini, Kürt demokratik hareketini zayıf düşürme, hatta bölme stratejisinin parçası olduğu bilinmektedir. Türk devletinin Kürt özgürlük hareketi söz konusu olduğunda herkesi kullanacağı açıktır.

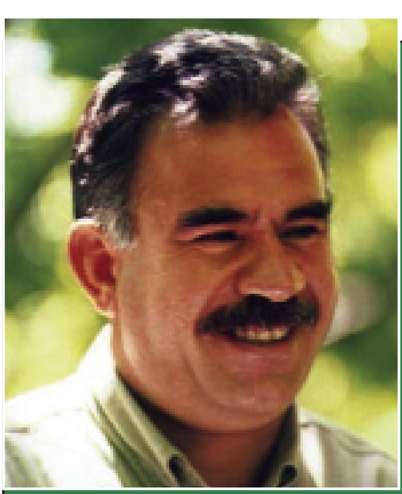
sayfa 2'de

PKK PROGRAMI

XI. Parti Kongresi de yeni ve kapsamlı bir parti programı hazırlayıp kabul etmiş oldu. Ayrıca XI. Kongremiz Önder Öcalan'ın beş ciltlik Demokratik Uygarlık Manifestosu genel isimli savunmalarını da partimizin zihniyeti olarak benimserken, Bir Halkı Savunmak ile Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü isimli kitapları da üçüncü dönem partileşmesinin manifestosu olarak kabul etti.

Önderlik savunmalarının sistemli bir özeti olan yeni parti programımızın XI. Kongre kararlılığı temelinde gelişecek partileşme sürecinde çok önemli bir rol oynayacağına inanıyoruz. XI. PKK Kongresi yeni bir program hazırlayıp kabul ederek kadro ve sempatizanların partileşme çalışmalarına büyük güç katmış ve bu çalışmaları kolaylaştırmış bulunuyor.

sayfa 20'de

Geçmiş on yılda yaptıklarımız gelecek on yılda neler yapacağımızın en iyi aynasıdır

ABDULLAH ÖCALAN

Biz ilk yola çıkarken, tarihin karanlıkları içinde bırakılmak istenen, çağın özgür bir yaşama layık görmediği, unutulmuş bir halk gerçekliği içinden yola çıktık; bu en umutsuz ortamda partimiz adına ilk düşünce tohumlarının serpilmesi eyleminden bugünkü yüksek düzeye nasıl ulaştığımız, nasıl adım adım ve nefes nefese bir gelişme seyri izlediğimiz iyi bilince çıkarılmak durumundadır. Ulus ve halk olarak kendimize insanlık ailesi içinde şerefli bir yer edinmek istiyorsak, bu yılları adeta bir destanı okurcasına ruhumuzda ve beynimizde yaşamak, yapmamız gereken ilk iştir. İnsanlık ailesinin dışına itilmekten, sayısal varlığı bile bilinmeyen, unutulmuş bir halk olmaktan çıkmak kolay değildir. Aynı şekilde, Kürt olmaktan utanç duymaktan ve hep boyun eğen bir durumu yaşamaktan kurtulmak kolay değildir. Bu nedenledir ki, böyle utanılası bir durumdan çıkıp bugün gerçekten şeref ve onur kazanmış, başı dik, nasıl yaşayacağına karar vermiş ve bu uğurda nasıl mücadele etmesi gerektiğini bilen bir halk gerçekliğine ulaşmak çok önemli bir gelişmedir.

sayfa 18'de

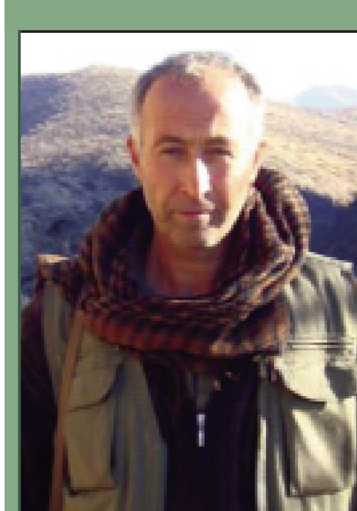
DAĞ ÇİÇEĞİNDEN

Şu an sizlere anlatmak istediğim pekçok yürek ve benlik gerçeğinin yanında bir de ruhta, hislerde sürekli bir akışkanlığı yaratan, insanlarda varsa köreltilmiş duygular, anlarda heyecan, coşku, sevinç çığlıkları yaratan doğanın güzelliklerini anlatmak, paylaşmak isterim. Çünkü doğada yaşayan her güzel canlı bizlere sürekli çalınan bir sazın, bir flütün güzel ezgileri gibi eşlik etmektedir.

sayfa 30'da

Pêşengên tevgera Şemzînanê şehîd Kerîm û Reşîd

Divê mirov li ser hevalê Reşîd lêhûrbe û wisa li ser wî biaxive. Di temsîla ruhê Apocî ya êrîşê de bi taybet di temsîla ruhê pêngava Şerê Gel ê Şoreşgerî de sembolek e. Ne ku heval Reşîd şehîd ketiye û em dixwazin metha wî bikin. Na. Hemû heval şahîd in. Li hemû refê qadê serpêşî kişandiye. Heval Reşîd wekî fedaiyekî di nav de bû, carna li pêş carna jî li naverastê bû.

sayfa 24'te

HİZBULLAH SALDIRILARININ ZAMANLAMASI!

Son zamanlarda Hizbullah'ın yeniden harekete geçirildiği, Kürt demokratik hareketine saldırtıldığı yönünde değerlendirmeler yapılmaktadır. Bu değerlendirmelerde gerçeklik payı vardır. Daha önce Dicle Üniversitesinde yurtsever Kürt öğrencilere saldıranlar bir süre önce de Batman'da bir Kürt gencine saldırarak katletmişlerdir. Bunları kendiliğinden, tesadüfi ya da anlık gelişen olaylar olarak görmemek gerekiyor. Özellikle Kürt özgürlük hareketinin devleti sıkıştırdığı, devletin zorlandığı bir dönemde bu tür saldırıların gerçekleşmesi irdelenmeye değerdir. 1990'lı yıllarda da gerçekleştirilen saldırılar Kürdistan'da serhildanın gerçekleştiği, diriliş devriminin tamamlandığı ve kurtuluş aşamasına ulaşarak kültürel soykırımcı sömürgeci devleti zor durumda bıraktığı bir dönemde bu saldırılar yapılmıştır.

Serhildanlar 1990'lı yılların başında boydan boya bütün Kürdistan'ı kapsamıştır. Kürdistan'ın her şehri, her kasabası, her köyü serhildan yeri haline gelmiştir. Kürdistan'da tam bir ulusal demokratik devrim gerçekleşmiştir. Yediden yetmişe kadın, çocuk herkes ayağa kalkmıştır. Türk devletinin 70-80 yıl uyguladığı politikalar bu serhildanlarla tam bir çöküşe uğramıştır. Kürdistan toplumunda neredeyse ayağa kalkmayan köy, kasaba, şehir, mahalle kalmamıştır. Türkiye'nin tek gündem maddesi 'Kürdistan'daki Diriliş Devrimi' olmuştur. PKK'nin kuruluşuyla başlayan diriliş hamlesi 1990'larda Diriliş Devrimiyle tamamlanmıştır. Önder Apo buna "Diriliş tamamlandı, sıra kurtuluşta" demiştir. İşte faili meçhul cinayetler ve bu cinayetlerde hizbikontra denen çevrelerin kullanılması bu süreçte ortaya çıkmıştır.

Bu dönemdeki tartışmalardan biri de, 'ver kurtul mu, vur kurtul mu?' biçimindeki değerlendirmelerdir. Türk devleti Kürt halkının özgürlük direnişi ve demokratik devrimi karşısında çaresiz kalmıştır. Silahsız, sadece göğüslerini siper ederek meydanlara çıkan bir Kürt devrimci hamlesi var. Serhildanda yapılan katliamlara rağmen Kürtler serhildanlarını her gün geliştirmede ısrarlı olmuşlardır.

Hizbikontra gerçeği

Devlet bu gelişme karşısında ya sorunu çözecekti ya da kirli savaşa başvuracaktı. Çünkü, normal savaş yöntemleriyle ya da mevcut yasa ve anayasalarla Kürt halkının ayağa kalkışını durdurmak mümkün değildi. Çünkü, Kürt halkı bütün mevcut faşist yasalar kullanılarak bastırılmak istenmesine rağmen yılmamış, direnişini sürdürmüştür. İşte bu koşullarda Türk devleti halkı susturarak, ezerek gerilla savaşını da geriletmeyi yani 'suyu kurutarak balığı öldürmeyi' hedeflemiştir. Bu temelde hem serhildana saldırmış hem de toplumu tartıştıran, topluma moral veren, toplumun gündemini belirleyen, toplumun doğal önderlerini tasfiyeye yönelmiştir. Böyle bir süreçte de Hizbullah ismiyle örgütlenen ve Kürt halkının bu katliamlardan, bu cinayetlerden dolayı hizbikontra dediği grup devreye sokulmuştur. Bu grup Kürdistan'ın her tarafında polis denetiminde, polis gözetiminde yurtseverlere saldırtılmıştır. Özellikle de yurtseverliğin geliştiği yerlerde sokak ortasında insanlar katledilmiştir. Tam bir yıldırma harekatı başlatılmıştır. Dikkat edilirse hizbikontra denen saldırıların esas olarak da Kürt özgürlük hareketinin geliştiği, halkın serhildanlarla Türk devletini çözüme zorladığı alanlarda gerçekleştiği görülür. PKK'nin örgütlenmesinin olmadığı alanlarda bu örgütlenmeler görülmemektedir. Kendini 'allah'ın partisi' olarak tanımlayan bu çevrelerin, geçmişte islami referans gösteren partilerin fazla oy aldığı yerlerde bir varlığı söz konusu olmamıştır. Ya da az olmuştur. Bu gerçeklik bile bu örgütlenmelere PKK'ye saldırtılmak için yol verildiğini göstermektedir.

O dönem tecrübesiz olan Kürt demokratik hareketi ve Kürt toplumu bu saldırıları önceden görüp tedbir alamadığı için, öte yandan devlet de açıkça bu katilleri koruduğu için Kürdistan toplumuna ve Kürt insanına yönelik bu saldırılar toplumun serhildana kalkışında gerileme yaratmış, bu da toplumsal örgütlenmeleri zayıflatmıştır. Çünkü, birazcık öne çıkan her yurtsever demokrat katledilmiştir. Zindanlara atılanlar atılmıştır ama esas olarak da zindana atmak değil de, yurtseverleri tek tek katlederek topluma moral verenleri, toplumu örgütleyenleri, toplumun gündemini belirleyenleri saf dışı etmişlerdir. Bu saldırılarda devletin JİTEM denen istihbarat örgütü de kullanılmıştır. İtirafçılar kullanılmıştır. Ama en fazla da hizbikontra cinayetleri devreye sokulmuştur. 1990'lı yıllar bu temelde Kürt toplumuna bir travma yaratmıştır. Kürtler büyük bir özgürlük umuduyla, direnç le, fedakarlıkla tarih sahnesine çıkarken, büyük bir direniş ortaya konurken, şehirlerde bir kirli savaşla tek tek sokak ortasında öldürülerek pasifikasyon yaratılmak istenmiştir. Kırsal alanda ise köyler boşaltılarak, yakılıp yıkılarak gerilla boğulmaya çalışılmıştır.

Bu saldırılar bazı sonuçları da olmuştur. Kürt yurtseverleri, yurtsever demokratları kendini açığa vurmaktan, açık faaliyet yürütmekten kaçınmışlardır. Bu dönemde yürütülen kirli savaş, köylerin yakılıp yıkılması, faili meçhul cinayetler, ağır işkenceler bir tarafta toplumda ağır bir travma yaratırken, diğer taraftan ise büyük bir öfke ortaya çıkarmıştır. Bu cinayetler, bu katliamlar belki belli düzeyde insanları geriye çekmiştir ama esas olarak gerilla mücadelesi, Özgürlük mücadelesi sürdüğü için öfke daha da derinleşmiş, Kürt özgürlük hareketine bağlılık daha da artmıştır. Halk Türk devletine de, bu cinayetleri gerçekleştiren hizbikontraya da, dini bu temelde kullananlara karşı da büyük öfke duymuştur. Çünkü, tam özgürlüğün kazanacağı, Kürdistan'ın özgür ve demokratik yaşamını sağlayacağı bir ortamda, buna çok yaklaştığı bir ortamda böyle bir kirli savaş yapılarak, cinayetler işlenerek, köyler yakılıp yıkılarak Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi tasfiye edilmek istenmiştir.

Eğer bu faili meçhul cinayetler, köyleri yakıp yıkmalar olmasaydı Kürt toplumu serhildanlarıyla, direnişiyle Türk devletini çözüme mecbur edecekti. O yıllarda tarihin en büyük kirli savaşı olmasaydı devletin Kürt sorununu çözmeye mecbur kalacağı yıllar olacaktı. Türk devleti bugünkünden daha fazla sıkışmıştı, çaresiz kalmıştı. Hem gerilla karşısında hem de serhildanlar karşısında yapacağı bir şey kalmamıştı. Mevcut anayasalar, yasalar mevcut polis gücü, jandarma gücü ne gerilla mücadelesini durdurmaya yetiyordu ne de Kürt halkının serhildanlarla ayağa kalkışını önleyebiliyordu. Bu nedenle kendilerini anayasa ve yasalara bağlı kılmadan tam bir kirli savaş yürüttüler. Gerçekten de sadece Türkiye ve Kürdistan tarihinin değil, insanlık tarihinin de en kirli savaşı yürütülmüştür. Dünyada binlerce köyün yakılıp yıkılması bir ilktir. Yine dünyada beş altı milyon insanın köylerinden boşaltılarak ülkesinden koparılması bir ilktir. Yine binlerce insanın sokak ortasında gündüz gözü devletin denetiminde katledilmesi bir ilktir. Öyle bir işkence ortamı, baskı ortamı, zulüm ortamı, yıldırma ortamı kirli savaş yürütülmüştür ki gerçekten de toplum üzerinde büyük bir baskı kurmuştur, büyük bir travma yaratmıştır. Ama böyle bir kirli savaşa karşı ise dünya sessiz kalmıştır.

Türkiye NATO üyesi olduğu için, Türkiye Avrupa ile ABD ile sıkı ilişkiler içinde olduğu için, onların bölgedeki en önemli işbirlikçisi olduğu için, Kürtler üzerinde uygulanan bu büyük kirli savaşa, yok etme savaşına göz yummuşlardır. Bu göz yumma, bir zamanlar Ermeni soykırımına göz yumma düzeyindedir. Hatta bazı yönleriyle onu da aşmıştır. Beş altı milyon insan ülkesinden göçertilmiştir. Ermeni tehciri olarak ifade edilen bir yerden bir yere göç ettirme yöntemiyle insanlar ölüme sürüklenmiştir. Kürtlere yönelik ise hiçbir gerekçe bile ileri sürmeden, faşist karakterde de olsa bir yasaya dayanmadan bunlar yapılmıştır. Ermeni sürgünleri bile kitabına uydurulmak istenirken, Kürdistan'da köylerin yakılıp yıkılması hiçbir kitaba uydurulmadan, 'çıkacaksınız' denilmiştir. Köyler yakılmıştır ve insanlar itirafçılar kullanılarak, hizbikontra kullanılarak, devletin örgütlediği illegal çeteler kullanılarak katledilmiştir.

Burada anlaşılması gereken konu şudur: Kürt halkının özgürlük mücadelesinin geliştiği ve Türk devletini çözüme zorladığı bir dönemde hizbikontranın kullanılması aslında Kürt halk tarihi açısından büyük bir cinayettir, büyük bir ihanettir, büyük bir alçaklıktır. Kürtlerin özgürlüğe en fazla yakınlaştığı dönemde devletin kirli savaşının parçası olmak tabii ki kabul edilecek ya da unutulacak bir durum değildir. Bu cinayetleri öyle sıradan bir olay olarak değerlendirmek mümkün değildir. Çünkü, bu cinayetler bugün Hizbullah denen çevrenin yansıttığı gibi PKK-Hizbullah çatışması şeklinde olmuş, PKK'liler de Hizbullahçıları vurmuş, o nedenle onlar da meşru savunmaya geçmiş" biçimindeki sözlerle izah edilecek bir durum değildir. Böyle izah etmek, Kürt halkına karşı işlenen o tarihsel suçu görmezlikten gelmektir. Bu suçu normalleştirmektir, sıradanlaştırmaktır. Eğer o yıllarda o cinayetler olmasaydı belki de Kürt halkı şu anda özgür ve demokratik yaşama kavuşmuş olacaktı. Kürt sorunu kesinlikle bir çözüme kavuşmuş olacaktı. Çünkü, Hizbulkontranın gerçekleştirdiği, faili meçhul cinayetlerle binlerce köyün yakılıp yıkılmasının tesadüf olduğu söylenebilir mi? Aynı zihniyettir, aynı merkezden bunlar gerçekleşmiştir. Bu yönüyle o dönem halkın hizbul-kontra dediği Hizbullah denen çevrelerin hangi sürecin parçası olduğunu, neye alet olduğunu, hangi suçları işlediğini görmesi gerekir. 1990'lardaki olaylar birkaç bin Kürtün öldürülmesi de değildir. Kuşkusuz bu öldürmeler de vardır, cinayetler de vardır. Binlerce köyün yakılıp yıkılması da vardır. Esas olarak bütün bu öldürmeler Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamının önünü kesmek için yapılmıştır. Bu nedenle savaş hala sürmektedir; acılar çekilmektedir, bedeller ödenmektedir. Türk devleti o zaman bu kirli savaşı yürüterek Kürt halkının mücadelesinin özgür ve demokratik yaşama kavuşmasını engellemiştir. Böylece bedellerin daha da ağırlaşması durumu ortaya çıkmıştır.

Hüda-Par ve kara propaganda

Bugün 1990'lı yıllarda yürüttüğü o saldırıya, zulme dayanarak ayakta tuttuğu devletle Kürt sorununun çözümsüzlüğünde ısrar etmektedir. Bugün Kürt sorununun çözümsüzlüğünde direnen anlayışı ortaya çıkaran ya da bugün hükümetlerin, devletin Kürt sorununun çözümsüzlüğünde diretmesi, 1990'lı yıllarda yürüttükleri kirli savaşla inisiyatifi ele aldıklarını düşünmeleridir. "Biz o zaman PKK'nin mücadelesine, yürüttüğü savaşa engel olduk, şimdi yine engel oluruz" biçiminde bir anlayışın oluşması böyle ortaya çıkmıştır.

Bugün Hizbullah'ın hareketlenmesi, bir Kürt gencinin öldürülmesi, Cizîr'de saldırılıp bazı gençlerin yaralanması tabii ki geçmişteki dönemi hatırlatacaktır. Kürt sorununun tekrar çözüm noktasına geldiği, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin, özlemlerinin Türk devletini zorladığı bir dönemde acaba, 'devlet ve hükümet bu sıkışıklıktan kurtulmak için bir daha Kürt halkına karşı bu tür saldırıları mı gerçekleştiriyor?' sorusu akla getiriyor. Yine bugünlerde Kürt siyasetini bölme çabaları devletin gündemindedir, masasındadır. Bu yönlü ilişkiler geliştirmekte, çalışmalar yapmakta ve planlamaya gidilmektedir. Bir taraftan Hizbullah gibi örgütleri Kürt demokratik hareketine, Kürt halkına saldırtırken diğer yandan Kürdistan'daki demokratik siyasal mücadeleyi parçalayarak, bu temelde Kürt halkının özgürlük mücadelesini zayıflatarak 1990'larda olduğu gibi bir daha Kürt sorununun çözümünden kurtulmayı mı düşünmektedir? Bu sorular bir evham değildir, bir gerçeklikten kaynaklanmaktadır.

Hizbullah'ın kurduğu bir yasal parti vardır. Son aylarda Hizbullah'ın, yine bu yasal partinin yayın organlarının işi gücü Kürt özgürlük hareketine ve Kürt demokratik hareketine saldırmaktır. İster gazetesi olsun, ister dergisi olsun, ister radyosu olsun, ister televizyonu olsun, ister başka yayınları ve propaganda araçları olsun Kürt özgürlük hareketi yayınlarında Hizbullah'a, Hüda-Par'a yer vermezken, Hizbullah'ın ya da Hüda-Par'ın çalışmaları konusunda aleyhte bir yayıncılık görülmezken, bir karşı kampanya yapmazken Hizbullah'ın, Hüda-Par'ın bütün yayın organlarının gecegündüz, sabah-akşam PKK, Kürt demokratik hareketi üzerinde yayın yapmaları tabii ki manidardır. Değerlendirilmesi gereken bir konudur. Neden bir kara propaganda kampanyası yürütülmektedir? Neyin hazırlığı yapılmaktadır? Neyin gerekçesi hazırlanmaktadır? Bunlar tabii ki akla gelen ilk sorulardır. Bu açıdan Hizbullah'ın bu yaklaşımları, Hüda-Par'ın Kürt demokratik hareketine yönelik tutumları, karşı tutumları mutlaka değerlendirilmesi gereken konulardır. Bu yaklaşımların, bu tutumların anlaşılması gerekmektedir. Bunun hükümetin yürüttüğü psikolojik savaşla bağlantısı nedir? Devlet Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında sıkışınca, zorlanınca bunları mı devreye sokmaktadır? Bunlar tabii ki mantıklı sorulardır.

Özellikle 2012'de şiddetli bir savaşın yürütüldüğü açıktır. Türk devleti son yıllarda Kürt özgürlük hareketi karşısında ordusuyla, polisiyle, siyasetiyle en zor dönemlerini yaşamıştır. Savaş 1990'lı yıllardan daha da şiddetli hale gelmiştir. Hizbullah sanıklarının bırakılması, daha sonra Hüda-Par'ın kurulması böyle bir süreçte gerçekleşmiştir. Son zamanlarda yürütülen kara propaganda, psikolojik savaşın bir siyasi anlamı olmalıdır. Öyle ya, kendilerini bir siyasi hareket olarak ifade etmektedirler! Kürt özgürlük hareketi de, Kürt demokratik hareketi de ne Hizbullah'a karşı ne de Hüda-Par'a karşı herhangi bir karalama kampanyası yürütmüştür. Hizbullah'ı ve Hüda-Par'ı özel

hedef alan bir yaklaşımı olmamıştır. Kuşkusuz zaman zaman bazı değerlendirmeler yapılmıştır. Bu da doğaldır. Bu çevrelerle düşünce ve politika farklılığı vardır. Bu yönüyle de bazı değerlendirmeler, bazı eleştiriler yapılmıştır. Bir siyasi hareketin Türkiye siyasetinde, Kürdistan'da 'ben de örgütleneceğim ve siyasi mücadele yürüteceğim' diyen bir hareketle ilgili zaman zaman bazı değerlendirmeleri mutlaka olacaktır. Ama bunlar herhangi bir konu gündeme geldiğinde yapılmıştır. Günlerce, haftalarca yürütülen ya da sürekli gündemde tutulan bir düzeyde olmamıştır. Yani Hizbullahçıların bırakılması, Dicle Üniversitesi'nde öğrencilere saldırılması gibi durumlar dışında Hizbullah, Hüda-Par üzerinde duran, onlarla ilgili değerlendirme yapan bir siyasi yaklaşımı da olmamıştır, bir planlaması da olmamıştır, bir hedefi de olmamıştır. Bunlar açıktır.

Cizîr'de niye saldırı olmuştur?

Kürt özgürlük hareketinin yayınlarıyla bu çevrelerin yürüttüğü kara propaganda yayınları karşılaştırıldığında bu gerçeklik görülür. Hacim olarak da, değerlendirme olarak da onların yaptığı değerlendirmelerin yüzde onu bile yapılmamıştır. Kürt özgürlük hareketinin, Kürt demokratik hareketinin propaganda imkanları daha fazla olmasına rağmen Hizbullah ve Hüda-Par'la ilgili yapılan değerlendirmeler bu düzeyde azdır. O zaman bu yaşananlar nedir? Bu yaşananlar zaman zaman bazı yerlerde onların taraftarlarının Kürt gençlerine saldırması, Kürt gençlerinin kendilerini savunması gibi lokal çıkan bazı tartışmalar, çekişmeler ve kavgalarla izah edilemez. Kaldı ki izah edilse bile bunun sorumlusu yine bu çevrelerdir. Çünkü sürekli propaganda yaparak, kara propaganda yaparak kendi tabanını, kendi militanlarını, sempatizanlarını bu yönlü yönlendiren, saldıran konuma getiren kendileridir. Bir nevi Kürt özgürlük hareketi, Kürt demokratik hareketini hedef almaktadırlar. Bunlar çok açık gerçekliklerdir.

Cizîr'de niye saldırı olmuştur? Cizîr'deki saldırı, Hizbullah'ın ya da Hüda-Par'ın Rojava'ya saldıran çetelerle ilişkisi olmasından kaynaklanmaktadır. Oradaki çetelerin saldırısı sonucu katledilen Cizîrli bir yurtsever sanatçının cenazesinde bu saldırı olmuştur. Bu, açıktan açığa Rojava devrimine saldıran çetelere desteği, onlarla dayanışmayı ifade etmektedir. Bunu başka türlü anlamak mümkün müdür? Yine Batman'daki saldırı neden gerçekleşmiştir? Bu saldırının gerçekleşmesi de bu çetelelerle yürütülen ilişkinin ve basında Kürt özgürlük hareketine ve demokratik harekete karşı yürütülen saldırgan kara propagandanın pratikleşmesidir.

Batman'daki saldırı Hüda-Par yöneticisinin Erdoğan'la görüşmesinden sonra gerçekleşmiştir. AKP Kürdistan'da BDP'ye karşı seçim ittifakının ilk adımını Hüda-Par'la atmıştır. Yani Hizbullah'la atmıştır. Seçimde ittifak yapan, başka konularda da ittifak yapar. Bu açıktır. Çünkü, hükümet, PKK'ye karşı, Kürt özgürlük hareketine karşı Hizbullah ve Hüda-Par'ı bir ittifak güç olarak görmektedir. Zaten Türk devleti ve onun hükümetleri Kürt özgürlük hareketine karşı amiyane deyimle herkesle bile ittifak yapma zihniyetine sahiptir. Bu normal bir seçim ittifakı, demokratik zeminde gerçekleşen bir ittifak değildir. Kesinlikle psikolojik savaş merkezleri, özel savaş merkezleri tarafından planlanmış ve Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen özel savaşın bir parçası olarak, özel savaşın bir taktiği olarak gerçekleşmiştir. Bu görüşme ya da ilişki sadece bir seçim ittifakıyla açıklanamaz. Açıktır ki Türk devleti, Türk hükümeti bu güçleri Kürt özgürlük hareketinin üzerine sürmek istemektedir. Kürt özgürlük hareketine saldırtılacak en zayıf halka olarak görülmektedir.

Her ne kadar Hüda-Par, Hizbullah Batman'daki saldırı için "biz yapmadık, bizimle ilgisi yok" dese de bu gerçeklikler gizlenemez. Önemli olan, eylemin yapılması ve sonuçlarıdır. Saldır, ama kabul etme! Bunlar özel savaş yöntemleridir. Zaten 1990'lı yıllarda da Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen hiçbir saldırı üstlenilmemiştir. Bu açıdan Batman'daki saldırıya Kürt halkı tepki göstermiştir. Kürt halkı bu saldırının devletle, özel savaş merkeziyle bir ilişki doğrultusunda yürütüldüğünü düşünmüştür. Düşünmek için haklı nedenleri vardır. 1990'lı yıllarda faili meçhul cinayetlerin en fazla da Batman'da yaşandığı bilinmektedir. Devletin, AKP hükümetinin özellikle Batman'da bu kesim aracılığıyla Kürt özgürlük hareketine darbe vurmak istediği açıktır. Bir seçim ittifakından çok, Kürt özgürlük hareketine karşı genel düzeyde bir stratejinin, bir politikanın, bir konseptin parçası olarak gündeme gelmiştir.

Hüda-Par ve Hizbullah'ın Rojava devrimine yaklaşımı ortadadır. Rojava devriminde kimden yanadır? Kendi topraklarını savunan, direnen Kürt halkından mı yanadır, yoksa Kürt halkının topraklarına saldıran islam maskeli çetelerden mi yanadır? Açık ki islamı da kötü emellerine alet eden çetelerden yanadır. Hüda-Par ve Hizbullah, propaganda yaparken de islami referansları esas almaktadırlar.

Kürt özgürlük hareketi de Kürt halkı da islami değerlere saygılıdır, islamı Kürt halkının temel değerlerinden, kültüründen biri olarak görmektedir. Ne Kürt özgürlük hareketinin ne de Rojava'daki devrimin islamla, islami değerlerle bir sorunu vardır. Aksine, islami değerleri özgürlük ve demokrasinin tarihsel değerlerinden, temellerinden biri olarak görmektedir. Çünkü, islami değerlerde de, kültürde de haksızlığa, zulme karşı başkaldırı vardır, zulmü kabul etmeme vardır. Bu açıdan Özgürlük mücadelesinin parçası olan değerlerdir. Ancak Hizbullah, Hüda-Par neredeyse Rojava'da silahlı çetelere karşı yürütülen direnişi islama karşı olarak göstermektedir. Böylelikle islamla bu çetelerin yaptığı insanlık dışı eylemleri yan yana getirmektedir. Kürt halkının islami değerlerini, kültürel değerlerini kendi devletçi, iktidarcı, hegemonik siyasal amaçlarına araç yapmaktadır. islami değerleri toplumun özgür, demokratik yaşamı, hakkı ve adaleti için değil de, bir iktidar aracı, iktidar olma sponsoru gibi kullanmaya çalışmaktadır.

Hizbullah'ın, Hüda-Par'ın Batman ve Cizîr'deki saldırısı ve basında yürüttüğü kampanyanın Rojava devrimiyle bağlantısı bulunmaktadır. Öte yandan dikkat edilirse ilk saldırı Dicle Üniversitesinde olmuştur. Kürt Halk Önderinin başlattığı Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa Hamlesine yönelik ilk saldırı Dicle Üniversitesine yönelik saldırıyla başlamıştır. Bu yönüyle bir taraftan AKP ile ittifak yaparak, AKP'nin Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü psikolojik savaşın parçası olunurken, diğer yandan da Kürt sorununun demokratik siyasal çözümünden yana olmayan çevreler ve güçler tarafından kışkırtıldığı anlaşılmaktadır. Öte yandan da El Nusra gibi kendine islamcı diyen çevreler Rojava devrimine karşı saldırırken, Hüda-Par da islami dayanışma adı altında Rojava devrimi düşmanlığı yapmaktadır. Rojava devrimi düşmanları Hüda-Par'ı Kürt özgürlük hareketine düşmanlık yapmaya teşvik etmektedir.

Hüda-Par'ın tutumu ve yaklaşımları dikkate alındığında bunlar akla gelmektedir. 'Batman cinayetini biz yapmamışız, biz etmemişiz' demek yetmez. Bu, pratikle ortaya konulmalıdır. Bir taraftan 'yapmadık, etmedik' denmektedir ondan sonra her gün 'şurada bize saldırıldı, burada bize ne yapıldı' gibi bu tür saldırıları meşrulaştıran, bu saldırılara psikolojik savaş zemini hazırlayan propagandalar da elden bırakılmamaktadır. Batman cinayetinin olmasından sonra bu tür propagandaların yapılması ne anlama gelmektedir? Buna, bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu derler.

Kürt özgürlük hareketinin ne Hizbullah'a ne Hüda-Par'a saldırma politikası vardır ne de kararı vardır. Gece-gündüz Kürt özgürlük hareketiyle yatıp kalkmak kara propagandayı Kürt özgürlük hareketine yöneltmek gerçekliği ortadayken "Bizim ilgimiz yok" demek anlaşılır bir durum değildir. Bu açıdan Hizbullah'ın ve Hüda-Par'ın tutumunu ve yaklaşımlarını netleştirmesi gerekmektedir. Kendisini Kürdistan'daki demokratik toplumun bir parçası olarak mı görecektir yoksa çeşitli güçlerin Kürt özgürlük hareketini, Kürt demokratik hareketini tasfiye etmesinin bir parçası mı olacaktır? Ya da Kürdistan'daki demokratik siyasal yaşamın bir parçası mı olacaktır yoksa tek hegemon güç olmak için geçmişte olduğu gibi her türlü kirli ilişkilere mi girecektir? Bu konuda netleşmesi gerekmektedir. Ne Kürt özgürlük hareketinin, ne Kürt demokratik hareketinin hegemon anlayışı vardır. Devlet ve iktidar olmayı düşünmemektedir. Dolayısıyla hegemon anlayış ve zihniyete karşıdır. Her gücün demokratik ilkelere ve ölçülere bağlı kalmak kaydıyla demokratik siyaset ortamında örgütlenme ve kendini demokratik siyasal mücadele yaşamının bir parçası haline getirme hakkı vardır. Bu gerçekler ortadayken Hüda-Par ve Hizbullah'ın yeminli Apo ve PKK düşmanlarının propagandasının parçası haline gelerek, o propaganda rüzgarından faydalanarak "PKK tek hakim güç olmak istiyor, BDP tek hakim olmak istiyor, kimseye yaşam hakkı tanımıyor" gibi propagandalar yapması kendi gerçeğini gizlemekten başka br anlam taşımamaktadır. AKP kendisinde olan tüm olumsuz özellikleri rakiplerine mal ederek olumsuzluklarını gözden kaçırmaya çalışmaktadır. Hüda-Par ve Hizbullah'ın AKP'nin bu yöntemlerini kullanması devletçi iktidarcı islamın esas yönteminin bu olduğunu gösteremektedir.

Hizbullah'ın her türlü cinayetine göz yumulmuştur

Son zamanlarda Hizbullah ve Hüda-Par'ın propagandasının temel taşlarıyla, yeminli Apo ve PKK düşmanlarının propagandalarının, sözlerinin temel taşları, temel değerlendirmeleri aynıdır. Yeminli Apo ve PKK düşmanlarının bir cinahı da bunlardır. Anlaşılıyor ki Hizbullah, Apo ve PKK düşmanlığını faklı bir kulvarda yaparken, şimdi diğer Apo ve PKK düşmanlarıyla aynı kulvarda yürümektedir. Tüm bunların da Kürt özgürlük hareketini, Kürt demokratik hareketini zayıf düşürme, hatta bölme stratejisinin parçası olduğu bilinmektedir. Türk devletinin Kürt özgürlük hareketi söz konusu olduğunda herkesi kullanacağı açıktır. Hizbullah'ın İran'a dayandığı dönemde içine sızarak Kürt özgürlük hareketine saldırtmıştır. Hizbullah'ın her türlü cinayetine göz yumulmuştur. Mezar evleri bir hayal ve uydurma değildir. Devlet bu tür sindirme uygulamalarını bildiği halde harekete geçmemiştir. Çünkü, kullanıyordu. Peki, devlet ne zaman Hizbullah'ın üzerine gitmiştir? Önder Apo'nun esaret altına alındığı, Kürt özgürlük hareketinin geriye çekildiği dönemde artık Kürt sorunu da, PKK sorunu da bitti diyen devlet Hizbullah'a yönelmiştir. Hizbullah'ın liderlerinin katledildiği tarih, uluslararası komplonun gerçekleştiği, PKK'nin silahlı güçlerini Türkiye dışına çıkardığı tarihtir. Bu açık değil midir? Hizbullah bir kere nasıl vurulduğunu bile bilmemektedir. Şimdi 'şu kadar şehidimiz var, şunlar şehittir, Hüseyini bir hareketiz' diyorlar, liderlerinin öldürülmesi üzerinden propaganda yapıyorlar. Ama bu operasyonlar, öldürmeler neden gerçekleşti? Türk devleti büyük operasyonları neden yaptı? Bunlar çözülüp, anlaşılıp itiraf edilmeden söylenenlerin samimiyetine nasıl inanılacaktır? Bu gerçeklikler itiraf edilmeden Hizbullah'ın Hüda-Par'ın gerçek bir siyasi hareket haline gelmesi zordur. Çünkü, kendini tanımayan kendisi olamaz. Ancak başkası olabilir, başkası tarafından kullanılır. Hizbullah'ın '1990'larda devlet bizi kullandı, biz suç işledik, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin geliştiği, en yüksek düzeyde olduğu dönemde Türk devletinin kirli savaşına alet olduk, farkına varmadık' biçiminde bir değerlendirme yapması gerekmektedir. Yok, 'PKK bize saldırmıştı da biz de kendimizi savunduk' denilmesine kim inanır? Bunun tarihsel gerçeklikle ne alakası var. Bazı AKP yalakaları ve bazı çevreler Hizbullah'ın bu tezine PKK düşmanlığı ve Kürt karşıtlığı nedeniyle evet diyebilirler. Ama Kürt toplumu açısından bunun karşılığı var mıdır? 1990'lı yıllarda neyin ne olduğunu Kürtler bilmektedir. Orta yaş kuşak bu gerçekliği çok iyi bilmektedir. Hala insanlar yaşamaktadır. O günleri yaşayan insanlar var, ölmemiştir.

Hizbullah ve Hüda-Par 'PKK'ye komplo oldu, Kürt özgürlük hareketi geri çekildi, bu nedenle bizi kullananlar PKK'nin bittiğini düşünerek üzerimize geldiler, bunun sonucu şu kadar insanımız öldürüldü' diyebilecekler mi? Böyle bir itiraf ve özeleştiri olmadığı müddetçe Hizbullah'ın Kürt halkına, Kürt özgürlük hareketine, Kürt demokratik hareketine doğru yaklaşması mümkün değildir. Böyle bir muhasebe yapmayan hareket her an kullanılabilir Kürt özgürlük hareketine ve Kürt demokratik hareketine saldırtılabilir.

Hizbullah ya da Hüda-Par samimi olmalıdır, doğru yaklaşmalıdır. Bir taraftan 'biz yapmadık, etmedik' denilmekte, diğer taraftan Kürt halkı, Kürt özgürlük hareketi, Kürt demokratik hareketi tehdit edilmektedir. Nasıl tehdit edilmektedir? '1990'larda ne yaptıysak yine onları yaparız, başınıza onları getiririz' demektedirler. Yani 1990'larda Türk devletine dayanarak yaptıkları cinayetleri şimdi şantaj ve tehdit yapmaktadırlar. Bunun ciddiyetle alakası olabilir mi? Böyle ucuz tehditlerle, ucuz politikalarla hiçbir yere varılamaz. Ne bunu Kürt halkı yutar ne Kürt özgürlük hareketi ne de Kürt demokratik hareketi yutar. Bir taraftan 'biz yapmadık, etmedik' denilecek, geçmişteki saldırılar için de 'PKK'nin yaptığı saldırılardan dolayı bunlar oldu' açıklaması ısrarla sürdürülecek. Bir taraftan 'bir daha böyle bir duruşa düşmeyeceğiz, böyle bir saldırı durumunda olmayacağız' gibi kamuoyuna yönelik söylemlerde bulunurken, diğer taraftan 1990'lı yıllardaki cinayetlerle, saldırılarla Kürt halkı tehdit edilecek! Satır aralarında bu tehdit yapılmaktadır. Çocukça, çok ucuz yöntemlerle böyle bir tehdit yaklaşımı sürdürülmektedir. Böyle bir yaklaşım içinde olanlar geçmişte yaptıkları yanlışlıkları da göremezler, bugün yanlışlık içine düşmekten de kurtulamazlar, Türk devleti tarafından kullanılmaktan da kurtulamazlar.

Geçen gün bir grup açıklama yapıyor; 'polis bizim içimize ajan sızdırmış' diyor. Geçmiş konusunda özeleştiri verilmez, Kürt özgürlük hareketine ve Kürt demokratik hareketine doğru yaklaşılmazsa Kürt özgürlük hareketine karşı kara propaganda, psikolojik savaş içinde olunursa ve sürekli bir gerilim ortamı canlı tutulursa bu gerilimi kışkırtacak sızmalar da her zaman olabilir. 'Polis bize sızdırıldı' biçimindeki açıklamayı da çok samimi bulmadık. Bu, 'olacak kimi olayları biz yapmadık, içimize ajan sızdırmışlar' biçiminde gerekçelerle geçiştirmenin altyapısını hazırlamak olmaktadır. Çünkü, geçmişin özeleştirisi verilmemiştir. Bu açıklamada söylenen "devlet bizi çatıştırmak istiyor" sözleriyle Kürt özgürlük hareketine karşı yürütecekleri, yapacakları saldırıyı daha

baştan 'biz yapmadık, devletin kışkırtması olabilir' ya da 'bizim böyle bir yaklaşımımız yok'la geçiştirmek istiyorlar. Ya da 'PKK bu durumu yaratmıştır' gibi kendi saldırılarına meşruiyet kazandırmanın kılıfı olarak görmekteyiz. Bu 'devlet içimize ajan sızdırmıştır' açıklamasını haftalardır 'bu öldürme işinde biz yokuz' biçiminde yaptıkları propagandalarla kendilerini temize çıkarmanın bir örtüsü olarak görüyoruz. Bu konuda samimi olup olmadıklarını görmek açısından tutumlarına bakarız, yayınlarına bakarız, propagandalarına bakarız. AKP'ye yönelik bir yayıncılık yapma, tüm sorunların kaynağı olan iktidara sessiz kal, hiç kimseye dokunma ama PKK ve Kürt demokratik hareketine yönelik gece-gündüz karalama kampanyası yürüt, Rojava devrimini karala, çeteleri destekle, ondan sonra da biz temiziz de! Böyle temize çıkmak mümkün değildir.

Türk devleti Rojava'da çeteleri saldırtmaktadır

Her gün gazetelerde, şurada burada yalan propagandayla 'PKK bize şurada saldırdı, şunlar burada saldırdı' biçiminde yaklaşımlarla kendi saldırılarına gerekçe yaratmanın samimiyeti olabilir mi? Hatta bu saldırılarını meşrulaştırmak için basını bilgilendiriyorlarmış. Basına nerede, kendilerine nasıl saldırıldığı yönünde bilgiler veriyorlarmış! Bunlar yalandır! Bayatlamış psikolojik savaş yöntemleridir. Bunlar saldırıya gerekçe bulma malzemeleridir. Bir daha vurgulamalıyız ki, Kürt özgürlük hareketinin ve Kürt demokratik hareketinin ne bir saldırı yaklaşımı ne de kararı vardır. Bir iki yerde gençlerle kavga etmiş olabilirler. Bu yönlü gerilimler yaşanmış olabilir. Bundan da yine kendilerini sorumlu görmelidirler. Bir kendi yayınlarına baksınlar, bir de Kürt özgürlük hareketinin yayınlarına baksınlar! Hangisinde diğerine karşı kışkırtma, yönlendirme vardır, gerilim ortamı yaratma vardır? Bunu görsünler.

Kürt özgürlük hareketinin mücadelesi Türk devletini sıkıştırmış, Türk devleti 'Kürt vardır' demek zorunda kalmıştır. Yine en fazla sıkıştığı konularda bazı yumuşamalar yaparak kültürel soykırımcı sömürgeciliği yeni kolşullarda sürdürmeyi hedeflemiştir. Çünkü artık eski söylemlerle, politikalarla Kürtler üzerinde kültürel soykırımcı sömürgeciliği sürdürmek mümkün değildir. Şimdi Kürtlerden söz ederek ve bazı yumuşamalar yaparak Kürtlere karşı yürüttüğü kültürel soykırımcı politikaları meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Hatta bunun için son zamanlarda Kürdistan kavramını bile kullanmak zorunda kalmıştır. AKP hükümetinin bu çerçevede yeni bir özel savaş hükümeti olarak hareket ettiği anlaşılmaktadır. Kendine Hizbullah diyen ve yasal olarak Hüda-Par adını alan çevreler de son zamanlarda Kürtlerden söz etmekte, hatta yayınlarında Kürtçeyi kullanmaktadır. 1990'lı yıllardaki literatürleriyle bugünkü literatürleri karşılaştırılırsa Kürt ve Kürtlükten söz etme yönünde değerlendirmeleri bugün çok fazla kullandıkları görülmektedir. Kuşkusuz bu da Kürt özgürlük hareketinin yürüttüğü mücadelenin hikmetidir. Ancak dikkat edilirse Kürt halkının özgürlüğünü sağlayacak temel konulara teğet geçmektedirler. Kürtlerin özgür ve demokartik yaşamını sağlaması için kendi kenini yönetmesi gerçeği ve statü konusuna fazla değinmemektedir. Bir zamanlar sosyal şoven özellikler taşıyan bazı sosyalist gruplar, 'sosyalizm gelirse Kürtler de kurtulur' sözünün bir benzeri şimdi bu çevreler tarafından dillendirilmektedir.

Kürt özgürlük hareketi büyük bir harekettir. Türk devletini sıkıştırmaktadır. Sadece Türkiye'yi değil, bölgedeki gericiliği, bölgedeki iktidarcı, devletçi, sömürücü güçleri sıkıştırmaktadır. Yalnız

"Kürtler üzerinde sömürgecilik uygulayan devletler her türlü yol ve yöntemle Kürt Özgürlük Hareketi'ni zayıflatmak, bu temelde de Kürtler üzerindeki kültürel soykırımcı, sömürgeci egemenliklerini sürdürmek isterler. Çünkü hala Kürt halkının varlığını ve Kürt sorununun çözümünü tanıyacak bir zihniyete sahip olmamışlardır. Bunu Rojava Devrimi'nde açıkça görüyoruz. "

Türkiye'de değil, Ortadoğu'da özgürlük ve demokrasi mücadelesinin öncüsü durumundadır. Bu açıdan özgürlük hareketine karşı saldırı ve tasfiye planlarının olması anlaşılır bir durumdur. Kürt ögürlük hareketine karşı tarihin en büyük komplosunun yapıldığı açıktır. Önder Apo'nun nasıl esaret altına alındığı açıktır. Bir devletin değil, birçok devletin içinde olduğu bir komplodur. Önder Apo hala İmralı'da ağır tecrit altındadır. Dünyada hiçbir liderlik böyle bir tecrit altında tutulmamıştır. AKP hükümeti kendi çıkarları, politikası gereği Kürt özgürlük hareketi karşısında sıkışınca bazı milletvekillerinin İmralı'ya gidişine izin verse de, genel olarak ağır tecrit sürmektedir. Uluslararası komplo Kürt Halk Önderi ağır esaret altında tutularak sürdürülmek istenmektedir. Her ne kadar Kürt özgürlük hareketine yönelik hedeflerinde başarıya ulaşmamışlarsa da, Önder Apo'nun hala İmralı'da tutulması komplonun bir boyutuyla sürdürülmesi anlamına gelmektedir.

Türk devleti Rojava'da çeteleri saldırtmaktadır. Çetelerin Rojava devrimine saldırısının arkasında birçok güç vardır. Rojava devrimine karşı neredeyse birbirine karşıt güçler de ortak hareket etmektedirler. Rojava devrimini Türkiye 'ben kabul etmem', KDP 'ben kabul etmem', çeşitli Arap ülkeleri 'biz kabul etmeyiz' diyor. El Nusra gibi çeteler 'kabul etmem' diyor. Hizbullah, Hüda-Par Rojava devrimi aleyhinde propaganda yapıyor. ABD ve İngiltere 'kabul etmeyiz' diyor. Bütün hepsi Rojava devrimine düşmanlık yapıyorlar. Nedeni açıktır: Rojava devrim gerçeği özgürlükçü demokratik toplum gerçeğidir. Rojava'da özgürlükçü demokratik toplumcu bir sistem kurulursa Türkiye'nin de gerçek yüzü açığa çıkacaktır, ABD'nin de, İngiltere'nin de, KDP'nin de, Hizbullah'ın da, El Nusra'nın da. Çünkü Rojava devrimi tarihin en temel özgürlükçü devrimlerinden olacaktır. Hiçbir toplumsal güç üzerinde baskı olmayacaktır, herkes özgür ve demokratik yaşam içinde kendini ifade edecektir. Bu siyasi görüş olur, inanç olur, farklı kimlik olur, farklı toplumsal projeler olur. Herkes Rojava'da demokratik yaşam içinde kendini ifade edecektir. Topluma benimsettiği, kabul ettirdiği kadar kendi projelerini gerçekleştirme imkanı bulacaklardır. İşte böyle bir özürlükçü sistem karşısında gerçek yüzlerinin açığa çıkacağından bildiklerinden birbirine düşman olan güçler bile Rojava devrimine karşı birleşmiş bulunmaktadır.

Kürt özgürlük hareketine karşı, Kürt özgürlük hareketinin Türkiye'de, bölgede bu düzeyde siyaseti belirlemesi karşısında tabii ki her türlü komplo olabilir, kışkırtma olabilir, tahrik olabilir. Bu çerçevede Hizbullah da, Hüda-Par da Kürt demokratik hareketine, Kürt özgürlük hareketine saldırabilir. Bu yönüyle Kürt özgürlük hareketi de, Kürt demokratik hareketi de, tüm Kürt gençliği de, tüm demokratik Kürt kurumlaşmaları da tedbirli ve dikkatli olmalıdırlar. Kendilerini örgütlü kılmalıdırlar, her türlü saldırıya karşı öz savunma yapacak durumda olmalıdırlar. Kendi demokratik sistemini kurmalıdırlar, kendi özgür ve demokratik yaşamını kurma çabası yürütmelidirler ama gelecek saldırılara karşı da kendilerini savunmalarıdırlar, meşru savunma içinde olmalıdırlar. Kuşkusuz kendisine kimse saldırmadığı takdirde her siyasi güçle, her toplumsal kesimle yan yana demokratik ortamda yaşamayı bilecektir. Böyle bir anlayış çerçevesinde hareket ederken tedbirler almak da çok çok önemlidir. 'Su uyur düşman uyumaz' derler. Türk devletinin 1990'lı yılarda Kürt halkının özgürlük mücadelesinin başarı umudunun arttığı bir dönemde nasıl bir kirli savaşa başvurduğu bilinmektedir.

Kürt sorununda zihniyet değişmemiştir

Kürtler üzerinde sömürgecilik uygulayan devletler her türlü yol ve yöntemle Kürt özgürlük hareketini zayıflatmak, bu temelde de Kürtler üzerindeki kültürel soykırımcı, sömürgeci egemenliklerini sürdürmek isterler. Çünkü hala Kürt halkının varlığını ve Kürt sorununun çözümünü tanıyacak bir zihniyete sahip olmamışlardır. Bunu Rojava devriminde açıkça görüyoruz. Türk devleti 'Rojava devrimini niye kabul etmem' diyor. Eğer Kürt sorununu çözme anlayışı olsaydı, Kürt sorununu Kürtlerin temel hakları ve özgürlükleri çerçevesinde çözecek bir zihniyeti olsaydı, niye Rojava devrimine düşmanı olsun? Aksine Rojava devrimini dost görürdü, böylelikle Kürtlerle dostluk içinde Ortadoğu'da demokratik etkide bulunan, demokratik çekiciliği olan bir ülke haline gelirdi. Eğer Rojava devrimine düşmanlık yapıyorsa bu şu demektir: Kürt sorununda zihniyeti değişmemiştir, Kürt sorununda adil, eşit bir çözüm zihniyeti ve projesi yoktur. Böyle bir projesi yoksa, o zaman da Kürt özgürlük hareketini zayıflatmak için Kürt halkının siyasi mücadelesini zayıflamak, parçalamak için her yol ve yöntemi deneyebilirler.

Bu yönüyle bu güçlerin politikalarının yakından takip edilmesi gerekmektedir. Bu güçler nasıl politika izliyor? Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesine düşmanlık mı yapıyorlar ya da kullanılmak mı isteniyorlar? Bunların önceden görülüp tedbirinin alınması gerekmektedir. Çünkü Kürt özgürlük hareketi düşmanları ,özel savaş yürütenler, psikolojik savaş harekatı yürütenler en fazla da bazı gerilim noktalarını kışkırtıp kullanmak isteyebilirler. Şu anda Hizbullah'ın ve Hüda-Par'ın yaklaşımları da sürekli bir gerilim ortamını canlı tutmak olunca tabii ki Türk devleti tarafından bu çevrelerin her an harekete geçirilebilecekleri, tahrik edilip kışkırtılabilecekleri, saldırtılabilecekleri düşünülmelidir. Batman ve Cizîr'de olan olaylar bugün kaldir, yarın genel bir saldırı haline de gelebilir. Ya da genel bir saldırı haline gelmese de düşük yoğunluklu bir savaş yürütür misali yer yer bu saldırıları yürüterek Kürt demokratik hareketini, Kürt halkını sindirme politikası izleyebilirler. O açıdan yapılan saldırılara 'biz yapmadık' deseler de, doğru bir anlayış ve politika yürütmedikleri, gerçekten samimi bir özeleştiri vererek iyi niyetli ve samimi bir temelde Kürt halkına, Kürt özgürlük hareketine yaklaşmadıkları müddetçe tedbirli olmak yanlış olmayacaktır.

Kürt özgürlük hareketi, Kürt demokratik hareketi özgür ve demokratik yaşamı devlete karşı mücadele vererek sağlayacaktır. Bu nedenle Hizbullah'tır, Hüda-Par'dır onun gibi güçlerle kavga ederek, savaş ederek kazanacağı bir şey yoktur. Devlet onları ya da başka güçleri Kürt özgürlük hareketine saldırtarak ya da Kürt siyasi hareketini parçalayarak, Kürt toplumunu parçalayarak kendi amacına ulaşmak isteyecektir. Bu açıdan tabii ki dikkatli olunmalıdır. Çünkü özgürlük mücadelesinin başarısının yakınlaştığı bir dönemde Kürt sorununun çözümünü istemeyenler her zaman çeşitli kontra saldırılarını yapabilecekleri gibi, siyasi mücadeleyi zayıflatmak için her türlü provokasyonlara, saldırılara yönelebilirler.

Kürt demokratik hareketi de Kürt halkı da siyasal gelişmeleri yakından takip etmelidir. Türk devletinin politikalarını yakından takip etmelidir. Takip ederek tedbirlerini almalıdır. Çünkü türk devleti, AKP hükümeti Kürt sorununun çözümünde bir zihniyet değişikliği yaşamamıştır. Hala Kürt sorununda kültürel soykırımcı anlayış, politika devam etmektedir. Kürt sorununu çözme kararı almışlar gibi bir gerçeklik yoktur. Ya da bazılarının büyük bir yanılgı ve gafletle söylediği gibi aslında türk devleti ve AKP Kürt sorununu çözme anlayışına ulaşmıştır. Ancak PKK ile çözmek istemiyorlar gibi bir anlayış yanlıştır. Kürt sorununu çözebilirler, ama PKK'ye karşılar! Böyle bir şey yoktur. Bu büyük ve tehlikeli bir yanılgıdır. Böyle bir anlayış, Kürt sorununun çözümsüzlüğünde ısar edenlerin değirmenine su taşımak anlamına gelir. PKK'yi seven de sevmeyen de bilmelidir ki, şu anda güçlü olduğu için PKK'ye karşıdırlar. PKK yerine başka bir Kürt hareketi güçlü olsaydı ona da karşı olurlardı.

Kürt sorununda çözüm anlayışları olsaydı, bunu en kolay PKK ile çözebilirlerdi. Çünkü en makul çözüm yaklaşımı içinde olan PKK'dir, Kürt özgürlük hareketidir. Kürt özgürlük hareketi Türkiye'nin demokratikleşmesi ve bu temelde Kürt sorununun çözümü dışında başka bir şey istememektedir. Kuşkusuz PKK'nin kendi özgürlük ütopyası vardır, demokratik toplum anlayışı vardır, daha uzun vadeli hedefleri vardır, yaşam projeleri vardır. PKK bunları demokrasi içinde, demokratik mücadele içinde, demokratik yaşamı geliştirerek pratikleştirecektir. Yoksa Kürt sorununun çözümü çerçevesinde PKK'nin bütün dünya görüşü, siyasi ve toplumsal projelerinin hepsi gerçekleşsin yaklaşımı yoktur. Bu açıdan sorun Türk devletinin hala Kürt sorununu çözme politikasının olmamasıdır, Kürte yaklaşımdır. Dolayısıyla zihniyet değiştirmeyen, Kürtü kültürel soykırıma uğratmak isteyen Türk devleti he türlü yol ve yöntemi izleyebilir. 1920-30'larda ne yaptıysa, 1980 ve 90'larda ne yaptıysa bugün de benzer bir zihniyetle ama yeni yol ve yöntemlerle politikasını sürdürecektir. Bunun içinde de her türlü komplo vardır, her türlü kirli savaş vardır. Her türlü gücü kullanma vardır. Onların deyimine göre 'iti ite kırdırtma' vardır. Şu anda kim güçlüdür? PKK ve Kürt özgürlük hareketi güçlüdür. O zaman başkalarını Kürt özgürlük hareketine karşı savaştırılabilirler, kullanabilirler! Bu, Osmanlı'nın aşiretlere uyguladığı politikanın yeni bir biçimidir.

Osmanlı ne yapmış? Bir aşiret güçlendiğinde başka aşiretleri o aşiretin üzerine sürmüştür, zayıflatmıştır. Daha sonra başka bir aşiret mi güçlenmiş, bu sefer diğer aşiretleri o aşiretle kavgalı hale getirmiştir. Bugün Osmanlının geçmişten beri belirli Kürt toplumu ve aşiretler üzerinde uyguladığı politikanın modern versiyonu yürütülmektedir. Türk devleti zihniyet değiştirip Kürtlerin varlığını gerçek anlamda kabul edip, Kürtlerin kendi kendini yönetme hakkını kabul etmezse, kendi kimliği ve kültürüyle kendi kendini yönetmesini kabul etmezse, anadilde eğitimini kabul etmezse, bunu gerçekten samimi olarak kabul etmezse her türlü kirli savaş yöntemi de kullanır, her türlü siyasi gücü de o anda güçlü olan siyasi harekete karşı çıkarır. Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşın, yok etme savaşının bugün de esası böyledir, hedefi de Kürtleri yok edip Türkleştirmektir.

PKK'nin tüm kadro ve sempatizanlarına

PARTİMİZİN 36. MÜCADELE YILINDA XI. KONGRE GERÇEĞİNİ HAYATA GEÇİREREK ZAFERE ULAŞALIM

PKK Yürütme Komitesi

Değerli yoldaşlar

Partimiz PKK'nin 35. kuruluş yıldönümünü Rojava direnişinin büyük başarıları temelinde coşku içinde kutluyoruz. 36. mücadele yılına giren PKK, fiziken olgun, ruhen genç bir konumda bulunuyor. Bu yapısı onu her zamankinden daha fazla ve daha güçlü bir biçimde özgürlük devriminin zafer çizgisinde yürüyen öncüsü haline getirmiştir. PKK, 36. mücadele yılında da Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğü hedefine tüm gücüyle kilitlenmiş bulunmaktadır. Bu temelde ve 36. parti yılının daha büyük bir zafer yılı olacağı inancıyla başta Rêber Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve insanlığın 27 Kasım parti gününü ve ulusal diriliş bayramını kutluyoruz. Haki Karer yoldaşla başlayarak Sakine Cansız yoldaşa kadar uzanan, Rojava direniş şehitleriyle de devam eden tüm parti şehitlerimizi, Özgürlük mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Şehitlerimize verdiğimiz zafer sözünü partimizin yıldönümü vesilesiyle XI. Kongre kararlılığı temelinde bir kez daha yineliyoruz. Tüm şehit ailelerimizi ve özellikle de şehit annelerimizi saygıyla selamlıyoruz. 36. yılda partimizin özgürlük devrimine daha güçlü bir biçimde önderlik ederek bize yeni zaferler yaratacağı inancımızı ifade ediyoruz.

Değerli yoldaşlar

PKK'nin 35. yıldönümünü yaşar ve 36. zafer yılına girerken kuşkusuz parti gerçeği üzerinde her zamankinden daha fazla yoğunlaşmamız gerekmektedir. Önder Apo çok somut bir biçimde PKK'nin bir *"şehitler partisi"* olduğunu ifade etti. ***Haki Karer*** yoldaştan Rojava direniş şehitlerine kadar uzanan ve sayıları yirmi bini geçen kahraman şehitlerimizin PKK kimliği altında yaşadığını belirtti. *"Şehitler PKK biçiminde yaşıyor"* dedi PKK'nin Haki Karer yoldaşın anısına kurulduğunu ve birbirine eklenen şehitler halkasından oluştuğunu vurguladı.

Önderliksel doğuş da, Önderliksel çıkış da kahraman şehitlerin anılarını yaşatmak, Kürdistan tarihinde ve 1970'ler başında Türkiye devrimci gençlik hareketi direnişi içinde yaşamlarını halkın özgürlüğü için veren kahraman şehitlerin anılarını sahiplenmek ve yaşatmak için gerçekleşti. Önder Apo bu büyük özgür insanlık şehitlerinin özlemlerinin yaşaması ve amaçlarının başarısı için çalıştı. Partimiz, böyle bir Önderliksel hareket olarak doğdu ve kahraman şehitler zinciri olarak devam edip büyüdü. Dolayısıyla PKK bir önderlik ve şehitler partisi oldu. Önderlik ve şehitler partisi olma gerçeğini partimizin yeni bir kuruluş yıldönümünü kutlarken daha yakından ve daha derinlikli bir biçimde anlamak durumundayız.

Önderlik partisi olmak ne demektir? Tarihsel olarak insanlık ihtiyacını karşılamak üzere ortaya çıkan bir Önderliksel hareket biçiminde gelişmek neyi ifade eder? Bir Önderliksel ruhun, bilincin ve yaşamın örgütlenmesi, partileşmesi demek ne anlama gelmektedir ve bizlere ne tür sorumluluklar yüklemektedir? Kuşkusuz aynı sorular Şehitler partisi, şehitler hareketi alan PKK için de geçerlidir. Şehitler partisi olmak ne anlama gelir ve mensuplarına ne tür görev ve sorumluluklar yükler? İşte tüm bu sorular temelinde 36. parti yılına girerken daha çok yoğunlaşmak, bilincimizi daha derinden işletmek, kendimizi bu esaslara göre daha köklü sorgulamak ve gereken değişimi ve düzeltmeyi yapmak gerekmektedir.

Bu hususlara dikkat edelim ve parti gerçeği konusunda yanılmayalım. PKK'nin bir önderlik ve şehitler partisi olma gerçeğini iliklerimize kadar hissederek en derinden anlamaya ve kendimizi onun gereklerine göre yeniden yaratmaya çalışalım. Demek ki PKK sıradan bir parti değil, herhangi sıradan amaçları başarma için kurulmuş bir örgüt değildir. Üstünkörü çalışan ve yaşayan bir hareket de değildir. Bir önderliksel doğuşu ifade eden, bu tarihsel doğuşu yaşamsallaştırmak için şehadet çizgisinde pratik mücadele yürüten bir harekettir. Bu özelliklerini daha derinden kavrayalım! Önderlik partisi olmak ne demektir? Her şeyden önce yeni bir ruh ve duygu gücü olmak demektir. Yeni bir düşünce sistemi ve yeni yaşam, yeni davranışlar toplamı haline gelmek demektir. Önderliksel hareket olmak demek, insanlık için var olan mevcut yaşam sistemleri, yaşam tarzları, yaşam ölçüleri karşısında yeni alternatif bir yaşam tarzını ve sistemini yaratmak demektir. Var olan insan ve toplum gerçeği karşısında yeni, özgür toplumu ve insanı yaratmak demektir. Önderliksel hareket olmak, yeni yaşam ölçü ve özelliklerini geliştirmek ve toplum ile birey nezdinde cisimleştirmek demektir. PKK'nin, dünyanın dört bir tarafında var olan inkar ve imha sistemi tarafından Kürdistan'da egemen kılınmaya çalışılan yaşam anlayış ve özelliklerinden farklı bir yaşam ölçüsü ve özelliği söz konusudur. Bu da Önder Apo'nun yaşam gerçeğini, kişilik gerçeğini ifade eder. Dolayısıyla PKK'ye katılmak demek, Önderlik ölçü ve özellikleriyle Önderlik ruh, duygu ve düşünce sistemiyle donanmak ve kendini yeniden yaratmak demektir. Bu temelde yeni, özgür kimliğe, özgür yaşama ve özgür kişiliğe ulaşmak demektir. PKK'ye katılmak, PKK'nin kadro ve sempatizanı olmak demek, tüm yaşamını ortaya koyarak Önderlik düşünce ve davranışlarından oluşan özgürlük çizgisini zafere götüren bir pratik mücadeleyi yürütmek demektir.

Şehadet gerçeği, Önderlik çizgisinin doğru ve zafer kazanıcı olduğunu kanıtlayan, dolayısıyla Önderlik ve parti gerçeğimizi temsil eden, bu hakikatin büyüklüğünü, dönülmezliğini, zafer gücünü ortaya koyan bir gerçekliktir. O halde yeni bir kuruluş yıldönümünü kutlarken tüm kadro ve sempatizan yoldaşların bu hakikat üzerinde daha çok yoğunlaşması, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendisini eleştirel ve özeleştirel sorgulamadan geçirerek XI. Kongre gerçeği temelinde kendilerini netleştirip kararlaştırmaları gerekir. Partimizin 35. kuruluş yıldönümünü yaşamak, kutlamak demek, her şeyden önce böyle bir özeleştirel sorgulamayı yaparak kendini Önderlik ve şehitler çizgisinin başaran, zafer kazanan bir militanı haline getirmek demektir.

Değerli yoldaşlar

Bildiğiniz gibi iki buçuk ay önce Partimizin XI. Kongresi'ni başarıyla gerçekleştirdik. XI. Kongre sonuçlarını, Merkez Komitemiz yaptığı kapsamlı değerlendirmeyle tüm kadro ve sempatizan yoldaşlara sundu. XI. Kongre program, tüzük ve kararlarını okunup incelenmek üzere tüm yoldaşlara ulaştırmış bulunuyoruz. XI. Kongre belgeleri ve kongre gerçekliği temelinde tüm yoldaşların yoğunlaşacağına, kendi duruşunu, katılımını eleştirel ve özeleştirel bir yaklaşımla yeniden değerlendirerek Önderlik ve şehitler çizgisinde kendisini düzeltip yenileyeceğine inanıyoruz.

Bilindiği gibi partimizin her kongresi yeni bir gelişmenin yaratıcısı olmuş ve yeni hamle süreçlerini başlatmıştır. I. Kongremiz, adı üzerinde Kuruluş Kongresi'ydi ve ilk büyük şehidimiz Haki Karer yoldaşın anısının örgütlendirilmesi temelinde Kürdistan'a, Kürt halkına özgürlük öncüsünün yaratılmasını ve kazandırılmasını sağladı. II. Kongremiz, yurtdışı çalışmaları ve zindan direnişi temelinde 12 Eylül faşist askeri darbesine karşı Kürdistan'a yeniden dönüşü ve 15 Ağustos 1984 gerilla kahramanlık atılımını geliştirdi. III. Kongremiz, özgürlük çizgisinde derinleşmeyi, kadın özgürlük çizgisini tüm toplumsal özgürlüklerin temeli haline getirmeyi ve bu esas üzerinde gerillada ısrarı ve ordulaşmayı sağladı. IV. Kongremiz, Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve dünyada yeni gelişmelerin olduğu tarihsel bir dönemeçte partimizin özgürlük ve demokrasi mücadelesinde yenilmez bir öncülüğü nasıl gerçekleştireceğini ortaya koydu. Reel sosyalizmin çözüldüğü, kapitalist modernite sisteminin yeni bir dünya hegemonyasına yöneldiği bir ortamda Kürdistan özgürlük devrimini yaşatmanın, savunmanın ve geliştirmenin yol ve yöntemlerini belirledi. V. Kongremiz, Türkiye'deki çeteci iktidarın topyekun savaş konsepti temelinde gerillayı ezmek ve tüm devrim değerlerimizi tasfiye etmek üzere geliştirdiği azgınca saldırılara karşı gerilla ve halk direnişinin yenilmezliğini ortaya çıkardı. VI. Kongre, bütün hata ve yetersizliklerine rağmen uluslararası komploya karşı direnişi kararlaştıran ve planlayan bir kongre oldu. VII., VIII. ve IX. Kongrelerimiz değişim, yeniden yapılanma ve yeniden inşa sürecinin kongreleri olarak partimizin demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü paradigma temelinde yeniden yapılanma ve inşasını gerçekleştirdi.

X. Kongremiz, mücadele tarihimizin en iddialı hedeflerinden biri olan "Önder Apo'ya Özgürlük" hedefini seslendirdi ve gerçekleştirilmek üzere partimizin önüne koydu. X. Kongre temelinde geçen süreçte yürütülen çok yönlü ve kahramanca mücadeleyle "Önder Apo'ya Özgürlük" hedefi tam gerçekleşmediyse de, Kuzey'deki büyük halk savaşı direnişiyle, 19 Temmuz 2012 Rojava Özgürlük Devrimi'yle, daha da önemlisi İmralı tecrit sistemi parçalanarak Önder Apo'nun Kürt sorununun çözümünde tek muhatap olarak kabul görür hale getirilmesiyle çok önemli gelişmelerin de yaratıcısı oldu.

Tüm bu gelişmelere dayanarak XI. Kongremiz "Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın Özgürlüğü" hedefini partimizin ve halkımızın önüne mutlaka başarılması gereken güncel görev olarak koydu. Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğü hedefinin zamana yayılacak veya sadece söylenip hayal edilecek bir hedef olmadığını, tersine geçen dönem pratiğinin derslerine dayanarak eğer doğru bir öncülük yapılır ise bu hedeflerin içinde bulunduğumuz aylarda ve yıllarda pratik olarak gerçekleştirilebilecek hedefler konumuna geldiğini somut bir biçimde ifade etti. Böylece 40 yıllık Önderlik ve 35 yıllık parti çalışmalarının dayandığı büyük birikime dayanarak önümüzdeki mücadele dönemini tarihimizin en büyük özgürlük devrimi dönemi olmasını kararlaştırdı ve güncel görev olarak planladı. XI. Kongre gerçeğimiz Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğünü ertelenmez, acil gerçekleştirilmesi gereken temel bir devrimci görev olarak hepimizin önüne koymuş bulmaktadır.

XI. Kongre gerçeğimizin diğer temel boyutu ise bu tarihi hedefin gerçekleştirilme koşullarının yaratılmasına ilişkindir. "Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın Özgürlüğü" hedefini önümüze koymak iyidir, güzeldir de, bu tarihi büyük hedefin gerçekleşme koşulları ne kadar vardır? Bunu gerçekleştirecek imkanlar ve fırsatlar ne kadar söz konusudur? Böyle bir hedefi gerçekleştirme gücüne ne kadar sahibiz? Bunun için engeller nelerdir ve bu engeller nasıl aşılacaktır? Sadece tarihi hedefler önümüze koymamış, bu sorulara cevap verme temelinde söz konusu hedefi başarmanın yol ve yöntemlerini ortaya çıkarmakla da başarıyı garantileyen, zaferin önünü açan bir tarihi kongre olmuştur. Bu çerçevede çok yönlü olarak yürüttüğü bütün değerlendirme ve tartışmalar net bir biçimde göstermiştir ki, "Önder Apo'ya ve Kürdistan'a Özgürlük" hedefini gerçekleştirmenin önünde öncülükten kaynaklanan engeller dışında hiçbir engel yoktur. Koşullar, özgürlük devrimini gerçekleştirmek için uygundur. İmkanlar, özgürlük devrimini başarmak için tarihi büyüklükte çokça mevcuttur. Düşmanımız, inkar ve imha sistemini yürüten güçler tarihte hiç olmadıkları kadar zayıf durumdadır. Kürt halkının özgürlük istemi, bilinci, örgütlülüğü ve bu temelde büyük bir cesaret ve fedakarlıkla geliştirdiği eylemsellik gücü bulunmaktadır. Dolayısıyla Kürdistan Özgürlük Devrimi'ni gerçekleştirmek ve bunu Ortadoğu demokratik devriminin temeli yapmak için her türlü koşul, imkan ve veri hazırdır. Başarı için gerekli olan sadece, tüm bunları doğru bir biçimde anlayarak gerçekçi bir stratejik ve taktik yaklaşımla planlayıp örgüte ve eyleme dönüştürecek militan parti öncülüğünün görev ve sorumluluklarını başarıyla yürütür konumda olmasıdır. Eğer geçen dönemde devrimci hamleler yarım kaldıysa, öngörülen hedeflere yeterince ulaşılmadıysa, zaferi gerçekleştirmediyse, bunun temel nedeni, devrim için hazır olan verileri ve imkanları örgütleyip eyleme dökecek ve onları başarıyla yürütecek bir parti öncülüğünün yeterince gerçekleştirilememesidir.

XI. Kongremiz özgürlük devriminin başarısı önündeki temel engel olarak parti öncülüğünün zayıflığı tespitini yapmıştır. Bu zayıflığı gidermek için zihniyet ve örgütsel eylemsel düzeyde özgürlük devrimini zafere taşıyacak parti öncülüğünü ortaya çıkarmanın kararlılığını

“Kürt toplumu nezdinde açık gösterilmiş ve kanıtlanmıştır ki, bazı çevrelerin engelleyiciliğine karşı mücadele edilir, onlar aşılabilirse içinde bulunduğumuz koşullarda dört parça Kürdistan’ı içine alan bir Kürdistan Ulusal Kongresi toplanabilir. Böyle bir kongreye dayalı ulusal demokratik strateji ve kurumlaşma geliştirilebilir. Kürtler demokratik bir toplum, bir demokratik ulus olarak kendilerini ortak bir irade ve kurumlaşmada en üst düzeyde temsile kavuşturabilirler.”

sağlamıştır. Bu temelde yetersizliği meşrulaştıran, kendini yeterli gören ve kendini başarıya, zafere kilitlemeyen tüm yaklaşım, tutum, duruş ve katılım biçimlerini eleştirerek mahkum etmiştir. Kendine göre anlayan, kendine göre katılarak pratikleşen kadro duruşlarını, katılımlarını Önderlik ve şehitler çizgisinin başaran militanları olamayan duruş ve tutumlar olarak tanımlayıp mahkum ederek parti gerçeğine, Önderlik ve şehitler çizgisine zafer çizgisinde katılmayı başaran öncülüğün temel yaratıcı ve başaran güç olduğunu vurgulamıştır.

Partimizin 35. yıldönümünü yaşar ve 36. mücadele yılına girerken tüm kadro ve sempatizan yoldaşların XI. Parti Kongremizin bu gerçeğini doğru görmeleri, anlamaları ve bu temelde kendilerini eleştirel özeleştirel sorgulamadan geçirerek yenilemeleri, kendilerini 36. mücadele yılının zafer kazanan kadro ve sempatizanları haline getirmeyi sağlamaları gereklidir.

XI. Kongre döneminin Apocu militanı olmak, sempatizanı olmak, bu dönemde parti kadro ve sempatizanı olarak mücadele ortamında yer almak kesinlikle böyle bir yenilenmeyi, değişim ve dönüşümü gerçekleştirmekle mümkündür. Tüm kadro ve sempatizan yoldaşların büyük bir ciddiyet ve disiplin içerisinde XI. Kongre gerçeğini özümseyerek 36. parti yılını “Önder Apo’ya ve Kürdistan’a Özgürlük” yılı haline getirmek ve özgürlük devrimimizin her alanda yeni zaferlerle taçlanmasını sağlamak için elinden gelen her türlü çabayı harcayacağına ve XI. Kongre gerçeğinin öngördüğü militan ölçülere mutlaka ulaşacağına inanıyoruz.

Değerli yoldaşlar

Partimizin tüm mücadele yılları gibi 35. mücadele yılı da kahramanlık çizgisinde yürütülen direniş temelinde tarihi öneme sahip büyük gelişmelerin yaratıldığı bir yıl olmuştur. Bilindiği gibi 35. parti yılına Kuzey Kürdistan’da 2011-2012 Devrimci Halk Savaşı direnişinin büyük gelişmeler yarattığı, AKP’nin imha ve tasfiye planının bozularak yenilgiye uğratıldığı, 19 Temmuz 2012 Rojava Özgürlük Devrimi’nin gerçekleştirildiği, zindan direnişinin siyasi mücadele üzerinde etkisini yeniden güçlü bir biçimde hissettirdiği, AKP’nin tümden imha ve tasfiye amaçlı saldırılarına karşı hareket ve halk olarak topyekun direniş yürüttüğümüz bir ortamda girdik. 35. yıla girerken daha önceki süreçte yürütülen kahramanca mücadelelerin yarattığı son derece önemli tarihi birikimler söz konusuydu. İşte bu gerçekliği gören ve değerlendiren Önder Apo, tarihi Newroz çağrısıyla tüm bu gelişmeleri daha da ilerletmeyi ve kalıcı kılmayı hedefleyen yeni bir demokratik siyasi çözüm sürecini başlattı. Partimizin 35. mücadele yılı Önder Apo’nun geliştirdiği yeni demokratik çözüm süreci temelinde yürütülen çok yönlü bir mücadele içinde geçti. Silahların susturularak fikir mücadelesinin ve siyasetin öne geçirilmesini içeren bu adım temelinde hareket ve halk olarak her ne kadar AKP’nin hile ve oyunları sonucunda, milliyetçi zihniyeti ve politikaları gereği demokratik çözüme açık olmaması nedeniyle Önder Apo’nun öngördüğü hedefler gerçekleştirilememiş olsa da, 2013 yılı mücadelesi içerisinde hareketimizin içte ve dışta çok güçlü bir siyasi hamle yaşadığı ve önemli gelişmeler kaydettiği tartışmasızdır.

Her şeyden önce AKP hükümetinin oyalayıcı, hilekar tutum ve politikalarına karşı yoğun bir siyasi mücadele geliştirilerek İmralı sisteminin parçalanması ve Önder Apo’nun Kürt sorununun çözümünün tek muhatabı olarak kabul edilir hale getirilmesi sağlanmıştır. Diğer yandan kapitalist moderniteden kaynaklı tüm gericiliğin birleşerek El Kaide çeteciliğini saldırtma temelinde Rojava Özgürlük Devrimi’ni boğmayı hedefleyen planlı saldırılarına karşı 2013 yaz ve güzünde çok yoğun bir halk direnişi geliştirilmiş ve gerici çeteci saldırılar kırılarak Rojava Devrimi’nin savunulması ve geliştirilmesi sağlanmıştır. Yine Ulusal Kongre çalışmaları temelinde bütün Kürt grup, parti ve şahsiyetlerini bir araya getiren, tarihte benzeri pek bulunmayan çok önemli bir ulusal birlik düzeyi ortaya çıkarılmıştır.

Bütün bunlarla birlikte bir de 35. parti yılı her alanda ideolojik örgütsel çalışmaları derinliğine geliştirdiğimiz, önceki savaş yıllarında yapılamayan toplantıları yaptığımız çok yönlü kongre ve konferansların gerçekleştirildiği bir örgütsel mücadele ve gelişme yılı olmuştur.

Bütün bunlar 35. parti yılının ideolojik, örgütsel, siyasi ve askeri her alanda çok yönlü ve karmaşık bir mücadelenin yürütüldüğü ve çok önemli sonuçların elde edildiği bir yıl olduğunu net bir biçimde göstermektedir. Bütün alanlarda planlanan hedeflere tam ulaşılamamış, başlatılan mücadeleler tam yeterlilikte bir sonuca götürülememiş olsa da, tüm mücadele alanlarında yoğun ve kapsamlı bir çabanın yürütüldüğü ve tarihi öneme sahip gelişmelerin yaratıldığı tartışma götürmez bir geçektir.

Her şeyden önce Önder Apo çizgisinde gerçekleşen ve gelişen Rojava Devrimi’nin, özgürlük devrimini ve kazanımları savunmak üzere yürüttüğü direniş gerçekten tarihi nitelikte olmuştur. Kürt halkının kahramanlık tarihine denk düşen ve onu zirveye taşıyan bir durumu ifade etmiştir. Direnişte ortaya çıkan sonuçlar, çeteci saldırıları kıran askeri başarılar, Rojava Devrimi’ni siyasi ve toplumsal bakımdan derinleştirmenin önünün tam olarak açılmış olması sadece Rojava Kürdistan açısından değil, bütün Kürdistan, Suriye ve hatta Ortadoğu açısından tarihi öneme sahip büyük bir gelişmeyi ve kazanımı ifade etmektedir.

Diğer yandan AKP’nin psikolojik savaş kapsamındaki hile ve oyunlarına karşı mücadele etme, onun planlarını boşa çıkarma, üzerinde baskı oluşturarak demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü yönünde adım atmaya zorlama hiç de öyle basit, kolay yürütülen çalışma olarak görülmemelidir. AKP, Türkiye Cumhuriyeti devletinin en deneyimli, en karmaşık politikaları bir arada yürütmeyi bilen, en fazla iç ve dış desteğe sahip olan bir hükümeti konumundadır. Kendisi yeni bir parti gibi ortaya çıkıp iktidara gelmiş olsa da, aslında akım olarak tarihin derinliklerinden geldiği ve büyük bir tecrübe birikimini kendine miras olarak aldığı tartışmasız bir gerçektir. Bu bakımdan da Osmanlı’da oyun çok tarihi deyimini anımsatacak düzeyde oyunlar geliştirebilen, psikolojik savaşı derinliğine yürütebilen bir iktidar konumundadır. O bakımdan da AKP’yi sınırlandıracak, kuşatacak, daraltacak ve onu bazı politik adımlar atmaya zorlayacak bir mücadeleyi geliştirebilmek tarihi öneme sahiptir.

Önder Apo İmralı koşullarında her türlü engeli aşan, zorluğu yenen yaratıcılıkla AKP’yi tarihinin en zayıf ve zorluk içerisindeki bir hükümet konumuna düşürmeyi başarmıştır. Evet, AKP hükümeti hile, oyun ve psikolojik savaş yöntemleriyle çözümsüzlükte direterek Önder Apo’nun başlattığı demokratik çözüm sürecini hedeflenen sonuca tam ulaşmasını engelleyebilmiştir. Ama şu da bilinmeli ve unutulmamalı ki, böyle bir mücadele içerisinde AKP hükümeti de 11 yıllık iktidar tarihinin içeride ve dışarıda en çok zorlanan, zayıf düşürülmüş, tecrit edilmiş durumuna düşürülmüştür.

Kürdistan Ulusal Kongresi’nin toplanması yönünde yürütülen çalışmaların da küçümsenmemesi gerekir. Bilindiği gibi ulusal birlik, Kürt toplumunun binlerce yıla yayılmış bir hasreti gibidir. İçte egemen sınıf gericiliğinin, dışta ise çok yönlü gelişen işgal ve iktidar saldırılarının toplumsal ve kültürel dağıtıcı karakteri ortamında Kürdistan’ın hep bölünüp parçalandığı, birlikten yoksun kılındığı, bir türlü kendini özgürce ifade edecek bir ülke ve toplum birliğine iradeli bir biçimde ulaşamadığı bilinen bir gerçekliktir. 2013 yazında yoğunlaşan Kürdistan Ulusal Kongresi’ni toplama çalışmaları böyle bir tarihsel zemin üzerinde ve siyasi ortam içinde yürütülmüştür. Bu konuda da hedeflenen tam başarılamamış, Kürdistan Ulusal Kongresi toplanarak ulusal demokratik bir strateji ve kurumlaşma ortaya çıkarılmamış olsa da, tarihte benzeri az görülen bir birlik konumu ve bir araya gelme durumu sağlanmıştır. Bu çerçevede de KDP ve benzerleri gibi tarihten gelen bölücü ve parçalayıcı karakteri ve tutumlarına, bu doğrultuda geliştirdiği bin bir türlü oyunlarına karşı mücadele etmek, onları en azından bir platformda veya toplantıda bir araya getirebilmiş olmak tarihi öneme sahip bir adımı ifade etmektedir. Bu da hiçbir zaman basit, hafif görülmemelidir.

Kürt toplumu nezdinde açık gösterilmiş ve kanıtlanmıştır ki, bazı çevrelerin engelleyiciliğine karşı mücadele edilir, onlar aşılabilirse içinde bulunduğumuz koşullarda dört parça Kürdistan’ı içine alan bir Kürdistan Ulusal Kongresi toplanabilir. Böyle bir kongreye dayalı ulusal demokratik strateji ve kurumlaşma geliştirilebilir. Kürtler demokratik bir toplum, bir demokratik ulus olarak kendilerini ortak bir irade ve kurumlaşmada en üst düzeyde temsile kavuşturabilirler. Bu yönlü çalışma pratikte sonuca götürülememiş olsa da, böyle bir hedefin gerçekleştirilmesinin mümkün olduğu, koşulların buna uygun olduğu, bir hayal değil, bazı engelleyici politikalar aşılabilirse pratikte yaşanabilecek bir olgu olduğu kanıtlanmıştır.

Bunlarla birlikte hareket olarak gerçekleştirdiğimiz kongre ve konferansları, yine değişik düzeydeki toplantıları da asla küçümsememek gerekir. Bu toplantılarla hareketimiz geçmişi değerlendirerek geçmişi çözümleyen, onların derslerini çıkartarak önümüzdeki mücadele sürecine taşıyan bir güce ulaşmıştır. Bu temelde eleştirel özeleştirel sorgulamayla kendisini yenileyip Önder Apo’ya ve Kürdistan’a özgürlük hedefi temelinde kendini yeniden kararlaştıran ve planlayan bir konuma ulaştırmıştır. Bu toplantılar Önder Apo’nun savunmalarda ortaya koyduğu teorik ve politik çizgiye ve pratik derslere dayalı, kendini yenileme ve yeniden kararlaştırma gibi çok önemli bir ideolojik ve örgütsel güçlenme sonucunu ortaya çıkarmıştır. Bu kongre ve konferanslar temelinde 36. parti yılına girerken Apocu hareket şimdi her zamankinden daha derin tarihi derslerle doludur. Kendini yenileyerek netleştirmiş, Önder Apo’ya ve Kürdistan’a özgürlük hedefi temelinde kendisini kararlaştırıp planlamış, bu uğurda her türlü mücadeleyi başarıyla yürütmeye hazır bir hareket konumuna kendini ulaştırmıştır.

Tüm kadro ve sempatizan yoldaşların, partimizin kısaca ifade ettiğimiz 35. mücadele yılı gerçeğini de doğru görmeleri, anlamaları önemlidir. Ortaya çıkan tarihi gelişmeleri bilince çıkarmak kadar mücadele içerisinde ortaya çıkan hata ve eksiklikler görülerek geçen yılların başarılarını yeni parti ve mücadele yılında daha büyük ve kalıcı başarıların zemini yapma gücünü göstermelidir.

Değerli yoldaşlar

36. kuruluş yılına giren PKK’nin fiziki olarak olgun, ruhsal bakımdan ise genç olduğu, bu konumun 36. yılda PKK’yi daha büyük ve başarılı mücadele yürütme gücüne ulaştırdığını söylemek gerekmektedir. Fizik bakımdan olgun olmak demek, büyük tecrübeye sahip bulunmak, her türlü mücadele yol ve yöntemini uygulama yeteneğine kavuşmuş olmak demektir. Bu da PKK’nin örgüt ve mücadele tarz ve taktiğinde ne kadar usta ve uzman hale gelmiş olduğunu ifade eder. Ruhen genç olmak ise diri ve canlı olmayı içerir. Bu da her türlü engeli aşma ve zorluğu yenme gücüne sahip olmak, en zor koşullarda bile büyük mücadele hamlelerine girişebilmek gücünde ve karakterinde olmak demektir. Eğer bu iki olgu iyi birleştirilir ve doğru kullanılırsa 36. mücadele yılında PKK’nin her alanda tarihinin en büyük zaferler kazanmasını sağlamaya yetecektir. Gerçekten de 36. parti yılı büyük hamleler yapmayı öngörecek kadar genç, canlı, diri olmayı, her türlü mücadele yol ve yöntemini uygulayabilecek kadar olgun, esnek, tecrübeli ve örgütlü olmayı gerektirmektedir. Çünkü 36. mücadele yılına girerken gerçekten de Ortadoğu’da yaşanan ve küresel boyuta sahip olan III. Dünya Savaşı’nda çok önemli bir noktaya gelinmiştir. Bu, herkes açısından yeni değerlendirmeler yapmayı ve kendini yeniden programlayıp planlamayı gerektiren bir düzeydir. Bu bakımdan dikkat edilirse hemen herkes yeniden durum değerlendirmeleri yapan, yeni arayışlar içinde olan, kendini yeniden planlayan yeni ilişki ve ittifaklar oluşturmaya çalışan bir konumu yaşamaktadır. Küresel düzeyde böyle olduğu gibi, bölgesel ve yerel düzeyde de bu böyledir.

Her şeyden önce şu gerçeği görmek gerekiyor, reel sosyalizmin çözülüşü ardından Körfez Savaşı’yla birlikte yeni dünya düzeni ve Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) adı altında kapitalist modernite öncülüğü olan ABD’nin Ortadoğu’ya yönelttiği saldırı istediği ve planladığı sonuçları vermemiştir. Aradan neredeyse bir çeyrek asır geçmiş olmasına ve bu süreçte ABD yönetimleri Ortadoğu’ya dönük ideolojik, siyasi, ekonomik, askeri her alanda çok örgütlü ve sert müdahalelerde bulunmuş olmalarına rağmen amaçladıkları sonuçlara ulaşmaktan çok uzak kalmışlardır. Ne Körfez Savaşı’nın, ne Afganistan ve Irak Savaşı’nın sonuçları, ne de 2011 başından itibaren gelişen Arap isyanından yararlanma çabaları ABD önderliğini Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında Ortadoğu’da başarılı sonuç almaya götürmüştür. Ne AKP iktidarı, ne Irak yönetimi ne de Mısır ABD’nin yeni Ortadoğu projesinin model gücü haline gelebilmiştir. Bunun sonucunda ABD Suriye somutunda tek başına egemenlik kurma arayışından vazgeçerek farklı siyasal güçlerin katıldığı karma bir iktidar modelini benimsemek ve aramak zorunda kalmıştır. Bu konuda da Suriye’deki uzantılarının öncülük etmekten uzak, zayıf konumları nedeniyle istediği sonucu alamamıştır ki, sonunda Suriye’nin yeniden yapılanmasını değerlendirmek üzere toplanması öngörülen Cenevre konferansını ertelemek zorunda kalmıştır.

Cenevre konferansının ertelenmiş olması, kapitalist modernite sisteminin, ABD öncülüğü şahsında Ortadoğu’da yaşadığı başarısızlığı, çıkmazı, çözümsüzlüğü gösteren en önemli kanıt durumunadır. Dikkat edilirse geçen 25 yıllık süre içerisinde ağırlıklı olarak askeri müdahale boyutlu ABD saldırıları bölgedeki despotik ulus devlet yapılanmalarını önemli ölçüde yıkmayı başarmış olsa da, onların yerine ulus üstü sermayenin çıkarlarını savunacak ve ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi’nin içini dolduracak yeni yapılanmalar koyma hedefini başaramamıştır. Ortadoğu’da soğuk savaş döneminde şekillenen iktidarlar yıkılmış, fakat sisteme işbirlikçilik yapacak yeni iktidar blokları oluşturulup sisteme uygun siyasal, sosyal, ekonomik yapılanmalar kurulamamıştır. Hala da yeni Ortadoğu sisteminin ne tür rejimlerden oluşacağı belli değildir. Bu durum küresel, bölgesel ve yerel güçler arasında çok karmaşık ve çok yönlü bir mücadeleye neden olmaktadır. Bu mücadele de ekonomik, siyasi, askeri, ideolojik, psikolojik, her boyutta sürmektedir.

ABD’nin eskiyi yıkmadaki belli düzeyde gösterdiği etkinliğe rağmen yeniyi inşada sonuç alamadığı ortadadır. Sistemle uyumu içinde olmayan, hatta çatışma konumunda olan bölgenin milliyetçi ulus devlet yapılanmalarının durumu da pek farklı değildir. Bir yandan başta Kürdistan halkının özgürlük mücadelesi olmak üzere, bölge halklarının

“Reel sosyalizmin çözülüşü ardından Körfez Savaşı’yla birlikte yeni dünya düzeni ve Büyük Ortadoğu Projesi adı altında ABD’nin Ortadoğu’ya yönelttiği saldırı, istediği ve planladığı sonuçları vermemiştir. Neredeyse bir çeyrek asır geçmiş olmasına ve Ortadoğu’ya dönük ideolojik, siyasi, ekonomik, askeri her alanda çok örgütlü ve sert müdahalelerde bulunmuş olmasına rağmen amaçladıkları sonuçlara ulaşmaktan çok uzak kalmışlardır.”

özgürlük ve demokrasimücadeleleri karşısında sıkışıp daralmayı ve teşhir olmayı yaşarken, diğer yandan küresel sermayenin saldırılarına maruz kalmaları kişi yönetimine dayanan ulus devlet diktatörlüklerin yıkılmasına ve aşılmasına yol açmıştır. En son kalıntısı olan Suriye'deki Esad yönetiminin de artık eski konumuna gelmesi, yeni bir çıkış yaparak Suriye'ye öncülük etmesi mümkün gözükmemektedir. Dolayısıyla ulus devlet despotik sisteminin bireysel diktatörlük biçimlerinin tümüyle aşılmış olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Sağda solda varlık göstermeye çalışan ve hepsi de gırtlağına kadar ABD işbirlikçisi olan Arap meliklerinin yeni bir sistem temsil etme karakterleri zaten söz konusu değildir. Sadece sisteme dayanan ve sistemin işbirlikçileri olarak ayakta kalan bir durumdadırlar. Geriye Türkiye ve İran gibi oligarşik yapılar kalmaktadır. Ulus devlet despotizminin oligarşik diktatörlükleri bölgede yaşanan bu büyük çatışma içinde kendilerini korumaya, yaşatmaya, bazı değişiklikler, dönüşümler sağlayarak yeniden yapılanma içinde yer almaya, yeni süreçle kendini uyumlu hale getirmeye çalışmaktadırlar.

Türkiye'de AKP iktidarıyla yapılan ile İran'da değişen yönetimler temelinde yapılmaya çalışılan sözde değişiklik ve yeniden yapılanmaları bu çerçevede ele alıp değerlendirmek gerekir. Oligarşik yapı içinde olmaları, bu güçlere kendilerini değiştirme, yeni sürüçle uyumlu kılmada biraz imkan, fırsat tanıyor olsa da, sonuçta Ortadoğu'nun yeniden yapılanmasında birer model olamayacakları, dolayısıyla mevcut egemenliklerini koruyamayacakları açığa çıkmaktadır. Çünkü ne İsa'ya ne Musa'ya yar olma deyimi benzeri, mevcut yapılarıyla ne kapitalist modernite sisteminin günümüzdeki ulus üstü ihtiyaçlarına cevap verebilmekte, ne de halkların özgürlük ve demokrasi istemlerine açık, duyarlı, onlarla uzlaşmalı bir hale gelebilmektedirler. İki boyutta da gerekli olan değişimi gösterme yeteneğine, imkanına sahip değillerdir. Yapısal karakterleri, oligarşik konumları, milliyetçi, baskıcı, totaliter yapıları her iki boyutta gereken değişimi yapmalarına fırsat vermemektedir. Dolayısıyla yeni Ortadoğu'nun öncüsü, modeli, hegemonik gücü olma şansları yoktur.

Rojava Devrimi'ni boğmaya çalışıyorlar

Bütün bunlar gösteriyor ki, küresel sermaye sistemi Ortadoğu'da yeni hegemonyasını kolayca geliştiremediği gibi, bölgenin kişi ve aileye dayalı siyasi güçleriyle, oligarşik ulus devlet despotik yapıları da ömürlerini uzatma, Ortadoğu'yu daha uzun süre denetimleri altında tutma gücüne sahip değildirler. Bunu en açık biçimde Suriye üzerindeki çatışmada görüyoruz. Ne AKP hükümetinin Esad karşıtı ve ona savaş açan politik duruşu herhangi yeni sonuç verecek güce sahip, ne de İran'ın Esad yönetimini yeniden Suriye'nin iktidar gücü haline getirme çabası sonuç verecek güce sahiptir. Her ikisi de aslında tam başarılı olamayacaklarını bile bile, ama dışlanmamak ve belli bir gücü elde tutmak üzere çaba harcamaktadırlar.

Bu durum da gösteriyor ki, aslında III. Dünya Savaşı denen küresel sermaye sistemiyle bölgenin ulus devlet despotik yapısı arasında süren çatışma bölgede yeni sonuç verecek karaktere sahip olmaktan uzaktır. Halklar ise bu iki gücün varlığını kabul etmemektedirler. Bu yönüyle de bu iki güç birbiriyle çekişme, çatışma yaşarken, halklara karşı da baskı ve zulüm uygulamaktadırlar. Bu her iki güç hem birbirlerine karşı hem de halka karşı ne kadar baskı, şiddet, terör uygular, güç kullanımında bulunurlarsa bulunsunlar, hiçbir ülkede çözüm gücü olamamakta ve yeni Ortadoğu'nun yaratıcısı olma gücünü gösterememektedirler.

Böyle bir çatışma ortamında öne çıkan, gelişme istidadı gösteren iki güç belirgin hale gelmiş durumdadır. Birincisi, PKK öncülüğünde Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik modernite kuramını esas alan ve halkların özgürlük ve demokratik devrimine dayanan, demokratik özerklik sisteminin çözüm gücüdür. Diğeri ise iktidarcı devletçi islamın yeni ve daha çok şiddeti esas alan, kendini cihatçı olarak ifadelendiren ABD tarafından Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele amacıyla yaratılmış olan, 2011 başından bu yana yaşanan Arap Baharı sürecinden de en çok yararlanarak palazlanan El Kaideci güçler olmaktadır. Demokratik modernite kuramı temelinde Rojava'da gerçekleşen özgürlük devriminin bir yandan ABD'nin, diğer yandan ise bölgenin ulus devlet despotizminin çözümsüzlüğüne karşı yeni ve çözümleyici bir alternatif olduğu kısa sürede kendini kanıtlamıştır. Suriye üzerinde ABD Önderliği çözümsüzlük, Türkiye ve İran başarısızlık yaşarken, Rojava gibi küçük bir alandan çıkış yapan halk özgürlük devrimi ve demokratik özerklik çözümünün Suriye, Kürdistan ve tüm Ortadoğu için kendini yeni dönemin çözüm gücü biçiminde sunması herkesin dikkatini çekmiştir. Halklar ve dostları tarafından takdir edilirken, düşmanların saldırısını üzerine çekmiştir. 2013 Temmuzu'ndan itibaren, 19 Temmuz Devrimi'nin birinci yıldönümünün yaşandığı süreçte başlayan özgürlük devrimini boğma ve tasfiye etme amaçlı saldırılar kesinlikle bu temelde geliştirilmiştir.

Bununla birlikte 2011 başından itibaren gelişen Arap Baharı'ndan yararlanarak palazlanan El Kaideci güçlerin, yani iktidarı ve devletçi islami hareketlerin hangi mezhepten olursa olsun bu dönemde belli bir gelişme göstermeleri doğru anlaşılmayı gerektirmektedir. Her ne kadar bu güçler kendilerini kapitalist modernite sistemiyle çelişkili ve bölgenin tarihi gerçeğiyle uyumlu gibi gösterip bu biçimde sunuyor olsalar da, karakterlerinin, amaçlarının, tarzlarının kapitalist modernite sisteminin ve geleneksel uygarlığın bölgedeki yeni bir versiyonu olmaktan öte bir özelliği ifade etmemektedirler. Söylemleri ve eylem tarzları ne olursa olsun iktidarcı ve devletçi bir karaktere sahip oldukları, dolayısıyla da Ortadoğu'nun beş bin yıllık devletçi sistemini devam ettirmek istedikleri açıktır. Bu konuda kapitalist modernite güçleriyle ne kadar çelişkili ve çatışmalı bir konumda kendilerini gösterirlerse göstersinler, İran örneğinde olduğu gibi kapitalist modernite sistemiyle uzlaşmak için her türlü çabayı harcayacakları açıktır. AKP pratiğinin de böyle olduğu gün gibi ortadadır. Yine El Kaide gerçeğinin de bunu ifade ettiği bilinmektedir.

El Kaide, Taliban ve Türkiye'deki AKP ve Fethullahçılar gibi güçlerin daha baştan itibaren doğrudan ABD'nin yeşil kuşak projesi temelinde Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele içinde geliştirilen ve güçlendirilen iktidarcı islami akımlar olduğu tartışma götürmeyen bir gerçektir. Dolayısıyla iktidarcı ve devletçi islami akımların devletçi sistemden, kapitalist modernite düzeninden köklü bir farklılıkları yoktur. Bu karakterleriyle de bağlantılı olarak din ve mezhep eksenli gelişen, ideolojik gıdalarını buradan alan, dolayısıyla bölge açısından daha çok bölücü, parçalayıcı, tahrip edici, çatışma yaratıcı özellik taşıyan bir konuma sahip bulundukları tartışmasızdır. Ortadoğu'yu tam bir mezhep çatışması sahasına dönüştürmeleri bu gerçekliklerini ortaya koymaktadır. Bu akımların değil Ortadoğu'da kapitalist modernite sisteminin ve devletçi uygarlığın bölüp parçalayan, toplumları birbiriyle çatıştıran, baskı ve sömürüyü geliştiren, toplumsallığı tüketen özelliklerine karşı durmaları, tersine bu özellikleri çok daha radikal, parçalı bir biçimde ve vahşi yöntemlerle hayata geçirme konumunda oldukları gözler önündedir.

Bu nedenle de El Kaideci güçlerin yeni, demokratik bir Ortadoğu yaratmaları, devletçi sisteme ve kapitalist moderniteye alternatif yeni bir Ortadoğu yaratmaları mümkün değildir. Olsa olsa bu güçler beş bin yıllık devletçi geleneğin ve kapitalist modernite sisteminin en parçalayıcı, bölücü, en vahşi uygulamalarla dolu bir versiyonunu yaratabilirler. Böyle bir durum yaratmaktan öteye kesinlikle geçemezler. Bunu en açık bir biçimde Suriye'deki çatışmalar içinde görüyoruz. Aslında Afganistan, İran, Irak, Libya ve Yemen pratikleri bunun açık örneklerini de vermektedir. Neredeyse küresel kapitalizmin Ortadoğu'daki birer provokasyon gücü olmaktan öte bir rol oynamıyorlar. Esas misyonları, halkları bölüp parçalamak, halk güçlerini parçalı kılmak ve birbiriyle çatıştırarak demokratik halk devrimi potansiyelini tahrip etmek olduğu net bir biçimde görülüyor. En son Suriye pratikleri net bir biçimde ortaya çıkarmıştır ki, bu güçlerin Suriye'deki tüm toplumları, halkları bir araya getirecek yeni bir sistem kurmaları şurada kalsın, eğer Suriye'de etkili olsalar birçok halk kesimi üzerinde soykırım düzeyinde katliam uygulayacaklardır. Hıristiyan topluluklara, alevi toplumuna karşı tutumları ve daha somut olarak da Rojava Kürdistan'a dönük vahşi saldırıları bu yüzlerini ve gerçekliklerini net bir biçimde ortaya çıkarmıştır.

Burada görülmesi ve dikkatli değerlendirilmesi gereken önemli bir husus da hem küresel kapitalist sistem güçlerinin hem de bölgenin yenilmiş, aşılmış ulus devlet despotik yapılarının özelikle halkların özgürlük ve demokratik devrimleri karşısında El Kaideci çete saldırılarına destek veren, bel bağlayan konuma düşüyor olmalarıdır. Rojava pratiği bunu da açıkça gösteren ve kanıtlayan bir pratik durumundadır. Suriye'de çözümsüz kalan güçler Rojava Kürtlerinin demokratik özerklik çözümü karşısında sarsılarak kendi çözümsüzlüklerini gizleyebilmek için Kürtlerin ortaya koyduğu çözümün bastırılması ve ezilmesi amacıyla El Kaideci çetelere umut bağlayacak, onlara destek sağlayacak bir konuma düşmüşlerdir.

Nitekim El Kaideci güçlerle Rojava halkı arasında yaşanan sert savaşın sonuçları net bir biçimde göstermiştir ki, Rojava Kürtlerine saldıran sadece El Kaideci güçler değildir, onların arkasında küresel, bölgesel ve yerel gerici güçler de vardır. ABD de, AKP de, KDP de umudunu El Kaide saldırılarının başarısına bağlamış durumdadır. Nitekim bu saldırıların Rojava halk devrimi tarafından başarısız kılınması sonucunda bu güçlerin büyük bir panik ve telaş içine girdikleri, artık şimdiye kadarki yüzlerini gizleyen maskeleri de koruyamayıp açık bir biçimde Rojava Devrimi'ne saldırmaya başladıkları gözlemlenmektedir.

Bunu en açık bir biçimde son günlerde yaşanan AKP-KDP işbirliğinde görüyoruz. Tayyip Erdoğan ile Mesut Barzani'nin 16-17 Kasım tarihlerinde Amed'de yapmaya çalıştıkları açıkça bu durumu ifade etmektedir. Her ne kadar dış ve iç siyasi ortam karşısında daralan, tecrit olan, yalnızlaşan iki gücün birbirine sarılması, denize düşenin yılana sarılması misali birbirinden medet umar hale gelmesi, birbirini can simidi olarak görmesi bir gerçek olsa da, bu görüşmelerin bundan daha öteye hedefleri, amaçları kesinlikle söz konusudur. Bir yandan açık bir biçimde Kuzey Kürdistan'da alternatif bir hareket geliştirmeyi dillendirir ve AKP'nin 30 Mart 2014 yerel seçimi kazanması için yoğun bir propaganda çalışması yürütürken, esas olarak Rojava Devrimi'ne saldırmaları, Rojava Devrimi'ni tehdit etmeleri onların içine girdikleri durumu ve temel amaçlarını açık bir biçimde ortaya koymaktadır. Bir yandan Rojava halkının El Kaideci çetelere karşı geliştirdikleri kahramanca direniş karşısında ne kadar zorlandıklarını, zayıf düştüklerini, yenilgi yaşadıklarını gösteren tepkiler içine girerlerken, diğer yandan da Rojava'ya karşı yeni saldırı tehditlerini ortaya koymaktadırlar.

AKP-KDP ortaklığının arkasında kesinlikle ABD vardır

Kürdistan Özgürlük Devrimi'nin çözümleyici ve yeni Ortadoğu'yu yaratıcı gücü karşısında yenilmekte ve aşılmakta olduğunu gören küresel, bölgesel ve yerel gerici güçlerin el birliği ederek bu devrimsel gelişmeyi boğmaya ve engellemeye çalıştıkları görülmektedir. Unutmayalım ki, AKP-KDP ortaklığının arkasında kesinlikle ABD vardır. Hem Kuzey'de PKK'ye karşı alternatif siyaset oluşturma direktifini veren, hem de Rojava Devrimi'ne karşı yeni saldırılar planlayarak devrimin çözümleyici gücünü yok etmeyi öngören düşünce ve direktifler ABD'den kaynaklanmaktadır. Ne AKP Rojava'yla, Kürdistan'la bu kadar ilgili, ilişkiliydi ne de KDP! Her ikisi de kendi alanlarında yürüttükleri iktidar mücadelesiyle meşguldüler. Kendi despotik iktidarlarını daha çok güçlendirme arayışı ve çabası içindeydiler. Onları Kuzey ve Batı Kürdistan'a bu düzeyde müdahale etmeye yönlendiren kesinlikle küresel kapitalist modernite güçleri, yani Amerika Birleşik Devletleri oldu. Bu da ABD'nin bölgede, Suriye'de ve Kürdistan'da yaşadığı başarısızlığın kendisini nedenli zorladığını, buna karşı nasıl bir saldırı geliştirme çabası içinde olduğunu ortaya koymaktadır.

Yaşanan gelişmelerden çıkarabileceğimiz bazı sonuçları şöyle ifade etmek mümkündür. Birincisi, Ortadoğu'yu yeniden ele geçirmek ve yapılandırmak isteyen küresel güçler 25 yıllık mücadele içerisinde yaşadıkları başarısızlık sonucunda şimdi bölgesel ve yerel uzantılarını bir araya getirip yeniden harekete geçirerek özellikle yeni bir alternatif devrim hareketinin, demokratik modernite hareketinin Kürdistan'da ve bölgede gelişmesini engellemeye çalışmaktadırlar. Bu bakımdan da AKP ve KDP ortaklığı ve saldırılarını daha da artabilir ve gelişebilir.

Rojava Özgürlük Devrimi'ne yönelik bu güçlere dayalı yeni politik askeri saldırıların gelişme ihtimali güçlüdür. İkincisi, her ne kadar El Kaideci güçlerin saldırganlığı, YPG ve halk direnişi temelinde kırılmış olsa da, bu güçler de bölgedeki potansiyellerine dayanarak kendileri için rakip gördükleri özgürlük devrimine yeniden saldırmaya çalışacaklardır. Kendi çizgileri ve karakterleri bunu gerektirdiği gibi, bölgesel ve küresel kapitalist modernite güçlerinin de yeniden bu kesimleri

> **"2013 yılı boyunca Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik çözüm süreci temelinde yürüttüğümüz mücadelede artık şu noktaya geldik; AKP ile ancak bu kadar olur, buraya kadar gelinebilir. Dikkat edilirse AKP'nin bundan öteye bir şey yapma anlayışı da gücü de bulunmamaktadır. Çünkü anlayış olarak Türk-İslam sentezcisidir. Ne zihniyeti ne de politikası bundan öteye adım atmasına imkan ve fırsat tanımaktadır."**

benzer saldırılara teşvik etme ve destekleme ihtimali güçlü bir biçimde vardır. Her iki kesim de hem çözümsüz, hem parçalı, hem de birbiriyle çelişkili ve çatışmalıdırlar. Her ne kadar Rojava Devrimi'ne saldırıda birleşmiş olsalar da bunun uzun vadeli ve tüm bölgeye yayılacak düzeyde olması mümkün değildir. Kendi içlerinde sürekli bir çelişki ve çatışma içinde olacaklardır. Dolayısıyla bölgenin kaos durumu, çatışmalı durumu devam edecektir. III. Dünya Savaşı denen süreç gelinen noktada bu biçimde devam etmektedir.

Bütün bu özelliklerden çıkartacağımız temel sonuçlar da, birincisi, Kürdistan'ın tüm parçalarında ve Ortadoğu'nun değişik alanlarında demokratik modernite çizgisinde özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmenin koşulları, imkanları her zamankinden fazla vardır. Bu temelde demokratik devrimleri Kürdistan'da ve diğer bölge ülkelerinde gerçekleştirmek mümkündür. İkincisi, her ne kadar El Kaide saldırıları kırılmış, ona umut bağlayan ABD, AKP, KDP gibi güçler yenilmiş olsalar da, yeniden Rojava Devrimi'ni boğmak üzere benzer saldırıların geliştirilme ihtimali vardır. Bu güçlerin El Kaide'yle Rojava devrimci güçlerini savaştırarak kendi politik amaçlarına ulaşma çabalarını sürdürecekleri görülmelidir. Bu da Rojava Devrimi'ni koruma, savunma görevinin devam ettiğini açıkça göstermektedir. O halde Rojava halkımızın bu süreçte de izleyeceği politikalar buna göre olacaktır.

2013 yaz ve güzünde El Kaideci çetelere karşı YPG savaşçılarının kahramanca direnişi temelinde kazanılan askeri başarıların sonuçları kalıcı siyasi kazanımlara dönüştürülürken, yeni olası saldırılara karşı da Rojava Kürdistan'da ve Suriye'de siyasi ittifak ve ilişkiler geliştirilecektir. Hem Rojava toplumu içerisinde demokratik ulus örgütlenmesini sekiz boyutta derinleştirerek, hem de öz savunma örgütlülüğünü nicel ve nitel bakımdan güçlendirerek olası saldırılar karşısında kendi savunmasını kalıcı kılmaya çalışacaktır. Rojava Özgürlük Devrimi 2012-2013 yıllarında Kürdistan ve Suriye'deki gelişmelere, dolayısıyla Ortadoğu'daki gelişmelere öncülük etmeyi bilmiştir. Önümüzdeki süreçte de kendi iç yapılanmasını sağlamlaştırarak ve özellikle de Kürdistan ve Suriye geneline kendini daha fazla yayarak onlarla birlikte devrimci gelişmeleri etkileme, onlara öncülük etme rolünü sürdürecektir.

Diğer yandan Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki gelişmelerin daha doğru ve derinlikli anlaşılması gerekmektedir. Her ne kadar Önder Apo'nun Newroz çağrısı üzerinde çok yoğun tartışmalar yürütmüş, Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik çözüm sürecini daha derinden anlamaya ve üzerimize düşen görevleri yerine getirmeye çalışmış olsak da, bu konularda dar ve yetersiz yaklaşımlara sahip olduğumuz açıktır. Nitekim Önder Apo da fırsat buldukça bu hususlara işaret etmekte, süreci kavramakta ve üzerimize düşen görevleri anlayarak onları yaratıcı yöntemlerle yerine getirmede zayıf kaldığımızı ifade etmektedir. Hem direniş hareketimizin hem de demokratik siyasetin bu konuda sınıfta kalmış olduğunu belirtmektedir. Bu da bize süreç üzerinde daha çok yoğunlaşma, sürecin karakteri üzerinde derinliğine durma, süreci doğru ve yeterli kavrayarak üzerimize düşen görev ve sorumlulukları yerinde ve zamanında başarıyla yerine getirme sorumluluğu yüklemektedir.

AKP silah zoruyla PKK'yi tasfiye edemeyeceğini anladı

Bu noktada sürece dönük şu hususları vurgulamak yararlı olacaktır. Birincisi, Önder Apo'nun Newroz'la başlayan demokratik çözüm sürecinin 2011-2012 Devrimci Halk Savaşı direnişinin sonucunda ortaya çıktığı ve bu birikime dayandığı tartışmasız bir gerçektir. Nitekim AKP hükümeti silah zoruyla PKK'yi tasfiye edemeyeceğini anladıktan sonra böyle bir süreci gündeme getirerek "silahlar sussun, fikirler konuşsun" diyerek yeni bir ateşkes sürecine ulaşmayı ve ona dayanarak da 2014 seçimlerini kazanmayı hedeflemiştir. AKP kendi iktidarını güçlendirecek, seçim kazanacak amaçlar gütmüştür, ama savaşla bunu başaramayacağını anladıktan, başarısız kaldıktan sonra böyle bir yönelim içine girmiştir. Önder Apo da bu gerçeği görüp değerlendirmiştir. AKP'nin savaşta başarısızlığını görüp iktidarını güçlendirmek ve seçim kazanmak için çatışmasızlık ortamına muhtaç olduğunu, içte ve dışta yürüttüğü iktidar mücadelesinde zor bir süreci yaşadığını değerlendirmiş, bu temelde demokratik çözüm sürecini geliştirerek AKP'yi Kürt sorununun çözümünün önünü açacak biçimde Türkiye'nin demokratikleşmesi yönünde bazı politik adımlar atması için zorlamayı hedeflemiştir. Bunu açık, ilkeli ve planlı bir biçimde yürütmeyi öngörmüştür. Dolayısıyla hem AKP'nin konumunu hem de Önder Apo'nun tutumunu, yaklaşımlarını doğru anlamak gerekmektedir. Burada dikkat edilirse savaşın sonucunda sürecin gelişmesi gibi bir ortaklık var. Adına demokratik çözüm süreci deniyor, bu da ortaktır. Fakat ondan sonra taraflar süreci nasıl tanımlıyorlar, hangi amaçları elde etmeyi öngörüyorlar, bunlar farklıdır. Ortak olan, aynı olan bir amaç kesinlikle yoktur. Dolayısıyla da sanki ortak, anlaşmaya varılmış bütünlüklü bir süreç varmış gibi algılamak, değerlendirmek yanlıştır.

AKP baştan itibaren savaşta ulaşamadığı sonuçları siyaset yöntemiyle kazanabilmek için böyle bir süreçten yana olmuş, süreci tamamen 2014 yerel seçimlerini ve cumhurbaşkanı seçimlerini kazanma amacına bağlamıştır. Sürece yaklaşımı, tarzı tümüyle bu amaç doğrultusunda olmaktadır. Bu başta da böyleydi, şimdi de böyledir. AKP süreci devam ettirmeye ve sürecin yarattığı birikimi 2014 seçimlerini kazanmak için kullanmaya çalışmaktadır. Diğer yandan Önder Apo da AKP'nin bu konumunu değerlendirerek demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü yönünde bazı politik adımlar atmaya zorlamayı hedeflemiştir. Hala böyle bir konumda mücadele etmekte, kendi duruşu çerçevesinde süreci devam ettirmektedir.

Bu iki tutum da gayet açık ve anlaşılırdır. Dolayısıyla bilinmeyen, anlaşılmayan, aldatılan, aldanılan bir durum kesinlikle söz konusu değildir. Hareket olarak biz de baştan itibaren hem AKP politikalarını hem de Önder Apo'nun yaklaşımlarını bu temelde değerlendirerek sürece evet dedik, Önder Apo'nun tutumunu daha derinden anlayıp AKP'yi demokratik siyasi mücadeleyle zorlama hedefini pratikte uygun yol ve yöntemlerle yürüterek sonuç almayı hedefledik. Bu sürecin ilk aşaması bu temelde gerçekleşti ve hareketimiz açısından önemli bir siyasi açılımı ve gelişmeyi de sağladı. Fakat ikinci aşamayı geliştirme, yürütmede belli bir zorlanma yaşadık. Bunda AKP politikaları karşısında yaratıcı pratik politikalar üretmedeki zayıflıklarımız, yine Önderliğin tutumunu derinliğine anlamadaki yüzeyselliklerimiz rol oynadı. Nitekim AKP'yi daha çok zorlayacak politik mücadeleyi geliştirmede zayıf kaldık. Zamanında Önder Apo'nun adımlarını etkili kılacak ve pratikleştirecek tutumlar ortaya koymada bazı yetersizliklerimiz oldu. Fakat öz itibariyle süreci Önder Apo'nun planladığı çerçevede yürütmeye çalıştık. Kuşkusuz demokratik siyasi mücadeleyi geliştirmede zayıf kaldık, fakat gerillanın durumunu yönetmede o kadar zayıf bir konumumuz olmadı. Birinci aşama gerçekleşti, biz de o aşamanın gerektirdiği kadar bir geri çekiliş içinde olduk. Gerisi fiili ve resmi olarak sürecin yürümesine, AKP'nin sürecin gereklerine uygun demokratikleşme adımları atmasına bağlı ele alındı ve AKP bunu gerçekleştirmeyince tabii ki biz de doğru ve haklı olarak karşılığı olmayan adımlar atmadık.

Gelinen noktada ortaya çıkanlar şunlar oluyor. Birincisi, AKP mevcut süreci seçimleri kazanmaya hizmet eder kılmak istemektedir. İkincisi, PKK'ye karşı Kürdistan'da yeni siyasi alternatifler yaratmaya, örgütlemeye çalışmaktadır. Bunun için iç ve dış her türlü çevreyle ilişki kurma, ittifak oluşturma çabasını eksiksiz bir biçimde yürütüyor. Kemal Burkay'ı Avrupa'dan alıp getirmesi de bu amaçlaydı, Leyla Zana'yla özel görüşmeler yapmaya çalışması da bunun içindi. En son Mesut Barzani'yle ortak miting düzenleme, görüşmeler yapma da kesinlikle bu amaçladır. Hareketimizi savaşla imha etme, siyasetle tecrit etme, bölüp parçalama amaçlarında başarıya ulaşamayınca şimdi PKK karşıtlarını toplayıp bir araya getirerek alternatif bir siyaset ortaya çıkarma çabasındadır.

Biz Türkiye'nin bütün demokratik güçlerini bir araya getirip Türkiye demokrasi hareketi yaratmaya ve AKP'nin demokratik alternatifini ortaya çıkarmaya çalışırken, o da Kürdistan'da PKK'ye karşı alternatif bir siyaset yaratmak için her imkanı kullanmak istiyor. Demek ki Özgürlük hareketimiz ve AKP arasında kıyasıya siyasi mücadele sürüyor. 2013 yılı boyunca Önder Apo'nun geliştirdiği demokratik çözüm süreci temelinde yürüttüğümüz mücadelede artık şu noktaya geldik; AKP ile ancak bu kadar olur, buraya kadar gelinebilir. Dikkat edilirse AKP'nin bundan öteye bir şey yapma anlayışı da gücü de bulunmamaktadır. Çünkü anlayış olarak Türk-İslam sentezcisidir. Ne zihniyeti ne de politikası bundan öteye adım atmasına imkan ve fırsat tanımaktadır. Milliyetçidir, şovendir, inkarcıdır, kültürel soykırımdan yanadır. Faşizan karakterlidir. AKP'yi ulusalcı güçlerle çatışma içerisinde demokrasiye hizmet ettirme yönündeki çabalar ancak buraya kadar sonuç vermiştir. Bu bakımdan bizim de artık AKP politikalarını görerek hem geçen sürecin ortaya çıkardığı birikimin AKP'nin seçim kazanmasına hizmet etmesini engellemek, hem de bunları demokratik siyasetin başarısı için kullanma görevimiz vardır. AKP sürecin birikimini kendi iktidarının seçim kazanması için kullanmak istiyorsa bize düşen görev de bunu engellemek, buna fırsat vermemek, tüm gücümüzü seferber ederek ortaya çıkan sonuçları demokratik siyasetin başarısına yöneltmektir.

Bu bakımdan içine girdiğimiz yerel seçim döneminin genelde Türkiye'de, özel olarak da Kürdistan'da PKK ile AKP arasında kıyasıya bir seçim mücadelesi biçiminde geçeceği açıktır. Bizim hareket ve halk olarak bu gerçeği görmemiz, AKP'nin amaçlarını doğru değerlendirmemiz, her ne kadar adı yerel seçim olsa da, bu seçimlerin yerel yöneticileri seçmekten öteye siyasi anlamının olduğunu, bir referandum değerinde bulunduğunu bilmemiz ve buna göre özellikle Kürdistan'da demokratik siyasetin tam başarıyla çıkması için gerekli tutum ve çabaları tüm gücümüzle hayata geçirmemiz gerekmektedir.

Türkiye siyasetinin nasıl yürüyeceği esas olarak 30 Mart 2014 yerel seçimlerinin sonuçlarına göre belirleneceği anlaşılmıştır. Demokratik çözüm sürecinin gidişatının nasıl olacağı, Türkiye'nin nasıl bir siyasi doğrultu izleyeceği esas itibariyle 30 Mart yerel seçim sonuçlarına göre belirlenecektir. Bu nedenle 30 Mart yerel seçimleri siyasi bakımdan büyük anlam ifade etmektedir. Sonuçları Türkiye'nin siyasi gidişatını, doğrultusunu belirleyecektir. Dolayısıyla 30 Mart'tan sonra gündeme gelebilecek olası her türlü mücadele yöntemine göre şimdiden kendimizi çok yönlü ve derinlikli bir biçimde hazır hale getirmemiz gerekmektedir. Çünkü yakın geçmişte gördük ki 12 Haziran 2011 seçimlerinde belli bir oy çokluğuna ulaşınca AKP hükümeti hareketimize karşı topyekun savaş konsepti temelinde saldırmaktan geri kalmadı. PKK'yi imha ve tasfiye amaçlı planlı askeri saldırıları gündeme getirdi. Benzer yaklaşımlar 30 Mart 2014 yerel seçimleri ardından da gündeme gelebilir. Ağır ekonomik ve siyasi saldırılar, diplomatik kuşatmalar gündemleştirilebilir. Dolayısıyla her yöne açık bir durum söz konusudur. 30 Mart sonrasında ortaya çıkacak her türlü siyasi ihtimale göre hareket ve halk olarak kendimizi hazır hale getirmemiz, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri duruşumuzu her türlü mücadeleyi başarıyla yürütür bir konuma ulaştırmamız şarttır. Özgürlük hareketi ve yönetimi olarak bunun değerlendirilmesi, karar ve planlaması içindeyiz. Kongre ve konferanslarımız bu temelde değerlendirme yaptı, tartıştı, karar ve planlar ortaya çıkardı. Şimdi her alandaki tüm güçlerimizin, parti ve diğer örgütlerimizin tamamen bu amaç ve hedefler doğrultusunda kendisini pratikleştirmesi, her türlü fırsatı, imkanı değerlendirerek her mücadeleyi başarıyla yürütecek bir hazırlık konumuna kendisini ulaştırması gerekmektedir.

Kürdistan'ın diğer parçalarındaki durum

Diğer yandan İran'ın durumunu da yakından izlemek gerekmektedir. İran, Suriye'de yaşanan savaş içinde yer alma temelinde ABD-Türkiye ittifakıyla belli bir çelişki ve çatışma yaşarken, diğer yandan şoven milliyetçi yaklaşımları gereği de Kürdistan'daki gelişmeler üzerinde son derece sert baskıcı bir politikayı sürdürmektedir.

Haziran seçimlerinde gerçekleşen yönetim değişikliği İran rejiminin Doğu Kürdistan'da izlediği politikalarda ciddi herhangi bir politika değişikliğine yol açmamıştır. Dışta bir uzlaşma, dış politikada yumuşama eğilimi gösterirken, içeride ise tersine bir politik tutum, yani başta Kürtler olmak üzere halklar üzerindeki milliyetçi baskıcı tutumunu devam ettirmektedir. Nitekim uzun süredir tutuklamış olduğu bazı Kürt yurtseverlerini idam eden, yine AKP hükümetiyle görüşerek Hizbullah'ı Kürt yurtseverlerine saldırtan bir politikayı uygulamaya koymuştur.

Başta ABD bloku olmak üzere çeşitli güçlerle çelişkili olması İran yönetimini içinde bulunduğumuz koşullarda Kürtlerle doğrudan ve sert bir çatışma içine girmekten uzak tutmaktadır. Bu bakımdan PJAK'la 2011 güzünden bu yana yürütülen ateşkesi sürdürme eğilimi göstermektedir. Fakat küresel ve bölgesel çelişki ve çatışmaları Kürtler karşısında böyle bir tutum almaya yöneltirken, diğer yandan Kürdistan'daki gelişmelerden, özellikle de Kürt halkının diğer parçalarda statü kazanması, Kürt sorununun çözümü yönünde gelişmelerin olması İran'ı kaygıya ve Doğu Kürdistan halkına dönük sert, baskıcı uygulamalara yöneltmektedir. Bu da İran-PJAK arasındaki iki yılı aşkın süredir süren ateşkesin son derece zayıf, kaygan bir konumda bulunmasına, her an bozulabilme ihtimalini içinde taşımasına yol açmaktadır. Bunun için de mevcut ateşkes konumuna fazla umut bağlamamak gerekmektedir. İran rejimi her an başka güçlerle anlaşarak farklı politikalar içine girebilir. Bu bakımdan da PJAK'ın son derece dikkatli, özenli, denetimli bir politika izlemesine ihtiyaç vardır. Bölgede yaşadığı çatışmalar nedeniyle sürdürmekte olduğu ateşkes konumunu değerlendirmek, mümkün olduğunca çatışmaya girmeden ideolojik-siyasi mücadeleyi geliştirerek Kürt sorununun çözümünü aramak günümüz koşulları açısından doğru ve gerekli olmakla birlikte, bu durumun son derece zayıf temellere dayandığını, dolayısıyla her an bozulabileceğini, İran yönetiminden her an farklı saldırı biçimlerinin geleceğini de dikkate alarak Rojhilat halkının örgütlü, duyarlı, hazırlıklı olması gerekmektedir.

Güney Kürdistan'daki durum ise Eylül seçimleri ardından çok daha karmaşık bir yapı kazanmıştır. Nitekim şimdiye kadar henüz yeni hükümeti kurma yönünde ciddi bir gelişme sağlanmış değildir. KDP, YNK ve Goran'ın hükümet kuracağı yönünde veriler bulunsa, değerlendirmeler yapılsa da, hala somut bir durum ortaya çıkmamıştır. Ne birinci parti konumunda olan KDP bir hükümet kurabilmekte, ne de kendi dışındaki partilerin hükümet kurmasına izin vermektedir. KDP dışında bir hükümet kurulsa bile alanlarda yönetim olamayacağını herkes bilmekte ve değerlendirmektedir. Bu nedenle KDP içinde yer alacağı bir koalisyonun hükümet olacağı kesin gibidir. Bu da siyasi durumu daha karmaşık hale getirmektedir. Aslında çok partili bir yapının seçim sonuçlarıyla ortaya çıkmış olması, eğer partiler demokratik bir tutum içinde olsalar Güney Kürdistan demokrasisinin gelişmesine yardım edebilir, yol açabilirler. Çoğulcu, demokratik bir sistemi adım adım geliştirebilirler.

Bütün eğilimler, toplumsal kesimler mevcut partilere dayanarak kendilerini ve çıkarlarını bir biçimde ifade edebilirler. Fakat partiler demokratik bir tutum göstermezlerse de bu parçalılık siyasi gerginliğe ve çatışma ihtimaline yol açma özelliği taşımaktadır. Nitekim başta KDP olmak üzere bazı partilerin antidemokratik eğilim göstermeleri ve bunda ısrar etmeleri, daha şimdiden hem hükümet kuruluşunu engellemekte hem de Güney Kürdistan'daki siyasi ortamı gerginleştirmektedir. Bu siyasi gerginlik sonucudur ki Kürdistan Ulusal Kongresi'nin çalışmaları

yürütülememiş ve ertelenmek zorunda kalınmıştır. Bir taraftan KDP'nin Rojava Kürdistan'da izlediği karşıt politikalar, Rojava halkını özgür iradesini tanımama, oraya hükmetme eğilimleri, diğer yandan Güney Kürdistan'da oluşan siyasi gerginlik 2013 yazında neredeyse toplanma aşamasına gelen Ulusal Kongre çalışmalarını bozmuş, parçalamış, yürütülemez duruma getirmiştir. Bunun sonucudur ki, hazırlık komitesi kongreyi hazırlama çalışmalarına süresiz ara vermek, kongre toplanma zamanını süresiz ertelemek zorunda kalmıştır. Bu noktada KDP'nin hem Güney Kürdistan içinde hem de Kürdistan'ın diğer parçalarına dönük giderek bencilleşen, hegemonya peşinde koşan bir yaklaşımı öne çıkmaktadır. Bunu en açık bir biçimde Rojava Devrimi'ne ve El Kaide saldırılarına karşı Rojava halkının yediden yetmişe kadın erkek yüzlerce şehit vererek gösterdiği kahramanca direniş karşısındaki tutumunda görmekteyiz. PYD'nin etkin olmasını sindirememesi ve demokratik olmayan karakteri, Rojava halkının iradesiyle bütünleşmekten ve iradesini tanımaktan uzak durmasını sağladı. 2012 Haziranı'nda örgütlendirilen, kendisinin de desetk verdiği Kürt Yüksek Konseyi'ni işlemez kıldı. Rojava Devrimi'ni boğmak üzere oluşturulan kuşatmaya sınır kapısını kapatarak doğrudan katılım gösterdi. İçte Rojava demokratik güçlerine dönük saldırılara dolaylı dolaysız destek oldu. En son AKP ile birlikte Rojava halkını, demokratik yönetimini tehdit eden bir tutumu ortaya koymaktan çekinmedi. Bir Kürt hareketinden beklenmeyecek biçimde Rojava'da devrim olmadığını söyleyecek, Rojava halkının özgür iradesini başkalarıyla ilişkilendirecek kadar ileri gitti.

Benzer bir tutumu Kuzey Kürdistan'a yönelik olarak da açıktan gösterir hale geldi. Zaten Kuzey Kürdistan halkının mücadelesini fazla dikkate almayan bir yaklaşımla baştan beri AKP hükümetiyle ikili ilişkiler içindeydi. Sadece kendi çıkarlarını düşünen, Bakur halkının özgürlük mücadelesini görmeyen, fazla dikkate almayan bir yaklaşım içinde bulunuyordu. En son Amed'de Tayyip Erdoğan'la görüşmeleri, mitingleri açık bir biçimde Kuzey Kürdistan özgürlük hareketine karşı AKP hükümetiyle bir olma, onu destekleme, yerel seçimlerde AKP'nin kazanmasını sağlama doğrultusunda açık bir tutum alındığını ortaya koydu. Bu yönüyle kendisini, neredeyse çökmekte olan AKP iktidarına koltuk değneği olacak durumuna düşürdü. AKP'ye dayanarak Kuzey Kürdistan'da var olma, örgütlenme tutumu, sevdası içine girdiği görüldü.

Bütün bunlar ne kadar KDP yönetiminin kendi düşüncesi ve istemidir, ne kadar ABD yönetiminin ve AKP hükümetinin dayatması sonucu olmaktadır kuşkusuz tam olarak bilmemekle beraber, hangisi olursa olsun KDP yönetiminin son dönemlerde hem Rojava ve Bakur'a dönük politikalarında karşıt tutuma girmiş olduğunu, hem de Güney'deki duruşuyla demokratik hükümetin kurulmasını ve Ulusal Kongre çalışmalarını engellediğini söyleyebiliriz. Bu son derece önemli bir durumdur, dikkatle değerlendirmeyi gerektiren yeni bir politika olmaktadır. Halbuki yaz boyu Ulusal Kongre çalışmaları temelinde tüm parçalardaki Kürtler KDP liderliğini öne çıkartmaya, daha etkili politika yürütür hale getirmeye çalıştılar. Rojava halkı ve demokratik güçler her zaman KDP ile ilişkilere önem verdiler ve dayanışma içinde olmak istediler. Önder Apo Barzani'yi Ulusal Kongre eşbaşkanlığına önerdi ve bu genel olarak da kabul görmüştü. Eğer Kürt iradesiyle birleşmiş olsaydı KDP liderliği Ulusal Kongre'nin Eşbaşkanı, bir yönüyle de Kürdistan'ın başkanı olarak Amed'e, Kamışlı'ya gidebilecekti. Fakat Kürt iradesine dayanmak yerine AKP ve ABD iradesine dayanması, Kürtlerin başkanı olarak Amed'e gitmek yerine AKP'nin koltuk değneği olarak gitmesi elbetteki onur kırıcı bir durumdur. Bütün Kürt toplumunun onuru kırılmıştır, incinmiştir. Barzani ailesinin bütün toplum nezdinde oluşturduğu itibar bile bu politik tutum sonucunda sarsılmıştır.

Elbette parti olarak bu gerçekleri görmek, dikkatle değerlendirmek zorunda olduğumuz açıktır. Yönetimimiz bu esas üzerinde gelişmeleri dikkatle değerlendiriyor, olumsuzlukları frenlemeye, zararlarını önlemeye çaba harcıyor. Bu politik tutumun; aileci, aşiretçi, hegemonyacı, antidemokratik politik duruşun Güney'de ve diğer parçalarda Kürdistan özgürlük ve demokrasi hareketine daha fazla zarar vermemesi için çaba harcıyor. Bunda da sonuna kadar duyarlı olacaktır. Sorunların demokratik siyaset temelinde çözülmesi ve bütün Kürt partilerinin demokratik ilişki ve birlik içinde olması yönünde var olan politikaları kararlılıkla hayata geçirecektir. Fakat KDP'nin ulusal birliği ve demokratik yaklaşımı hiçe sayan, kendini tek merkez olarak gören ve hegemonik yaklaşan durumuna karşı da elbette duyarlı, dikkatli olma gereği vardır. Fazla ihtimal verilmese de her türlü olasılık karşısında dikkatli ve tedbirli olunması gerekmektedir. Bu tutumun Kürdistan'ın diğer parçalar üzerindeki zarar verici etkisini azaltmakla birlikte, Güney Kürdistan'da da demokratik tutumun gelişmesi için uygun politik çabalar içinde olunması gerektiği açıktır.

Değerli yoldaşlar

Çok açık bir biçimde görülüyor ki 36. PKK yılı da bütün parçalarda çok karmaşık ve yoğun bir mücadele yılı olmaya adaydır. Nereden bakılırsa bakılsın Kürdistan özgürlük güçleriyle kültürel soykırım sistemi arasında bütün parçalarda değişik biçimlerde de olsa kıyasıya bir mücadele yaşanacaktır. Bu da tüm parçalardaki Kürdistan özgürlük güçlerine, parti hareketimize çok yönlü ve mutlaka başarılmayı gerektiren tarihi görev ve sorumluluklar yüklemektedir. Bir yandan inkar ve imha sistemi tarafından kültürel soykırım güçleri tarafından yöneltilecek saldırılar karşısında direnme, kendini savunma içinde olunurken, diğer yandan özgürlük devrimini geliştirme, derinleştirme, demokratik ulus inşasını koşullar ve imkanlar ölçüsünde planlı bir biçimde hayata geçirme yaşanacaktır. Önder Apo'nun tanımladığı Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa Süreci her alanda derinleştirilerek pratikleştirilecektir. Soykırımcı saldırıları kırmak, sınırlandırmak, Kürdistan halkını ve özgür varlığını savunmak için demokratik direniş her zaman önemsenir, dikkatle ele alınıp sürdürülürken, sekiz boyutta demokratik ulus inşasını geliştirebilmek, özgür yaşamı her alanda inşa edebilmek için de çok kapsamlı projelere dayalı seferberlik düzeyinde bir inşa çalışması sürdürülecektir.

Rojava Devrimi'ni koruma, savunma, demokratik ulusun inşasını geliştirme, Suriye'nin ve bölgenin diğer halklarını demokratik siyasi ittifaklar içine çekme yönünde yoğun bir ideolojik, örgütsel, siyasi, askeri faaliyeti sürdürmek zorunludur. Kuzey'de AKP'nin süreci seçime kurban etme yaklaşımını boşa çıkartacak, çatışmasızlık ortamını seçim başarısına çevirmesini engellemek, önümüzdeki dönemin diğer bir görevi olacaktır. Öte yandan yaratılan Önder Apo'nun Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa hamlesinin yarattığı birikimin demokratik siyasetin başarısı yönünde kullanacak bir seçim siyaseti izlenir, yoğun bir siyasal mücadele içinde olunurken, aynı zamanda 30 Mart 2014 yerel seçim sonuçlarına göre ortaya çıkacak her türlü siyasi askeri gelişmeye göre de kendini hazır hale getirmek kesinlikle gerekecektir. Benzer bir biçimde İran karşısında mevcut ateşkesi sürdürmeye çalışmak ve bu temelde ideolojik siyasi çalışmaları öne çıkartmak esas olurken, her an farklı politikaların gelişebileceğini de ihtimal dahilinde tutarak hazırlıklı olmak şarttır. Dahası, Güney Kürdistan'daki gelişmeleri de yakından izlemek, Güney Kürdistan demokrasinin gelişmesinden yana olmak, özellikle KDP'den gelecek olumsuz yaklaşımların Güney Kürdistan'da ve Kürdistan genelinde halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesine zarar verici sonuçlar yaratmaması için çok daha duyarlı, yaratıcı, çok yönlü bir pratik ve tutum içinde olmak gerekecektir.

Bütün bunlar bizi Kürdistan genelinde kapsamlı tarihi görevlerle yüz yüze kılmaktadır. Her zamankinden daha kapsamlı ve derinlikli özgürlük ve demokrasi görevleriyle yüz yüze olduğumuzu göstermektedir. Tüm parçalarda ve yurtdışında yaşayan Kürt halkının başta gençler ve kadınlar olmak üzere bu gerçeği görmesi, bilmesi, buna göre hareket etmesi gerekirken, özellikle parti hareketimizin tüm bu alanlarda kendini halkımızın özgürlük ve demokrasi mücadelesine başarı çizgisinde öncülük edecek bir konuma getirmesi şarttır.

Dikkat edilirse 36. yıl mücadelesinin görevleri kapsamlı ve ağırdır. Ama eğer gerekleri yerine getirilirse kesinlikle başarılamayacak türden görevler değildirler. Ne kadar kapsamlı ve ağır görevler söz konusu olursa olsun, 35 yıllık parti mücadelemizin yarattığı birikime dayanarak bu görevlerin hepsini 36. yılda başarıyla yerine getirmek mümkündür.

Tüm parçalarda ve yurtdışında yerine getirilmesi gereken görevleri başarıyla yürütmek için gerekli koşullar ve imkanlar vardır. Mevcut siyasi askeri koşullar en ağır görevleri başarmamız için bile uygundur. Her türlü görevi başarıyla yürütebileceğimiz imkanlar ve fırsatlar mevcuttur. Bütün parçalarda açık olan şudur; gerçekten de mücadele için son derece elverişli koşullar mevcuttur. İnkar ve imha sistemi kendi içinde çelişkili ve çatışmalıdır. Önemli ölçüde parçalanmış, kırılmış durumdadır. Kültürel soykırım rejimini yürüten güçler tarihlerinin en zayıf dönemini yaşamaktadır. İster AKP yönetimine bakalım, ister İran yönetimine bakalım bu açıktır. Zaten Güney'de ve Rojava'daki durum ortadadır. Suriye'de yaşananları görüyoruz. Bütün bunlar şunu gösteriyor; son yüzyılda inkar ve imha sistemi temelinde Kürdistan'a dayatılan kuşatma, Kürt kapanı artık önemli ölçüde parçalanmıştır. Birçok yerde kültürel soykırım rejimleri ağır darbelenip kırılırken, genelde küresel ve bölgesel güçlerin belli bir ittifak halinde Kürdistan'ı yönetme durumu önemli ölçüde aşılmıştır.

Kürt kültürel soykırım rejimini yaratan güçler artık kendi içlerinde çelişki ve çatışmayı yaşar durumdadırlar. Tüm parçalarda halkımızın yürüttüğü özgürlük mücadeleleri kültürel soykırım rejimlerini son derece zayıf hale getirmiştir. AKP iktidarı tarihinin en zayıf dönemini yaşamaktadır. Bu kadar KDP'ye sarılması, Suriye'ye, diğer güçlere karşı bu kadar saldırgan olması zayıflığının bir sonucudur. Yine en az kendisinden önceki ulusalcı hükümetler kadar Kürt karşıtı, Kürt inkarcısı olduğunu, Kürt kültürel soykırım rejimini yürütme ve başarma gayreti ve çabası içinde olduğunu göstermektedir. Kürt özgürlük hareketine karşı daha etkili mücadele etmek için kültürel soykırım sistemini sarsmayan bazı konularda yumuşama yaklaşımı gösterirken, tek millet, tek devlet, tek bayrak, tek vatan söylemini sürekli haykırarak gerçek zihniyetini, niyetini ve politikasını ortaya koymaktadır. Ancak yoğun olarak psikolojik savaşa başvurması, denize düşen yılana sarılır misali politikalara yönelmeleri, Kürdistan üzerindeki kuşatmanın ve egemenlik sisteminin önemli ölçüde parçalanmış, zayıflatılmış olduğunun ifadesidir. Hem AKP'nin hem KDP'nin bu kadar pervasız hareket etmesi, telaşla kendilerini sağa sola vurmaları bu gerçeği göstermektedir. Aynı zamanda onların ne kadar Kürt özgürlüğünden yana, ne kadar kültürel soykırım rejiminden yana olduklarını da net bir biçimde ortaya koymaktadır.

Bunlarla birlikte Kürt halkının dört parçada ve yurtdışında bilinçlenme, örgütlenme, özgür yaşam iradesine ulaşma, bu iradeyi hayata geçirmek üzere cesaret ve fedakarlık kazanmada zirveyi yaşadığı tartışmasızdır. Rojava halkının dünya ve bölge gericiliğinin saldırısı karşısında zayıflığına, küçüklüğüne bakmadan geliştirdiği kahramanca direniş ile ne kadar önemli sonuçlar aldığı ortadadır. Güney'de oluşmuş bir statü zaten mevcuttur. Kuzey halkı zaten 23 yıldır serhildan halindedir. Yemiyor, içmiyor varlık ve özgürlük savaşını yürütüyor; her türlü cesareti ve fedakarlığı gösteriyor. Doğu halkı en büyük devrim potansiyeli taşıyan bir konumu yaşamaktadır. Patlamaya hazır bir volkan durumunu arz ediyor ki, eğer farklı çözümler gelişmezse, özgürlük için her türlü fedakarlık ve cesareti göstereceğini defalarca kanıtlamış bulunmaktadır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç; özgürlük devrimini her alanda geliştirmek, bunun içerdiği görevleri başarıyla yürütmek için koşullar uygundur, imkanlar ve fırsatlar fazlasıyla bulunmaktadır. Kesinlikle en küçük bir eksiklik söz konusu değildir. Ne halkın katılımında bir eksiklik var, ne düşmanın gücünde bir fazlalık var, ne koşullar mücadele etmek açısından yetersizdir. Tersine hepsi olumlu, elverişli konumdadır; değerlendirilmeyi bekliyor. İşte burada gerekli olan, tabii bu koşulları değerlendirecek, fırsat ve imkanları görecek, bunları uygun bir biçimde yerinde ve zamanında örgüte ve eyleme geçirecek bir öncülük ihtiyacıdır. Koşullar ne kadar elverişli olursa olsun, imkanlar ne kadar çok olursa olsun, eğer bunları doğru değerlendirecek bir öncülük söz konusu olmazsa kendi başına koşullar devrimi yaratmaz; imkanlardan kendiliğinden devrim çıkmaz. Devrimi yaratanların devrimciler olduğu gerçeği işte burada kendini ortaya koyuyor. Devrim için koşullar elverişli olduğunda, imkanlar bulunduğunda bunları değerlendirerek zafere taşıyacak olan güç devrimci güçtür, devrimci öncülüktür. Devrimci öncülük olmadan hiçbir zaman bir devrim başarıya gitmez. Nasıl ki devrimin koşulları yoksa fırsat, imkanları azsa böyle bir durumda devrimcilerin çabasıyla bir devrime gitmek olamazsa, bu devrim kitlelerin eseriyse, bunun tersi olarak da koşulların hepsi elverişli olduğu dönemde de eğer onları doğru değerlendirerek örgütleyip eyleme çekerek devrime yürütecek yeterli bir öncülük söz konusu olmazsa yine devrim gerçekleşmez. Bu boyutuyla devrim devrimcilerin eseridir, devrimci öncülerin eseri olmaktadır.

İşte bu noktada temel sorunumuz, mevcut elverişli koşullarda imkan ve fırsatların fazlasıyla var olduğu ortamda özgürlük devrimini zafere taşıyacak devrimci öncülüğü ortaya çıkartmaktır. Bütün kongre ve konferanslarımızdan çıkan sonuç, en son PKK XI. Kongresi'nin çok yönlü tartışarak, sorgulayarak ulaştığı kesin nokta, koşulların ve imkanların elverişli olmasına rağmen öncülüğün devrim yapmakta yetersiz olması nedeniyle devrimin zafere gidemiyor olmasıdır. Nitekim bunu Önder Apo "PKK devrim yapmaktan korkuyor" biçiminde tanımladı. Yönetimimiz devrimci mücadelenin yarım kaldığını her zaman değerlendirdi. Yeterli olunamadı, yetersizlik pozisyonunda kalındığını ifade etti. Bütün yönetim toplantılarımız, kongre ve konferanslarımızın değerlendirmesi bu temeldedir. Kesinlikle özgürlük devriminin zafere ulaşması için yetersizlik öncülüktedir; parti öncülüğünün yeterli olamaması, imkanları, fırsatları devrim için

değerlendirecek, örgütleyip eyleme yöneltecek bir konumda bulunmamasıdır.

Bu da parti sorunumuzdur. Partinin yetersizliği anlamına gelmektedir. Parti öncüdür. Parti adına öncülüğü kadrolar, sempatizanlar yürütür. Parti örgütleri, komiteleri ve temsilcilikleri her alanda örgütlenerek halkı devrime taşıyacak, imkan ve fırsatları devrime seferber edecek öncülük görevlerini yerine getirir. İşte görevlerin şimdiye başarılamamasının temel nedeni parti öncülüğündeki zayıflıktır, yetersizliktir. Bunun sonucundadır ki pratik ne zafer ne yenilgi noktasında kalınmıştır. Yani pata olmuştur, ortada kalmıştır. Bu da neye tekabül etmektedir? Demek ki devrimci parti öncülüğü yok, Apocu parti öncülüğü yok, orta yolculuk var. Partide egemen olan orta sınıf duruşu, orta yolcu duruş devrimci pratikte de ne zafer ne yenilgi sonucunu ortaya çıkarmaktadır. XI. Kongremiz bu gerçekleri net bir biçimde belirlemiş, zayıf parti öncülüğünü aşmayı gerekli görmüş, öncülük yetersizliğini yaratan bütün nedenleri sorgulayarak açığa çıkartmış, mahkum etmiş, XI. Kongre çizgisini zafer çizgisi olarak tanımlamıştır. Bütün eksikliklerin, yetersizliklerin, başarısızlıkların mahkum edildiği, yeterliliğin, başarının tek ölçü, tek çizgi olarak esas alındığı bir kongre olmuştur.

XI. Kongre gerçeği demek zafer gerçeği demektir, başarı gerçeği demektir, yeterlilik demektir. 'Yetersiz kaldım, eksikliklerim oldu, hatalarım var' diyerek özeleştiri yapmak devrimci militanın şanına yakışmaz. İnsan kendini onunla ifade edemez. 'Elimden bunlar geliyor, elimden geldiği kadar mücadele edeceğim, tüm gücümü ortaya koyacağım' demek de Apocu militan olmayı, devrimin başaran, zafer kazanan öncüsü haline gelmeyi ifade etmez. Elimden geldiği kadar değil, gücümün tümünü ortaya koyarak değil, devrimin, halkın, özgürlük mücadelesinin istediği kadar olmak, yeterli olmak, devrimde zaferi yaratacak ölçü ve özelliklere sahip olmak esastır. İşte Önderlik duruşu budur, Önderlik gerçeği bunu ifade etmektedir. Önderlik gerçeğine şehitler çizgisindeki duruş ve yeterli katılım bu temeldeki katılımdır. Doğru kadro duruşu, katılımı, kararlılığı bu temelde gerçekleşendir.

"Özgürlük devriminde öncülük yetersizliğini gidermek ve parti öncülüğünü yeterli hale getirmek bizim elimizdedir. Parti kadro ve sempatizanlarına bağlı olan bir durumdur. Öncülük, parti kadro ve sempatizanlarının bilinç, örgütlülük, eyleme geçme, tarz, üslup ve temposu demektir. Dolayısıyla eksiklik bizden kaynaklanıyor. Devrimin başarıya gitmemesi, devrimde zafer kazanılamaması bizim yetersizliklerimizin sonucu oluyor."

Değerli yoldaşlar

Özgürlük devriminde öncülük yetersizliğini gidermek ve parti öncülüğünü yeterli hale getirmek bizim elimizdedir. Parti kadro ve sempatizanlarına bağlı olan bir durumdur. Öncülük, parti kadro ve sempatizanları, onların bilinç, örgütlülük, eyleme geçme, tarz, üslup ve temposu demektir. Dolayısıyla eksiklik bizden kaynaklanıyor. Devrimin başarıya gitmemesi, devrimde zafer kazanılamaması bizim yetersizliklerimizin sonucu oluyor. Önder Apo'ya ve Kürdistan'a özgürlük hedefinin başarılamaması bizim yetersizliklerimizden kaynaklanıyor. Onun için Önder Apo uluslararası komplonun gerçekleşmesinde en temel etkenin yetersiz yoldaşlık olduğunu söyledi. Sahte dostluğu da buna ekledi. Ama yine de belirleyen sahte dostluk değildir. Esas olan yetersiz yoldaşlıktır, yetersiz devrimciliktir. Başaramayan, başarıya kilitlenemeyen, zaferi kendinde ve dış mücadelede, siyasi askeri mücadelede yaratamayan duruştur. O halde eğer devrimde zafer istiyorsak, özgürlüğe gerçekten tutkuluysak, özgür yaşamdan başkasını kabul etmeyeceksek ve bu da özgürlük devriminin zaferiyle elde edilecekse, o zaman zaferi yaratacak olan biziz. Zafer kendi ellerimizdedir. Zaferi yaratan da biziz, yaratılmasını engelleyen de bizim yetersizliklerimizdir. Dolayısıyla sorunları farklı biçimde koymak, engelleri değişik göstermek, devrimci çalışmada başarısızlıkları başka nedenlere bağlamak, hata ve eksiklikleri hep dışımızda görmek, başkalarında ifadelendirmek doğru değildir, yanlıştır.

XI. Kongre bunun yanlış olduğunu ortaya koyup mahkum etmiş, doğrunun, herkesin kendinde hata ve eksikliği görerek Önderlik ve şehitler çizgisindeki özeleştirel sorgulamayla düzeltip yeterli hale gelmeyi sağlaması ile gerçekleşeceğini ortaya koymuştur. Önder Apo "ne arıyorsan kendinde bul. Kendini çare haline getir" dedi. Bu temel bir Apocu ilkedir; Önderlik ilkesidir. Önder Apo her zaman şunu dedi: 'Devrimci yaratandır, var edendir, çare olandır, çözüm bulandır, yürüten ve başarandır'. Yoksa devrimcilik adına sorun üret, şikayet et, başkasına yüklen, hep hata ve eksiklik içine ol, imkan ve fırsatları heder et; böyle devrimcilik olmaz. Bu, kabul edilir bir durum değildir. Böyle bir durum kesinlikle kader değil, bir zorunluluk değildir. Bizim yeteneksiz, iş yapamaz durumda olmamızdan kaynaklı değildir. Soruna böyle de bakmamak gerekiyor. Bu durum tamamen bir yaklaşım sorunudur, katılım sorunudur, bir karar durumudur. 'Devrimcilik bir karar işidir' dedi Önder Apo. Partiye katılmak, Önderlik çizgisine katılmak bir karar gerçeğidir. Bu temelde anlayışı ve tutumu düzeltme işidir. Düşmanı öncelikle kendi içinde yenme, zaferi kendi içinde yaratma işidir. İçinde düşmanı yenemeyen, kültürel soykırım rejimini yenemeyen, zavallılığı, ihaneti, teslimiyeti yenemeyen, kendini Apocu çizgide başaran, zafer kazanan kişilik haline getiremeyen, ulusal demokratik değerlerle, parti kültürüyle, Önderlik ölçüleriyle donatamayan birisi elbetteki siyasi askeri mücadelede başarı kazanamaz. Siyasi çizgide yeterli bir yoğunlaşma içinde olamaz, doğru siyasi karar veremez. İdeolojik siyasi mücadeleyi etkili yürütemez, komutan olamaz; ordu kuramaz, taktik ve tarz geliştiremez; bunun ne düşünce ve karar gücünü ortaya çıkarabilir, ne de pratik tarzını, üslubunu ve temposunu geliştirebilir. Bütün bu konularda doğruyu, başarı kazandıranı ancak kendi içinde kapitalist modernite etkilerini, kültürel soykırım etkilerini, egemen işbirlikçi sınıf etkilerini, erkek egemen cins etkilerini kıran, onları yenip atan militan geliştirebilir.

Bu nedenle XI. Kongremiz önce nefs mücadelesi vermeyi, bizi devrimci tarza ulaştırmayan iç geriliklere, yani iç düşmana karşı mücadeleyi öngördü. İdeolojik ve örgütsel mücadelenin sınıf ve cins mücadelesi temelinde zafer çizgisinde geliştirilmesini gerekli gördü. Ne kadar ideolojik ve örgütsel mücadele ve başarı, o kadar siyasi ve askeri mücadelede başarı olarak tanımladı. Ne kadar kendi içindeki "düşmana" karşı zafer, o kadar dışarıda düşmana karşı yürütülen mücadelede zafer kazanma olarak öngördü. PKK'nin bu kadar gerillalaşmasını, halk serhildanını ortaya çıkarmasını, dünya gericiliğinin birleşip saldırmasına rağmen Kürt halkının, Kürt gençlerinin, Kürt kadınlarının tam bir özgürlük tutkusuyla ve fedai çizgisinde bu kadar direnmesini büyük zindan direnişinin zafer tarzına bağladı. Tüm bu direnişler Mazlumların, Ferhatların, Hayrilerin, Kemallerin kendilerini lime lime ederek, bütün varlıklarını eriterek 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı, onun şahsında Kürt toplumuna dayatılan inkar ve imha sistemine, kültürel soykırım rejimine karşı yürüttükleri büyük ideolojik mücadele ve kazandıkları zafere dayalı olarak gelişti. Eğer büyük zindan direnişi olmasa ve PKK zindanlarda direnerek ideolojik zaferi kazanmasaydı gerilla olamazdı, serhildana kalkan halk haline gelemezdi, etkili siyaset yapamazdı. Diğer örgütlerden farkı kalmazdı. Eğer PKK dışındaki örgütler sıfırı tükettiler ise, 12 Eylül'ün zindanda Kürt halkının umudunu ve inancını kırma saldırılarına karşı direnemedikleri, yani 12 Eylül karşısında ideolojik mücadeleyi kazanamadıkları için bu duruma düştüler. Söz konusu örgütler 12 Eylül karşısında ideolojik ve örgütsel olarak direnmediler. Eğer PKK kazandıysa, Önder Apo öncülüğü her türlü düşman saldırısını boşa çıkartan bir direniş gücü haline geldiyse, bunun temelinde ideolojik mücadele vardır. Önder Apo'nun ideolojik mücadeleyi önemsemesi, önce düşmanı içimizde yenmeyi öngörmesi vardır. Buna 'zihniyet ve vicdanı devrimi' dedi. Bunu PKK kişilik devrimi olarak tanımladı. PKK devriminin özünü de kişilik devrimi oluşturdu.

Özgürlük mücadelesinde parti öncülüğünü yeterli kılmak, zafer kazanır düzeye getirmek, yetersizliklerini aşmak kesinlikle iki boyutlu ortaya çıkmaktadır. Bunlardan biri zihniyet, diğeri örgüt boyutudur. Zihniyet boyutunda Önderlik felsefesi, zihniyeti, ideolojik ilkeleri, anlayışıyla çelişen, onunla bütünlük arz etmeyen yaklaşımlarımız söz konusudur. Ya terslikler ya da yetersizlikler yaşanıyor. Düzenden, şuradan buradan, düzenin eğitimlerinden edindiğimiz mantıklar, anlayışlar, zihniyet kalıpları pratik mücadelede siyasi ve askeri alanda başarılı iş yapmamızı engelliyor. Önderlik zihniyetini özümsememize karşı da kişilik direnişi ortaya çıkarıyor. Yani her ne kadar Önderlik savunmalarını okusak, Önderlik gerçeği üzerine yoğunlaşsak da, tam bir zihniyet devrimi yapamayan, kapitalist modernite etkilerini zihninde aşamayan, pozitivist felsefenin düz, ilerlemeci düşüncenin etkisinden kurtulamayan zihniyetimiz Önderlik savunmalarını anlamamızı, özümsememizi engellemektedir. Bir şeyler öğrenme, ezberleme kesinlikle zihniyet değişimini ve devrimini gerçekleştirme değildir. Bu bakımdan Önder Apo'nun da hep vurguladığı gibi, başta gelen çelişkimiz zihniyet düzeyinde, anlayış düzeyindedir. Önder Apo 'beyni ve yüreği bizimle olanın eylemi bizimle olur' dedi. Pratikte yaşadığımız bütün hata ve eksikliklerin mutlaka anlayış düzeyinde bir dayanağı vardır. Yoksa tesadüfen hata ve eksiklikler ortaya çıkmamaktadır. Farklı anlayışlarımız olduğu için, önderlik anlayış ve tutumundan farklılıklar taşıyan anlayışlara, "doğrulara" sahip olduğumuz için pratikte de tarz, üslup hatası yapıyoruz, tempo yetersizliği gösteriyoruz. Doğru kararlar alamıyoruz. Yeterince değerlendirme yapamıyoruz, dar kalıyoruz, yüzeysel kalıyoruz, hata yapıyoruz. Bunun başka da izah edilir ve anlaşılır yanı yoktur.

Bu bakımdan yeni dönemde XI. Kongre kararlarını hayata geçirebilmek, Önder Apo'ya ve Kürdistan'a özgürlük hedefini mutlaka başaran bir pratiğin sahibi olabilmek için öncelikle ideolojik mücadelede ve zihniyet devriminde kazanmamız gerekmektedir. Bu temelde de Önderlik zihniyetini, felsefesini ve ideolojik ilkelerini öğrenme, özümseme ve bütünleşme gerçekleşmelidir. Önderlik gerçeğine amaç birliği temelinde bilinç ve inanca dayalı katılma kararlılığına ulaşmak için mücadele etmemiz gerekmektedir. Eğitimlerimizi böyle köklü bir zihniyet değişimi, devrimi yaratacak temelde yapmalıyız. Kendi içimizdeki sorgulamaları, tartışmaları kesinlikle dogmalarımızı, kaderci yaklaşımlarımızı kıracak bir nitelikte yürütmeliyiz.

Tüm yoldaşlar şu gerçeği çok iyi bilmeliler ki, Önderlik zihniyetini özümsedikleri, Önderlik anlayışı ve ideolojik ilkeleriyle bütünleştikleri oranda pratikte doğru karar veren, başarılı iş yapan militanlar haline geleceklerdir. Bu olmadan, zihniyet devrimini gerçekleştirmeden, zihniyette Apocu militan haline gelmeden, Önderlik gerçeğine ulaşmadan başarılı militan olmak, komutan olmak, pratik sahibi olmak kesinlikle mümkün değildir. Öncülükte yeterliliğin birinci şartı budur. Bu bakımdan da tüm kadro ve sempatizan yoldaşların kendilerinde bu çizgide kesin bir zihniyet ve vicdan devrimini gerçekleştirmeleri gerekiyor. Hem kendimizi eğitmeliyiz, hem sempatizanları ve kadro adaylarını eğitmeliyiz. Hem kendimizi zihniyet ve vicdan devrimiyle değiştirip dönüştürmeli hem de devrimin ihtiyaç duyduğu kadar yeni kadrolar çıkarmalıyız. Ancak böyle bir değişim, düzeltme, anlayış düzeltmesi ve kadroların çoğaltılmasıyla devrimci öncülük yeterli hale getirilebilir, parti öncülüğü yeterli kılınabilir.

Diğer yandan parti öncülüğünün zafer çizgisinde gerçekleşebilmesi için örgütsel durum da önemlidir. Dikkat edilirse parti örgütlülüğümüz zayıf bir konumdadır. Özellikle 2002-2004 tasfiyeciliği en çok Parti kadrosuna saldırdı. Kadronun parti ölçülerine saldırdı. Kadro yaşamında, parti yaşamında, militan yaşamda bozulma yaratmak istedi ve bu konuda oldukça ortamımızı bozdu, muğlaklaştırdı. Buna karşı sekiz dokuz yıldır yürüttüğümüz mücadelede önemli gelişmeler mutlaka yarattık. Hem örgütlü mücadele sonucunda hem de Önderlik savunmaları temelinde yürüttüğümüz eğitim çalışmaları çerçevesinde önemli gelişmeler sağladık. Fakat dikkat edilirse hala ciddi yetersizlikler, zayıflıklar var. Kendine göre ölçüleri esas alan, parti ölçülerine kendini ulaştırmayan, son derece bireyci, keyfi, disiplinsiz, örgütsüz tutumlar söz konusudur.

Parti komite ve temsilciliklerimiz hemen hemen hiçbir yerde örgütlü değildir. Sadece bir merkezi kurum düzeyindedir. Şimdiye kadar ancak parça komiteleri haline gelebilmişiz. Tüzüğün gerektirdiği komiteler, temsilcilikler kesinlikle örgütlü değil. Bölgelerde, yerellerde, köylerde, mahallelerde, okullarda, fabrikalarda, yaşam ve çalışma yerlerinde, nerede halk ve topluluklar varsa orada parti komitesi, parti temsilcisi örgütlenir ilkesi kesinlikle uygulanmıyor. Böyle bir örgütlü çalışma içine girilmiyor. Tersine böyle bir örgütlenme tasfiyecilerin etkisinin devamı olacak ki, gereksiz görülüyor, anlamsız bulunuyor, hatta içimizde bunu tehlikeli görenler bile var. Örgütlü kişiliğin, disiplinli kişinin, özgürlüğü, iradeyi kaybeden kişilik olduğunu değerlendirenler, sananlar var. Kapitalist modernite sisteminin liberalizmine gırtlağına kadar saplanmış, bireysel özgürlük safsatasıyla yanıp tutuşanlar hiç de az değildir. Oysaki Önderlik duruşu örgütlü duruştur, disiplinli duruştur. Önder Apo "bir kişi ne kadar örgütlü ve disiplinliyse o kadar özgürdür," dedi. Çünkü o kadar görev ve sorumluluk bilincine sahiptir, o kadar toplumsallaşır, kolektif, komünal yaşamın içine girer. Bu da kişiyi özgür kılar. Toplumun demokrasisiyle bireyin özgürlüğü iç içedir ve birlikte vardır. Şimdi bütün bu konularda ciddi yetersizlikler var, zayıflıklar var.

Aslında anormal karşılanacak, izahı çok zor olan durumlar söz konusudur. Örneğin hiçbir komitede çalışmayan, temsilciliklerde yer almayan, PKK komite ve temsilcilikleri içine girmeyen, parti görevi yürütmeyen, ama kendisini parti kadrosu sayan çok sayıda arkadaş var ortada. Bu arkadaşlar bu konumlarından dolayı rahatsızlık da duymuyorlar. Konumlarının yanlış olduğunu, parti dışı olduğunu bile görmüyorlar, bilmiyorlar. Bu durumuyla tüzük dışı konumda olduklarını fark bile etmiyorlar. Böyle de parti militanı olunabilir, PKK kadrosu olunabilir sanıyorlar. Bu kesinlikle bir savrulmadır, tasfiyeciliğin etkilerinin devamıdır. Tasfiyeciliğin hala içimizde örgütsel alanda güçlü bir biçimde yaşatılmasını ifade etmektedir. Yoksa partimizin geçmişten gelen kadro birikimi az değil, ama mevcut kadro pozisyonunda olan, kadro olması gereken, aslında kadroluk konumunda değil, kendisini bir kadro konumunda örgütlü hale getirmiyor, komite ve temsilciliklerde örgütlü ve disiplinli bir çalışmaya katmıyor.

Diğer yandan parti kadroları, örgütleri sürekli örgütsel çalışma yürüterek yeni taraftarlar, sempatizanlar edinme, sürekli parti taraftarlarını, sempatizanlarını, kadro adaylarını çoğaltma, partiye yeni adaylar, yeni kadrolar katma yönünde bir örgütleme çalışması yürütmüyor. Halbuki Apocu partileşmesinin temel iki ilkesi var. Bir, komite ve temsilciliklerde yirmi dört saat örgütlü çalışma içinde yer almak; İki, partiye sürekli yeni güçler katmak. Yeni kadrolar, adaylar katarak, onları eğiterek partinin örgütlü gücünü büyütmeye çalışmak; bunun için yoğun bir aday katma, propaganda ve eğitim yapma çalışması içinde olmaktır. Her kadronun siyasi askeri çalışmalar içerisinde işbölümü temelinde farklı görevleri olabilir, ama bütün kadroların ortak görevi, nerede olursa olsun her zaman gerçekleştirmekle yükümlü olduğu görevi partiyi kitleler içinde tanıtmak, kitle ilişkilerini genişletmek, partiye taraftar, sempatizan kazanmak, propaganda ve eğitimle yeni sempatizanlar, kadro adayları, kadrolar eğitmektir. Bunu yapmayan bir kişi parti kadroluğunu reddetmiş demektir. Temel parti görevinden kendisini uzak kılmış demektir. Bu bakımdan XI. Kongremiz yaptığı tartışmalarla şu kararı net aldı. Bir kadronun başarı ölçüsü, kitlelerle kurduğu ilişkiler, partiye kattığı yeni taraftarlar, sempatizanlar, yeni kadro adayları katma ve eğitme düzeyi olmaktadır. XI. Kongre, bunlara bakarak bir kadronun başarılı olup olmadığını, doğru çalışıp çalışmadığını tespit etmeyi kararlaştırdı. Şimdi biz burada soruyoruz, bütün arkadaşlar nerede olurlarsa olsunlar, kim olursa olsunlar, durumlarına baksınlar. Ne kadar örgütlüler? Hangi komite içindeler? Günde hangi işlerde, ne kadar çalışıyorlar? Halkla ilişkileri ne kadar? Ne kadar taraftar kazandırıyorlar, ne kadar sempatizan kazandırıyorlar? Ne kadar yeni kadro yetiştiriyorlar? Ne kadar kendilerini, taraftarları, sempatizanları eğitiyorlar? Ne kadar örgütleme ve yönetim görevi yürütüyorlar?

Her arkadaşın bu sorular temelinde kendini sorgulaması ve bir doğru cevap vermesi gerekir. Şunu net olarak ifade

edelim; bir parti komitesi ve temsilciliğinde görev almayan, bu temelde yirmi dört saat örgütlü çalışmaya katılmayan parti kadrosu değildir. Bu ilke temelinde bir netleşme sağlanmak durumundadır. Her alanda gerektiği kadar kadro toplantıları, konferansları, neler yapılması gerekiyorsa yapılarak herkes netleştirilmelidir. Herkes mutlaka bir komite veya temsilcilikte görev alarak örgütlü çalışmaya katılmalıdır. Dolayısıyla herkesin bir komitesi, yani örgütlü görevi olmalıdır. Ne olursa olsun, nerede olursa olsun, ne kadar hasta-yaralı olursa olsun, eğer nefes alıp veriyorsa mutlaka bir parti komitesinde yer almak, örgütlü çalışmaya katılmak durumundadır. Komite ve temsilciliklerde yer almayan, örgütlü çalışmayanlara kadro denmez. Bu biçimde durup da hala kendilerini kadro sayanlar elbette ki kadroluktan çıkarılacaklardır.

Önder Apo, "komitesiz, örgütsüz kadro olmaz" dedi. Her kadronun en az bir komite veya temsilcilikte yer almasını ve yirmi dört saat örgütlü çalışmaya katılmasını gerekli gördü. Birden fazla komitelerde de yer alınabilir. Diğer yandan her kadronun komünü olmalı dedi. Komünal yaşamı öngördü. Komünsüz kadro kalmamalı diye çok somut belirlemelerde bulundu.

Fakat pratiğe baktığımızda şunu görüyoruz, en iyiyim diyen, en örgütlüyüm diyen, parti ilkelerine en çok uyuyorum diyen arkadaşlarda bile bireyci yaşam anlayışları her zaman kendini gösteriyor, nüfuz ediyor. Bazı alanlarda fon adına bireysel maaşlar alınıyor. Kontrolsüz harcamalar yapılıyor. Özerk yaşama, tek kalma, fon alarak maaşla yaşama, paraya dayanarak yaşama parti kadroları tarafından mazur görülüyor. Tuhaf, ama birçok alanda bunlar var ve arkadaşlar çok sudan gerekçelerle bunu ifade ediyorlar. 'Sistem böyle, koşullar bu biçimde, çalışmak için bu gerekiyor,' diyorlar. Niye çalışmak için onlar gereksin ki! Bir yerde çalışan kadrolar komün üyesidir. Her basın kurumu, her kültür kurumu, her kadın ve gençlik birimi ve çalışma alanı bir komündür. Kadrolar bu komün içinde yaşamını sürdürürler. Bireyin değil, komünün harcayacağı imkanlar vardır. Bu imkanlar gerekliyse bireye de sunulur. Ama bir fon biçiminde değil, ihtiyacını karşılama temelinde olur. Bir komün yaşamı içerisinde de insan her türlü maddi manevi yaşamını sürdürebilir, ihtiyacını giderebilir. Yaşam imkanlarını, ihtiyaçlarını karşılayabilir. Komün içinde olursa bu denetimde olur, kontrolde olur. Komün dışında olursa kendine göre olur, bireyci olur. Buradan da kapitalist bireyciliğe ve maddiyatçılığa saplanma olur. Denetim dışında kalmak, özerk yaşamak aslında buna denir.

Neden özgür yaşama inşa görevlerini geliştiremediğimizi, neden demokratik ulus inşasını ilerletemediğimizi, neden demokratik konfederal sistemi geliştiremediğimizi, neden komünler, kooperatifler, akademiler, meclisler örgütleyemediğimizi, neden partinin üstte, kitleden kopuk tabana inemediğini, neden milyonlarca kitlesi olmasına rağmen partimizin bu kitlelerin kendi özgür yaşamlarını sağlatacakları demokratik örgütlülük içerisine alamadığını soruyoruz, tartışıyoruz. Parti kadrosu komitesiz olursa, komünsüz olursa, parti kadrosuyum diyen komünal yaşamın dışına çıkar bireyci, özerk, paraya dayalı yaşam ararsa peki halk nasıl komün yaşamı, komün örgütlülüğü içine çekilecek? Halk içerisinde nasıl komünler, kooperatifler, ortak komünal yaşam biçimleri gelişecek? Parti kadrosu kolektif, komünal çalışma ve yaşam içinde olmaz, bunu geliştirmez ise halk kime bakarak, kimin etrafında bir demokratik komünal örgütlenme içerisine girecek? Demek ki, mücadelede çok hata yaptığımız, yarım kaldığımız, başarılı olamadığımız gibi, bu kadar imkanın, fırsatın olmasına, ayağa kalkmış milyonlarca bir halkın olmasına rağmen bu halk kitlelerinin demokratik komünal sistem içerisine örgütlenememesi, komünalizmin gelişmemesi, tersine devletçi sisteme koşma, bireyci yaşam içinde kalma gerçekleşiyor ise, bu kesinlikle kadronun bu duruşundan kaynaklanıyor. Parti kadrolarının örgütsüzlüğünden ve kadro ölçülerini yerine getirmemesinden, toplumun komünal örgütlülüğüne ve yaşamına öncülük etmemesinden kaynaklanıyor.

Bazılarımız bu durumdan halkı suçluyoruz, bazılarımız kendimiz dışındaki herkesi suçluyoruz, ama unutmayalım ki, kendi duruşumuz da bunun içinde değerlendirilmek durumundadır. Kesinlikle Kürt halkının, Kürt gençliğinin herhangi bir eksikliği, kusuru yoktur. Kürt kadınları insanlığa öncülük eden bir biçimde eskinin ana tanrıça kültürünü yeniden dirilterek özgürlük için seferber olmuştur. Bütün bunlar birer gerçekken, hatayı, yetersizlikleri başka yerde aramak, dışımızda aramak, halkta aramak, çözümü onlardan beklemek kesinlikle yanlıştır. Bu öncülüğün, kadro olmanın inkarıdır. Bu nedenle tıpkı zihniyet boyutunda olduğu gibi örgütlenme boyutunda da, örgütlü çalışma ve kolektif, komünal yaşam boyutunda da kesin bir düzeltme, kendimizi yeniden şekillendirme, hem tek tek kadrolar, hem de örgütlü komite ve temsilcilikler olarak halka özgürlük mücadelesinde ve özgür yaşamın inşasında öncülük edecek, örnek oluşturacak, çekim olacak bir konuma kendimizi getirmemiz gerekiyor.

Değerli yoldaşlar

Partimizin 36. yılı bir boyutuyla XI. Kongre gerçeği temelinde netleşme ve örgütlü çalışmada seferber olma yılı olarak ele alınıp değerlendirilmelidir. Bunun için zihniyet ve vicdan devrimini gerçekleştirecek, katılımımızı netleştirecek bir eleştirel özeleştirel yoğunlaşmayı, sorgulamayı, kendimizi netleştirme ve kararlaştırmayı kesinlikle yaşamalıyız. Bunu nerede olursak olalım ve hangi konumda bulunursak bulunalım bulunduğumuz her yerde parti komite ve temsilciliklerini geliştirerek, onlar içerisinde yer alarak örgütlü, kolektif, komünal bir yaşam ve çalışma tarzı içerisine kendimizi sokmalıyız. Önderlik savunmaları temelinde zihniyet ve vicdan devrimi yapmamış, parti komite ve temsilciliklerinde görev ve sorumluluk üstlenerek yirmi dört saat parti çizgimizin başarısı için örgütlü çalışmaya katılmamış bir yoldaşımız bile kalmamalı. Şunu arkadaşlarımız iyi bilmeliler: Hiçbir neden böyle bir çalışma içerisine girmekten insanı alıkoyamaz. Hiçbir engel bir kadroyu örgütlü parti çalışmasının dışına itemez. Ne zindanda olmak, ne yurtdışında bulunmak, ne askeri siyasi çalışmada bulunmak, ne hasta ve yaralı olmak bunun için bir neden, bir gerekçedir. Bir partinin en üst organlarında görev ve sorumluluk alıp yürüten gazi arkadaşlarımızı da tanıyoruz. Hasta, tedavi altında olan arkadaşlarımızı da tanıyoruz. Önder Apo'nun partiyi kesinlikle bu çizgide örgütleyip yürüttüğünü çok iyi biliyoruz.

Önderlik mevcut duruşumuzu görse kesinlikle bizi partiden atar, bu durumu asla kabul etmez. Örgütsüzlük, komite ve temsilcilikte yer almamak demek partiyi tasfiye etmek demektir, parti disiplinini yok etmek demektir, örgütü dağıtmak demektir. Bir komün yaşamı içinde olmamak toplumsallıktan ve örgütten uzak olmaktır. Oysa bizim gücümüz eğitimimizden ve örgütlülüğümüzden geliyor. Ne paramız var ne de silahımız! Bizi zafere götürecek iki silahımız var, eğitim ve örgütlenme! Eğitimle Önderlik gerçeğini, zihniyetini, vicdanını, ilkelerini özümseme, örgütlenmeyle gücümüzü birleştirip en büyük kuvveti yaratma. İşte Apocu hareketin temel özelliği budur. PKK'yi PKK yapan, şimdiye kadar güç, kuvvet haline getiren bu özelliğidir. Bu bakımdan kuşkusuz her kadro her yerde çalışamayabilir. İçinde bulunduğu duruma, koşullara göre görev ve sorumluluk üstlenir. O görevleri yürüten komitelerde, temsilciliklerde yer alır; ama isterse ve çaba harcarsa herkes her şeyi yapabilir. PKK militanı olan, Önderlik eğitiminden geçen bir insanın başaramayacağı hiçbir görev yoktur. O, tarihin en büyük fedai militanı, savaşçısı, komutanı da olur, diplomatı da olur, en etkili siyasetçisi, yöneticisi haline de gelir. O, halka yön veren, özgür bireyin ruhunu, duygusunu, düşüncesini şekillendiren büyük edebiyatçı olur, sanatçı haline gelir, propagandacı olur. Yani olamaz dememek lazımdır. Çünkü Önderlik gerçeği ve PKK kadrosunu çok yönlü yetiştirmekte, yaşamın her alanını tanıyan bir halkçı devrimci militan haline getirmektedir.

Olmaz ve ben yapamam teorisi kesinlikle yanlıştır. Tasfiyecilikten kaynaklanmaktadır. Bu anlayış kesinlikle devrimci bir anlayış değil, tasfiyeci bir anlayıştır. Dolayısıyla bu şekilde gerçekleşen bir katılım kendini yetersiz görür, yetersizliği meşrulaştırır. Kendini partinin, Önderlik çizgisinin, devrimci mücadelenin ihtiyaçlarına göre eğiterek partiye ve mücadeleye katmaz. Keyfine göre, kendine göre katar, kendine göre çalışır. Burada da ayrı bir duruş, ayrı bir ölçü, ayrı bir yaşam ortaya çıkar. Böyle olan herkes ayrı bir parti demektir. Dolayısıyla bireyci, keyfi duruşların hepsinin parti ölçülerinin dışında kendine göre ayrı bir parti duruşu olduğunu bilmek, Önderlik çizgisinde eleştirel özeleştirel bir sorgulamayla kendini netleştirip kararlaştırarak kendi partisini feshedip Apocu partiye, Önder Apo'nun yönettiği, yürüttüğü PKK'ye katılmak gerekir. Bu bakımdan da ben yapamam, edemem, bu olmaz demek kesinlikle aşılmalıdır. Her arkadaş bulunduğu konuma göre ne yapabileceğine karar vermelidir. Savaş yapabilen savaş yapmalı, siyasi çalışma yürüten siyasi çalışma yürütmeli, serhildana kalkabilen serhildana kalkmalı, halk eğitimi örgütleyen orada olmalı, propagandacı olan propaganda yapmalı, edebiyatçılık yapılmalı, sanatçılık yapan sanatçılığı geliştirmelidir.

Bütün bunların hepsi parti faaliyetimizdir, hepsi aynı değerdedir; ortak mücadeleye katkı sunar. Özünde hiçbir çalışma diğerinden üstün değildir, yeter ki parti ölçülerinde yapılsın. Bu anlamda bir düzeltme, netleştirme ve buna dayalı bir yeniden parti komite ve temsilciliklerini örgütleyerek onun etrafında KCK sistemini her boyutta örgütleyen ve demokratik ulus inşasını ortaya çıkaran bir örgütsel seferberliğe yönelmemiz gerekmektedir. Bunu genelde yaptığımız gibi kadın özgünlüğünde de yapmalıyız. Özgür kadın hareketimiz demokratik konfederalizm çizgisinde kendini örgütlü kılıp Özgürlük mücadelesine başarıyla öncü olabilmesi için kesinlikle bir parti öncülüğünü geliştirmesi, parti öncülüğü etrafında gelişmesi şarttır. İşte özgür kadın partileşmesi, PAJK örgütlülüğü buradan doğmuştur. Bu anlamda PKK ile PAJK'ın bütünlüğü vardır, iç içeliği vardır, ortak çalışması vardır. Kadın öncülüğünün bütün toplumda ve özgürlük devriminde gerçekleşebilmesi için örgütlülüğü şarttır. Kadının demokratik komünal örgütlülüğünün gelişebilmesi için de parti öncülüğünün, PAJK öncülüğünün demokratik komünal ölçüler temelinde, kolektif örgütlü ölçüler temelinde kendini her alanda örgütlü kılması, kadın örgütlülüğünü yaratacak bir öncülük haline kendisini getirmesi şarttır.

Yine parti öncülüğünün başarıyla gerçekleştirilmesinde, parti örgütlüğünün sağlanmasında gençliğe öncülük düzeyinde görev ve sorumluluk düşmektedir. Kadın gibi gençlik de özgürlük devrimimizin öncü kesimi olduğuna göre, o halde devrimde gençlik öncülüğün sağlanması ancak örgütlü gençliğin ortaya çıkarılmasıyla sağlanabilir. Gençliğin kitlesel örgütlülüğünün sağlanabilmesi için de bu kitlesel örgütlülük içinde parti örgütlülüğünün, PKK ve PAJK örgütlülüğünün yaratılması şarttır. Ancak parti kadrolarını oluşturduğu, parti öncülüğünü yarattığı, parti komite ve öncülüklerini gençliğin bulunduğu her alanda geliştirip yaydığı oranda gençlik kitlesinin demokratik komünal örgütlülüğü sağlanabilir. Komelên Cîwan örgütlülüğü her yerde gelişebilir ve özgürlük devriminin gerillada da, serhıldan da özgür yaşamın inşasında da, demokratik ulus inşasında da kendini öncü haline getirebilir. Sadece gençlik hareketi açısından değil, bütün alanlarda parti öncülüğünün yürütülmesinde genç kadroların yaratılması ve sorumluluk alması önemli olmaktadır. Bu açıdan gençlik hareketi parti öncülüğünün en çok geliştiği, partinin kadro ve sempatizanlarının en çok yoğunlaştığı bir alandır. Bütün çalışmalardaki parti kadrolarını sağlayacak, öncülüğü bu biçimde de gerçekleştirecek olan kesimdir. Eğer parti öncülüğünde bir zayıflık varsa, bundan en başta da gençlik kendisini sorumlu görmelidir. Bunun için Önder Apo "PKK bir kadın partisidir" dedi. Yine bunun için "PKK bir gençlik partisidir," "genç başladık, genç başarıyoruz" dedi. Bu nedenle gençlik ve kadını özgürlük devriminin öncü kesimi olarak tanımladı.

36. parti yılına girerken bu Apocu gerçekleri ve ilkeleri esas almak, buna göre görev ve sorumluluklara sahip çıkmak, bu temelde kendini eğitip yenileyerek netleştirip kararlaştırarak Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğü hamlesine parti öncülüğünü geliştirerek, gerçekleştirerek ve bir zafer öncülüğü haline getirerek yönelmek gerekiyor. Bu, hepimizin, tüm parti kadrolarının görevidir, Önderlik ve şehitler çizgimizin gereğidir, XI. Parti Kongremizin emridir.

Değerli yoldaşlar

36. parti yılına girerken XI. Kongre gerçeği temelinde netleşme ve kararlaşma, Apocu militan partiyi her alanda yeniden yaratma görev ve sorumluluklarını başarıyla yürütür hale getirme hem gerekli hem de mümkündür. Koşullar, imkanlar bunun için fazlasıyla vardır. Eğitimimiz ve tecrübemiz bunları sağlatacak düzeydedir. Önderlik gerçeğimiz, onun emri ve çekiciliği bu temeldedir. Kahraman şehitlerimiz bizden böyle bir Parti örgütü, militanı haline gelmeyi, amaçlarını başaracak parti öncülüğünü gerçekleştirmeyi istemektedir. Halk her gün geliştirdiği cesur ve fedakar mücadeleyle bizi doğru öncülük haline gelmeye, görev ve sorumluluklarımızı başarıyla yürütür kılmaya davet etmektedir, çağırmaktadır. Bu kadar eksiklik ve hataya rağmen mücadeleden kopmamaları, özgür ve demokratik yaşamda ısrarlı olmaları, Önderlik ve PKK öncülüğünde ölümüne yürümeleri kesinlikle bizi Önderlik çizgisinde doğruya ulaşmaya ve görevlerimizi başarıyla yürütür hale gelmeye zorlamaktadır. Hem bunun çağrısı hem de emri olmaktadır. O halde XI. Kongre gerçeği temelinde 36. parti yılı görevlerine yönelirken böyle bir öncülük görevini başarıyla yerine getirmeliyiz. Bunu Önderliğimizden, halkımızdan, çizgimizden aldığımız güçle, en çok da kahraman şehitlerimizden aldığımız güçle yapmalıyız. Partimiz bir şehitler partisidir. Haki Karerlerin anısının cisimleşmiş ifadesidir, günümüze kadar da bu biçimde gelmiştir.

2011-2012 Devrimci Halk Savaşı hamlesinin büyük şehitleri, öncüleri, komutanları ortaya çıktı. Parti Merkezimizin üyeleri de olan, siyasi askeri çalışmalarda öncü düzeyde görev yürüten çok sayıda yoldaşı şehit verdik. ***Rüstemleri, Çiçekleri, Alîşêrleri, Rozerînleri, Rubarları, Binevşleri, Sadıkları, Hamzaları, Arjînleri, Mahirleri, Celalleri*** 2011 yılında şehit verdik. 2012 yılında Parti Yönetim üyemiz, gerilla komutanlarımızdan ***Xebat*** yoldaşı Rojava'da şehit verdik. Numan yoldaşı, ***Mehmet, Mêrxas, Rêwan*** yoldaşları, Parti Merkez Üyemiz ***Hüseyin Mahir*** yoldaşı, Zagros sahasının büyük komutanları ***Rojîn Gewda, Kerîm, Reşît*** yoldaşları şehit verdik. 2013'ün başında Parti kurucularımızdan ***Sara*** yoldaşı, ***Rojbîn*** ve ***Ronahî*** yoldaşları, 2013 yazı ve güzü boyunca Rojava Devrimi'ni boğmak için geliştirilen saldırılar karşısında Önderlik çizgisinde direnen yüzlerce Apocu kadın erkek militanları şehit verdik. XI. Parti Kongremiz bütün bu şehit yoldaşların anılarına doğru sahip çıkma, onların ölçülerinde netleşme, örgütlenme, onların özlemlerini yaşatma, amaçlarını başarmanın andı oldu. XI. Kongremiz kahraman şehitlerimizin intikamını alma, üzerimize yükledikleri görev ve sorumlulukları kesinlikle başarıya götürmenin kararlılığını ortaya çıkardı.

Botan'ın büyük devrimcilerinin şehadetlerinin birinci yıldönümleri yaşanıyor. Kerîm yoldaşın, Reşît yoldaşların şehadetleri ilan ediliyor. Onlar, kasım ayının şehidi oldular. Devrimci Halk Savaşı Hamlemizin öncü militanı, komutanı, ruhu oldular. Parti ayımızda parti gerçeğimizi temsil ettiler. 36. parti yılına bu büyük devrimcilerin partimizin değerli öncü militan ve komutanlarının anılarını doğru özümseme ve onların komutasında, öncülüğünde Önder Apo'ya ve Kürdistan'a özgürlük görevini, hedefini mutlaka başarma temelinde giriyoruz. Onlar bize Apocu militanlığın nasıl olması gerektiğini öğrettiler. Fedai savaşçılığın, Parti kadroluğunun nasıl bir mücadelecilik, mütevazilik, fedakarlık olduğunu gösterdiler. Onlar bize Apocu çizgide Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğü hedefinde nasıl cesur, kararlı bir mücadele yürütmemiz gerektiğini ve hangi yolla başarılı olacağımızı gösterdiler. Dolayısıyla bu büyük şehitlerimizin parti ayı şehitlerimizin anısına da bağlı kalmanın ve onların komutasında amaçlarını başarmak üzere doğru yürümenin bir gereği olarak XI. Kongre çizgisinde netleşme, kararlaşma, XI. Kongre kararlarını başarıyla hayata geçirerek özgürlük devriminde zafer adımlarını atmak üzere yürümek her arkadaşın Parti andı, 27 Kasım andı olmalıdır. Partimizin 35. yıldönümü bu ruhla, böyle bir anlayış ve tutumla karşılanmalı, 36. mücadele yılına böyle büyük bir iddia ve iradeyle girilmelidir.

Partimizin 35. kuruluş yıldönümü özgürlük ruhu ve zafer inancıyla yaşanmalı, tüm yoldaşlar XI. Kongre gerçeğinde kendilerini netleştirerek Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlüğü için zafer yürüyüşüne öncü düzeyinde aktif olarak katılmalıdırlar. Bu temelde bir kere daha kahraman şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyor, Önder Apo'nun ve tüm yoldaşların 27 Kasım parti bayramlarını kutluyor, tüm yoldaşları Önderlik ve şehitler çizgisinde kendilerini düzelterek ve XI. Kongre gerçeğinde netleştirerek parti öncülüğünü her alanda başaran çizgide yeterli hale getirmek için görev ve sorumluluk üstlenmeye, partimizin 36. mücadele yılını Önder Apo'nun ve Kürdistan'ın özgürlük yılı haline getirmeye çağırıyoruz.

– Yaşasın özgür ve demokratik Kürdistan mücadelemiz!
– Yaşasın gerilla ve halk direnişimiz!
– Yaşasın halkımızın özgürlük öncüsü PKK-PAJK!
– Bijî Serok Apo!

20 Kasım 2013

NEDEN PKK ?

Neden PKK? 30 yıldır bu soruyu herkes kendine soruyor. Kuşkusuz en doğru ve en güzel cevabı, Önder Apo ve Kürt halkı vermiş bulunuyor. Önder Apo otuz yıl boyunca PKK'nin ne olduğunu, neden doğduğunu, ne yapmak istediğini, bu dünyaya ve Kürdistan'a niçin PKK'nin gerekli olduğunu bıkıp usanmadan herkese anlatmaya çalışıyor. Yine Kürt halkı her gün on binler, yüz binler halinde sokaklarda, "PKK halktır, halk burada" şiarını atıyor.

Kürtler kendi varlığını PKK ile tanımlıyor. PKK'yi Kürdün özgür varoluş kimliği, demokratik ulus kimliği olarak tanımlıyor. Bu tanımlama Kürdün var olması için, PKK'nin ne kadar gerekli olduğunu ortaya koyuyor. Bütün bunlar gösteriyor ki, PKK; derin, kapsamlı, tarihsel ve toplumsal bir olguyu ifade ediyor. Tarihin derinliklerinden geliyor ve güncel planda Kürt toplumunun kimlik, özgürlük ve gelecek sorununa cevap oluşturuyor. Bu nedenle, PKK'yi bir tarihsel ve toplumsal olgu olarak değerlendirmek, gelecek üzerindeki etkisini bu temelde yorumlamak gerekir. Bu çerçevede de, neden PKK'nin doğduğunu, neyi ifade ettiğini satır başları halinde şöyle ortaya koyabiliriz:

PKK'nin tarihin başında gizli olan değerleri

Neden PKK sorusunun cevabını tarihin başlangıcında, neolitik toplum gerçekliğinde, doğal-komünal toplum duruşunda aramak gerekir. PKK tarihin başlangıcında gizli olan değerleri, günümüzde esas alıp açığa çıkartan ve yaşanılır kılan bir harekettir.

Baskıyı, eşitsizliği, zulmü, sömürüyü ifade eden hiyerarşik-devletçi sistemin doğup gelişim katettiği her süreçte, buna karşı insanlığın doğal komünal değerlerinin direndiğini, devletçi sistemin tarih boyunca ki zulüm ve sömürüsüne karşı insanlığın demokratik direnişini sürekli kılarak, bugüne kadar getirdiği bilinmektedir. Devletçi sistemin baskı, zulüm ve eşitsizliğine karşı, doğal komünal toplumun demokratik direnişinin düşünce ve pratik alanda birbiriyle kopmaz bağ içinde geliştiği bir gerçektir.

İnsanlık, devletçi sistemin sürekli büyüyen ve artan baskı ve zulmüne karşı çeşitli düşünce akımları üreterek ve onların etrafında birleşerek hep direnmiş ve mücadele etmiştir. Mitoloji ile, felsefe ile, din ile, bilim ile direnmiştir. Devletçi sistemin ürettiği baskıcı, sömürücü, egemenlikçi düşünceye karşı insanlık hep özgürlük, eşitlik ve demokrasiyi öngören düşünce sistemleri ortaya çıkarmış ve bu temelde direnişini sürdürmüştür. Düşünce alanında devletçi sistemin baskı ve zulmüne karşı direndiği gibi sosyal, siyasal alanda da bu direnişi hep sürekli kılmıştır. Hiyerarşik devletçi sistemin baskısına, zulmüne, kurnazlığına karşı önce kadın olarak direnmiş, sonra etnisite olarak direnmiş, daha sonra da sınıf olarak direnmiştir. İlk ve en temel köle olan, serf, işçi, ulus olan kadının, köleliğe karşı direnişini, etnisitenin, –kabilelerin, aşiretlerin, halk topluluklarının– direnişi izlemiş, bununla iç içe kölenin, serfin ve işçinin direnişi gelişmiştir.

Kuşkusuz bu düşünsel ve sosyal direniş, insanlığın beşiği olan ve neolitik toplumu yaratarak dünyaya yayan Kürdistan'da ve Kürt toplumunda da gelişmek durumundadır. Tarih boyunca, en fazla işgal, istila ve yabancı egemenliklere maruz kalan Kürt toplumu, köleleşmemek için, özgür kalmak, varlığını özgür sürdürmek, özgür yaşayabilmek için; hem özgürlük düşünceleri üreterek, hem de kabile aşiret-halk düzenini geliştirerek sürekli bir direniş içerisinde olmuştur.

PKK, bu tarihsel realitenin, 20. yüzyılın son çeyreğinde Kürdistan'da ve Kürt toplumu içinde ortaya çıkan gerçekleşmesidir. Hiyerarşik devletçi sistemin baskı, zulüm ve sömürüsüne karşı, insanlığın ve özel olarak da Kürt insanının özgür, eşit, demokratik yaşam için düşünce ve sosyal alanda geliştirdiği direnişin, yeni bir tarihsel süreçte ortaya çıkmasıdır. Doğal komünal toplum değerlerinin, tarih boyunca var olan insanlığın demokrasi mücadelesinin 20. yüzyılın son çeyreğinde Kürdistan'da ortaya çıkış biçimidir. Dinlerin, felsefenin, bilimin baskı ve zulüm karşısındaki özgürlükçü demokratik özünü temsil etmektedir. Her türlü baskıya, zulme ve köleleştirmeye karşı, kadın direnişidir. Kabile, aşiret direnişidir. Köle, serf, işçi direnişidir. Asla köleleşmeyip, özgür kalmak isteyen Kürt birey ve toplumunun yeniden ortaya çıkışıdır. PKK; baskı, zulüm ve sömürüyü temsil eden devletçi sistemin 20. yüzyılın son çeyreğinde Ortadoğu'da ve Kürdistan'da insanlığı yok etmesine karşı, insanlığın özgür ve demokratik var oluşunun yeniden dile gelişidir.

Kuşkusuz insanlığın bu kadar düşürülüşü, köleleştirilişi karşısında Kürdistan gibi tarih boyunca insanlığa beşiklik etmiş bir alanda özgürlükçü ve demokratik direniş bir biçimiyle de olsa ortaya çıkacaktı. Parçalanıp sömürgeleştirilen, en vahşi bir soykırımla yok edilmek istenen bir toplum kendini yeniden var etmek isteyecekti. İşgale, sömürgeciliğe ve soykırıma karşı, halkın özgür ve demokratik var olmasını sağlayacak bir direniş yaşanacaktı. 20. yüzyıla biçilen gericiliğin kalesi yapılma çabasına karşın, insanlığın; özgürlük, eşitlik ve demokrasi kalesi haline getirilmesi için Kürdistan'ın ve Kürt toplumunun bütün özgürlükçü, demokratik değerleri dile gelecek, ayaklanacak ve direnecekti. İşte PKK bu gerçeği ifade etmektedir.

'Neden PKK?' sorusuna da, hiyerarşik devletçi sistemin Kürdistan'da 20. yüzyılda ortaya çıkardığı "insanlığın katledilişi, yok edilişi" olgusu ve bunun karşısında mutlak suretle insanlığın özgür ve demokratik var olma gerçeği, cevap oluşturuyor. PKK, bu temelde altı bin yıllık hiyerarşik devletçi sistemin baskı, zulüm ve sömürüsüne karşı, doğal komünal toplumun demokratik direnişinin, 20. yüzyılın son çeyreğinde Kürdistan'da ve Kürt toplumu içinde ortaya çıkması oluyor.

Kapitalist sistemin yarattığı eşitsizlik ve sömürü

Devletçi uygarlığın son halkasının kapitalist sistem olduğu biliniyor. Kapitalist uygarlık sistemi, 19. yüzyılda Avrupa'da zafer kazandı ve 20. yüzyılın başında bütün dünyayı egemenliği altına almak isteyen bir hegemonya gücü, emperyalist güç haline geldi. Avrupa'nın belli başlı kapitalist-emperyalist devletleri arasında, dünyayı yeniden paylaşmak üzere yürütülen, yaşanan mücadele 1914-1918 yılları arasındaki I. Dünya savaşına yol açtı. Yirmi milyon insanın ölmesine ve yok olmasına yol açan I. Dünya savaşı, esas olarak Ortadoğu'da yaşandı ve savaş sonrasında Ortadoğu'nun ve Kürdistan'ın parçalanmasına yol açtı. Almanya'nın yenilgisiyle sonuçlanan bu savaşın ardından gelişen faşizm, kapitalist sistem adına dünyayı yeniden tehdit ederek, 1939-1945 yılları arasında yaşanan II. Dünya savaşına yol açtı. Elli milyondan fazla insanın öldüğü veya yok olduğu tarihin bu en büyük savaşının sonu, atom bombasının kullanılmasına sahne oldu. Böylece, insanlık üzerinde devletçi sistemin geliştirdiği her türlü baskı, zulüm ve sömürü, bu sefer de nükleer silah tehdidiyle insanlığın yok edilmesi düzeyine vardırılmış oldu.

Kapitalist devletçi sistemin insanlık üzerindeki bu baskı, sömürü ve tehdidine karşı, kuşkusuz insanlığın kendini koruma, savunma, özgür, eşit ve demokratik bir temelde yaşama arayışı da sürdü. Bu arayış, 19. yüzyılın ortasında Marksist sosyalizmin bir ideolojik-politik sistem olarak doğuşuna yol açtı. Bilimsel sosyalist ideoloji temelinde giderek yoğunlaşan ve örgütlenen özgürlük, eşitlik ve demokrasi arayışları, I. Dünya savaşı içerisinde Büyük Rus devriminin gerçekleşmesini ortaya çıkardı. Ekim 1917'de gerçekleşen Rus devrimi, kapitalist sisteme karşı insanlığın alternatifi olma iddiasıyla, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği sistemini geliştirdi. Bu sisteme dayanarak her türlü baskı, zulüm, eşitsizlik ve sömürü ortadan kaldırıp, insanlığın komünal toplum değerlerine denk düşecek bir biçimde özgür, eşit, demokratik yaşamını yaratma iddiasını geliştirdi.

Bu temelde 20. yüzyıl boyunca sosyalizm, dünyada en çok yayılan, en geniş insan kesimine ulaşan, bütün ulusların emekçilerini etkileyen, tarihin en yaygın ideolojisi haline geldi. Bir yandan işçi ve emekçi kesimler, böyle bir ideoloji ile donanarak sosyal kurtuluş mücadelelerine yönelirken, diğer yandan baskı altına alınmış olan, sömürgeleştirilmiş bulunan ulus ve halk toplulukları da Sovyetler Birliği'nin desteğine dayanarak ulusal kurtuluş mücadelesine yöneldiler. Özellikle II. Dünya Savaşı'nda faşizmin yenilgisinin ortaya çıkması ve demokrasinin zafer kazanması hem sosyalist ideolojinin insanlık üzerindeki yaygınlığını arttırdı, hem de bütün sömürge ve yarı sömürge ulusların ulusal kurtuluş mücadelesine atılarak bağımsızlıklarını sağlamalarına yol açtı.

Kuşkusuz bu gelişmeler, uygarlığın beşiği olan ve Ortadoğu'nun merkezinde bulunan Kürdistan'a da yansımamazlık edemezdi. Kapitalist devletçi sistemin ve bundan doğan sömürgeciliğin bütün engelleme ve izole etme çabalarına karşın, 20. yüzyılın ikinci yarısında hem kapitalist sistemdeki gelişmelerin etkisi hem de marksist sosyalizm cephesindeki gelişmelerin etkisinin Kürdistan üzerindeki yayılması gelişmeye başladı. Bir yandan Kürdistan ve Kürt toplumu kapitalist-emperyalist sistemin ağır baskı ve sömürüsü içine çekilirken, diğer yandan da Marksist sosyalizmin ulusal kurtuluşçu etkisi, Kürt aydın gençliği içerisinde yayılarak yeni arayışların ortaya çıkmasına neden oldu.

Kuşkusuz bu gelişmeler ancak 20. yüzyılın son çeyreğinde Kürdistan'da belli bir gelişmeye yol açtı. Dolayısıyla diğer ülkelere ve toplumlara göre 20. yüzyılın çatışma ve kurtuluş sürecine en geç giren ülke ve toplumu Kürdistan oldu.

İşte PKK bu tarihsel arayışın yol açtığı bir gelişme olmaktadır. Kapitalist devletçi sistemin insanlığı her bakımdan tehdit eden niteliğine karşı, insanlık için bir çare olarak doğup gelişen sosyalizm ve ulusal kurtuluş akımının Kürdistan'daki uzantısı konumundadır. 20. yüzyılın özgürlük, eşitlik ve demokrasi hareketinin Kürdistan'da ortaya çıkması, boy vermesi Kürt toplumunun ulusal demokratik bilinç, örgütlülük ve eylem içerisine çekilmesidir. Bu yönüyle Marksist sosyalizmden etkilenmiş, onun 20. yüzyılın son çeyreğinde Kürdistan'da Kürt toplumunun koşulları ve özelliklerine göre şekillenmesi olmuştur.

İlerici insanlık ve ulusal direniş hareketlerinin etkisi

Kapitalist devletçi sistemin 20. yüzyılda insanlığı tehdit eden gerçeğine karşı bir alternatif, bir özgürlük, eşitlik ve demokrasi çaresi olma iddiasıyla marksist sosyalizm ortaya çıkmıştır. Ancak iddiasını pratikte gerçekleştiremedi; çare olmayı, kapitalist devletçi sistemin alternatifini geliştirmeyi başaramadı. Özgürlük, eşitlik, sosyalizm adına yoğun çaba harcadı, büyük özveride bulundu, cesaret ve fedakarlık geliştirdi, yiğit bir eylemliliğe yol açtı ama devletçi paradigmadan kopamadı. Dolayısıyla devletçi sistemden kopma, alternatif sistem olarak demokrasiyi yaratıp geliştirme gücünü gösteremedi. Sonuçta devletçi sistemi daha da geliştirip büyüterek, bürokrasiyi daha da artırarak çözülmekten kendini kurtaramadı. Sosyalizm gibi, özgürlük, eşitlik ilkelerini esas alan bir ideoloji; devlet gibi, baskı, zulüm ve sömürüyü ifade eden bir araçtan kurtaramayarak, aslında özünden boşalıp, bir alternatif haline kendini getiremedi.

Marksist sosyalizmin; sosyal demokrasi, reel sosyalizm ve ulusal kurtuluş biçimindeki üç mezhebinin de bu duruma düşmesi kapitalist devletçi sistemin baskı, zulüm ve sömürüsüne karşı, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenler için bir kurtuluş yolu, ideolojisi olma iddiasıyla ortaya çıkmasına rağmen bu iddianın gereklerini pratikte yerine getirememesi sosyal demokrasi, reel sosyalizm ve ulusal kurtuluşçuluğun ezilenler için, insanlık için özgürlük, eşitlik ve demokrasiyi yaratamaması, yeni arayışların ortaya çıkmasına yol açtı.

Özellikle 1960'lı yıllardan itibaren, başta insanlığın en dinamik ve yenilikçi gücü olan gençlik olmak üzere, ezilenler içinde düşüncede ve eylemde yeni arayışlar gündeme geldi. Bu arayışlar, 1960'ların sonunda dünyanın hemen hemen tamamında devrimci gençlik hareketinin ortaya çıkmasına ve yükselmesine koşul yarattı. Kapitalist devletçi sistemin baskı, sömürü ve zulmünden bunalan, tehdit gören ve bundan kurtulmak isteyen gençler, ezilenler, kısaca insanlık, bu iddiada olan reel sosyalizm ve ulusal kurtuluşçulukta da aynı istediği sonucu, hedefi bulamayınca, bir tür yeni devletçi sistemle, onun baskı ve zulmüyle karşı karşıya gelince, yeni sosyalizm arayışları özgürlük, eşitlik, demokrasi ütopyaları gündeme gelmeye başladı.

Bu durum 21. yüzyılın başından itibaren reel sosyalizmin çözülüş gerçeğine de dayanarak, daha çok gelişip, demokratik sosyalizmin ortaya çıkmasına yol açmış bulunmaktadır. Kısaca, özgürlük, eşitlik gibi temel ilkelerin, devlet aracından kurtularak demokrasiyle birleştirilmesi, böylece devlet tasarımından kurtarılan sosyalizm ve demokrasinin, insanlık için yeni bir kurtuluş ideolojisi olarak demokratik sosyalizm biçiminde teorik, programatik, stratejik ve taktik bir formasyona kavuşturulması sağlanmıştır.

PKK; bir yandan Marksist sosyalizmin çeşitli etkilerini taşır, onun Kürdistan'daki bir uzantısı biçiminde ortaya çıkarken, diğer yandan da onu eleştiren gençlik hareketinin bir parçası olarak ve bu temelde gelişen yeni sosyalizm arayışlarının bir parçası olarak doğup gelişmiştir. Marksist sosyalizmde istediği özgürlük, eşitlik ve demokrasiye kavuşamayan insanlığın, bunları bulmak için geliştirdiği arayışın Kürdistan'daki parçası olmuştur. Kürdistan'a dayatılan inkar, imha ve yok olmayı engellemenin, boşa çıkartmanın, ona karşı özgür, demokratik toplumsal varlığı korumanın yolunun en özgürlükçü,

eşitlikçi ve demokratik bir düşünceyi esas almaktan geçtiği gerçeği PKK'yi, tarihin en özgürlükçü, eşitlikçi ve demokratik akımı haline getirmiştir.

Kürdistan'da yürütülen soykırım

Uzun süre Osmanlı İmparatorluğu yönetiminde kalan Ortadoğu, I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı İmparatorluğu'nun yenilmesi ardından savaşın galipleri olan İngiltere ve Fransa'nın istem ve çıkarları doğrultusunda yirmiden fazla devlete bölünmüştür. Emperyalist böl-parçala-yönet politikasının en vahşi biçimi Ortadoğu'da uygulanmış ve adeta bölünüp parçalanmayan hiçbir şey bırakılmamıştır. Bu böl-parçala-yönet politikası içerisinde en ağır baskı ve saldırılara maruz kalan alanlardan birisi de Kürdistan olmuştur. Kürdistan dört parçaya bölünerek Ortadoğu'da oluşturulan bu yeni devletlerin egemenliği altına verilmiştir. Böylece Ortadoğu'da yeni bir devletçi statüko oluşturulmuş ve bu temelde Ortadoğu kapitalist devletçi sistemin hegemonyası altına alınmıştır.

Kapitalist emperyalist hegemonya altında oluşan bu yeni Ortadoğu statükosu Kürdistan'ı bölüp parçalamış, işgal etmiş, sömürgeci egemenlik altına almış, Kürdistan ve Kürt toplum gerçeğini yok sayarak bu gerçekliği yok etmeyi öngören politikalar temelinde bir imha ve soykırım süreci başlatmıştır. Daha sonra da dünya genelinde olduğu gibi Ortadoğu'da da ABD- Sovyet blokları arasında çelişki ve çatışma süreci gelişmiştir. Böylece Ortadoğu'nun bazı devletleri ABD, bazı devletleri de Sovyetler Birliği ile işbirliği yaparak dünya ölçeğinde var olan çelişki ve çatışmayı Ortadoğu'ya taşıdılar. Adeta Ortadoğu, bu çatışmanın en keskin alanlarından birisi haline geldi. Öyle ki, ABD-Sovyet çatışmasına endekslenmeyen ve bu temelde de kilitlenip, çözüm bulamayan Ortadoğu'nun hiçbir sorunu kalmadı.

Dünya ve bölge ölçeğinde gelişen bu keskin çelişki ve çatışmanın Kürdistan'a yansıması yok denecek kadar az oldu. Sadece İran-Irak Savaşı ortamında Güney Kürdistan'da kısmi bir isyan hareketinin gelişimine fırsat veren bir zeminin oluşmasından öte her hangi bir etki ortaya çıkmadı. Halbuki Türkiye ve İran ABD'ye, Suriye ve Irak ise Sovyetler Birliği'ne bağlıydılar. Dolayısıyla bölge çapında yaşanan bloklaşma ve mücadelenin içinde aktif olarak yer alıyorlardı. Genel siyasi yaklaşımları ve bölge, dünya çapındaki mücadeleleri böyle olmakla birlikte, her sorunu kendine bağlamış olan bu bloklaşma ve çatışma, Kürt sorunu ve Kürdistan üzerindeki egemenlikte her hangi bir değişiklik yapmadı. Bu kadar birbirine karşıt bloklar içinde yer alıp, adeta birbirleriyle savaşacak kadar çelişki ve çatışmayı yaşıyor olmalarına rağmen, Kürdistan'ı egemenlik altında tutan bu dört devletin, Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sistemini yürütmek üzere her zaman birbirleriyle ilişkileri, ittifakları var oldu. Hatta bunu önce Bağdat paktı, ardından CENTO olarak bir askeri işbirliğine kadar vardırdılar.

Hem bu sistemin dış kaynaklı olması, dışarıdan empoze ediliyor olması hem de başta Kürt sorunu olmak üzere, Arap-İsrail çatışması gibi çok ağır tarihsel sorunlarla yüz yüze bulunması nedeniyle bölgenin devletleri hep despotik, baskıcı, oligarşik diktatörlükler biçiminde kendilerini şekillendirdiler. Bölgede, bu tür biçimlenmeler adı altında demokrasinin gelişmesine asla izin vermeyen diktatörlükler ortaya çıktı.

Bu tür diktatörlüklerden oluşan yeni Ortadoğu statükosunun, Kürdistan'ı parçalayıp egemenlik altına alarak varlığını inkar etmesi ve yok etmeye çalışması, elbette ki Kürdistan ve Kürt toplumu açısından ciddi bir durumu ifade etti. Ve elbette buna ve 20. yüzyılın en vahşi katliama dayanan, asimilasyonu esas alan soykırımına karşı Kürt toplumunun bir cevabı olacaktı. Kendine dayatılmış olan bu inkar, imha ve yok etme karşısında bir direnişi, canlı bir varlık olarak en azından kolay kolay yok olmamak üzere bir direnişi olacaktı. Tarihin en kadim halklarından biri olan Kürt halkının, neolitiğe beşiklik etmiş, devletçi uygarlık sisteminin doğuşu için en büyük veriyi sunmuş, bütün insanlık tarihini başat olarak yaşamış bir toplumun direnç göstermeden bu inkar ve imhayı kabul etmesi ve yaşaması elbette mümkün olmazdı.

İşte I. Dünya savaşı ardından oluşturulan Ortadoğu ulus-devlet statükosunun Kürdistan'ı inkar eden ve yok etmek isteyen gerçeğine karşı, Kürt insanının, Kürt toplumunun Kürdistan'ın tarihten gelen bütün canlı, diri, yaşamak isteyen öğelerinin karşı koyuşu, direnişi 20. yüzyılın son çeyreğinde PKK olarak ortaya çıktı. Kürt toplumunun bütün canlılık emareleri bu inkar ve imha sistemine karşı PKK ile var olma iddia ve iradesini yeniden ortaya çıkardı.

Kaldı ki, Ortadoğu siyasi yapısı da 20. yüzyılın ilk çeyreğinde I. Dünya savaşıyla oluşturulan yapıda kalmadı. İngiltere ve Fransa'nın kendi çıkarları doğrultusunda oluşturmak istedikleri siyasi yapılanmalar, özellikle II. Dünya savaşı sürecinde ve sonrasında giderek kendi iradeleriyle var olmak istediler. Kapitalist devletçi sistemin hegemonyası altına alınmış olan Ortadoğu toplumsal gerçeği, II. Dünya savaşı ardından gelişen demokratik ortamın etkisiyle ve kapitalist modernitenin düşünsel alanlardaki yansımasıyla yoğun bir milliyetçilik etkilenmesini yaşar hale geldi. Başta Arap milliyetçiliği olmak üzere, Türk, Fars milliyetçilikleri önemli gelişmeler gösterdiler. Böyle bir ortamda, yeni örgütlenmiş devlet bürokrasisine ve özellikle de ordusuna dayanan, milliyetçiliği de kendine ideolojik dayanak olarak kabul eden bazı bölge devletlerinde yeni darbelerle yönetim değişikliklerine yol açtılar. Başta Nasırcılık olmak üzere, BAAS'çılık gibi hareketler, Arap aleminde burjuva milliyetçi radikalizmin II. Dünya savaşı ardından giderek hakim hale gelmesini sağladılar. Bu milliyetçi radikalizmin, İsrail-Arap çelişki ve çatışmasını daha da körüklemesi Filistin savaşının ortaya çıkmasına yol açtı ve bunun sonucu olarak ta, Filistin ulusal kurtuluş hareketi, 20. yy.ın ikinci yarısında, özellikle de 1960'lı ve 70'li yıllarda Ortadoğu'nun ve dünyanın en popüler etkili bir siyasi hareketi haline geldi.

Reel sosyalizmin Ortadoğu üzerindeki ideolojik örgütsel etki ve yansımaları, 20. yüzyılın ortalarında önemli bir gelişme gösterdi. Çeşitli ülkelerde ve toplumlar içinde komünist partiler örgütlenip siyasi alanda etkinlik göstermeye başladılar. Özellikle kapitalist sisteme bağlı gelişen ekonomik, sosyal yapının etkisiyle de, giderek toplumlar içerisinde demokrasi arayışları, hak mücadeleleri, sınıf savaşımları gündeme geldi. Özellikle Türkiye ve İran böyle bir sınıf savaşımına, dolayısıyla da devrimci gençlik mücadelesine en çok sahne olan ülkeler arasında yer aldılar. Kuşkusuz hem Türkiye ve İran gibi ülkelerdeki reel sosyalizm etkisi altında bulunan sınıf savaşımları hem de Arap alemindeki küçük burjuva milliyetçi radikalizminin Kürt toplumu üzerinde de önemli bir etkisi oldu. Bunların Kürdistan'da milliyetçiliği belli ölçüde teşvik eden bir etkileri olduğu gibi daha çok da bölge toplumlarının içine girdikleri hareketlenme ile ortaya çıkan sınıf ve ulus savaşımlarının da Kürt toplumu üzerinde önemli bir etkisi oldu. PKK bir de bölgedeki bu ideolojik-siyasi hareketlenmelerin, yeni arayışların Kürdistan'daki uzantısı ve bir parçası olarak ortaya çıktı. Elbette PKK onları olduğu gibi esas almadı, zaten alamazdı da.

O akımların Kürdistan'da uzantıları, temsilcileri hep vardılar ve onlar Kürt sorununun çözümünde ve Kürt toplumunun örgütlenmesi yönünde, Kürdistan üzerindeki egemenlikten kaynaklı olarak hiçbir varlık gösterememişlerdi. PKK, onları çok aşan bir özgürlük, eşitlik ve demokrasi ilkesini esas alarak ancak Kürdistan'da varlık gösterebilen, gelişme sağlayabilen bir hareket olarak ortaya çıktı. Ancak objektif olarak Ortadoğu'daki bu ideolojik siyasi hareketlenme Kürt toplumunu da etkiledi ve bölgedeki bu yeni arayışların en köklüsü, Kürdistan'da PKK biçiminde ortaya çıktı ve böylece PKK, bir yandan II. Dünya Savaşı ardından oluşan ve Kürdistan'ı bölüp parçalayarak inkar edip, yok etmek isteyen bölge statükosuna karşı Kürt halkının var olma direnişi olurken diğer yandan, Ortadoğu'daki yeni ideolojik ve siyasi arayışların ve hareketlenmenin Kürdistan üzerindeki etkisine dayanarak doğup, gelişme gösterdi.

Türkiye ve Kürdistan'daki sosyoekonomik değişimler

Bilindiği gibi, I. Dünya Savaşı'ndan yenilgiyle çıkan devletler arasında Almanya ve Osmanlı İmparatorluğu'da bulunuyordu. Dolayısıyla savaş sonrasında oluşan sisteme de ilk itiraz başta bu iki ülkede gelişti.

Almanya da I. Dünya Savaşı sonuçlarına itiraz ederek, Hitler öncülüğünde faşizm, ideolojik siyasi gelişme gösterirken; Türkiye'de ise I. Dünya Savaşı ardından Ortadoğu'da yaratılan bölünmeye tepki olarak kemalist hareket doğuşunu gerçekleştirerek, kendisini örgütledi. Başlangıçta Türklerin ve Kürtlerin anayurdunu kurtarma ve savunma hareketi olarak kendini tanımlayıp, bu iki toplumun ittifakına dayanan bu hareket, 1920'de Millet Meclisi'ni kurarak ve buna dayalı bir savaş yürüterek, kemalist Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu sağladı.

İki halkın ittifakı ve ortak savaşımıyla kurulmuş olsa da Türkiye Cumhuriyeti devleti 1925'ten itibaren, faşizmin de ağır etkisini yaşayarak, giderek "tek dil," "tek ulus," "tek bayrak," "tek devlet" gibi oldukça tekli ve diktatörlük özelliği taşıyan bir yapı kazandı. Böyle bir tekli devletçi yapı içerisinde, savaşta tahrip olan Türkiye ekonomisi yeniden onarılarak, devletçi kapitalizmin temellerinin atılıp, yeni bir ekonomik toplumsal sistem bu temelde ortaya çıkartıldı. II. Dünya savaşı sürecinde, bir yandan faşist blokla, diğer yandan ABD-İngiltere bloğuyla ilişki içerisinde olan, iki tarafı da idare etmeye çalışan Türkiye Cumhuriyeti devleti, savaş sonunda ABD bloğunda yer almaya kesin karar kılarak, taklitçi bir biçimde ABD sistemine öykünerek çok partili siyasi düzene geçti. 1952 yılında NATO'ya girerek, ABD-Avrupa sisteminin, yani batı kapitalist sisteminin Ortadoğu'daki ucu, uzantısı ve koruyucusu haline geldi. Bu gelişmelerle birlikte, tekçi ulusal sisteme tepki duyan Kürtlerin geliştirdikleri isyanları 1925-40 yılları arasında katliamlarla ezen bu devlet, II. Dünya Savaşı'ndan sonra geliştirdiği ekonomik, sosyal, siyasi, ideolojik, kültürel politikalarla Kürdistan'ı ve Kürt toplumunu tümden eriterek, Türkiye ülkesi ve ulusu içerisinde yok etmeyi kendisine temel hedef olarak belirledi. Buna hizmet edecek bir düzeyde de sert bir ekonomik, sosyal, askeri, kültürel ve eğitsel politik sistem geliştirdi ve hayata geçirdi.

ABD ve NATO bloğu safında, dünya çapındaki çatışmada yer alan Türkiye, bu çatışmanın etkisiyle devlet olarak zorlandığı durumda daha çok askeri yönünü geliştirerek darbeler sürecine yöneldi. 27 Mayıs 1960 darbesi ardından, 12 Mart 1971 darbesi gerçekleşti. Böylece bir yandan devlette militarizmin etkisi yeni gelişmelere göre daha da güçlendirilirken diğer yandan böyle baskıcı devlet yapısıyla ABD bloğunun bölgedeki çıkarlarını savunan bir siyasi güç ortaya çıkartılmış oldu. Elbette bu durum Türkiye Cumhuriyeti sınırları içindeki toplum üzerinde ağır baskı ve sömürü olarak ortaya çıktı. Yoğun bir zulüm düzeni; tutuklama, işkence, baskı ortamı Türkiye toplumu üzerinde geliştirildi. Bundan en çok payını alan ise yine Kürtler oldu. Özellikle 12 Mart 1971 darbesi ardından Kürdistan üzerinde ağır bir faşist askeri baskı ve zulüm sistemi geliştirildi. Kürt toplumunun göz açmaması, ulusal demokratik bilinç edinmemesi, böyle bir örgütlülüğe yönelmemesi için her tür ekonomik siyasi tedbir yanında baskı, işkence, tutuklama ve katliam ileri düzeyde geliştirildi.

> "Kapitalist emperyalist hegemonya altında oluşan bu yeni Ortadoğu statükosu Kürdistan'ı bölüp parçalamış, işgal etmiş, sömürgeci egemenlik altına almış, Kürdistan ve Kürt toplum gerçeğini yok sayarak bu gerçekliği yok etmeyi öngören politikalar temelinde bir imha ve soykırım süreci başlatmıştır. Daha sonra da dünya genelinde olduğu gibi, Ortadoğu'da da ABD-Sovyet blokları arasında çelişki ve çatışma süreci gelişmiştir."

PKK'nin, Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kuzey Kürdistan'da geliştirdiği bu ağır katliam ve asimilasyona dayalı soykırım sistemine karşı, Kürt halkının en diri, dinamik kesimlerinin var olma ve yaşama arzusunun temsilcisi olduğundan kuşku duyulamaz. Bu ağır baskı ve katliam ortamı giderek Kürt toplumunda ve Kürt gençliğinde, her şeyi göze alma, ne olursa olsun bu zulüm düzenine karşı direnerek özgürce yaşama, "olacaksa yaşamın özgürce olması, yoksa hiç olmaması" bilincini yarattı. Bu da PKK'nin ortaya çıkmasına ve PKK tarzı bir direnişin şekillenmesine yol açtı.

Diğer yandan, 1950'lerden itibaren ABD öncülüğündeki kapitalist sistemle içine girilen işbirliği süreci, Türkiye'de temelleri atılan devletçi kapitalizmin hızla büyümesine ve tekelleşmesine koşul yarattı. 1960'lardan itibaren giderek Türkiye'de tekelci devlet kapitalizmi gelişmeye ve bütün ekonomik, siyasi, kültürel alan üzerinde hegemonya kurmaya yöneldi. Bu, Türkiye'nin doğal ve toplumsal kaynaklarının hem içten, hem de dıştan ikili bir biçimde daha katmerli olarak sömürülmesini gündeme getirdi. Türkiye, giderek ABD'nin yeni türden bir sömürgesi haline geldi. Bir yandan, yeni sömürgeciliğin uygulanması olarak uluslararası sermayenin daha fazla kar arayışı diğer yandan, Türkiye'de oluşan işbirlikçi kapitalizmin daha çok hammadde ve ucuz işgücüne ihtiyaç duyması, 1960'lardan itibaren Kürdistan'ın kapitalist pazara açılmasını gündeme getirdi.

Kürdistan doğal zenginlikleri ve ucuz işgücü ile hem Türkiye kapitalizmi, hem uluslararası sermaye açısından büyük bir imkandı. Hammadde ve işgücü deposuydu. O zamana kadar aldığı siyasi-askeri tedbirlerle ulusal varlığı üzerinde tam bir denetim kurduğunu, Kürt ulusal-kültürel varlığını yok ettiğini hesap eden Türkiye devletçi sistemi, kapitalist sömürünün bu iştah kabartacak kadar büyük olan arzusu karşısında daha fazla direnemeyerek, Kürdistan'ı kapitalist pazara açmak zorunda kaldı. Bu da Kürdistan'daki kapalı feodal ekonominin parçalanmasına, aşiretçi feodal toplum yapısının parçalanıp dağılmasına, dışa da bağlı, kompradorluğa dayalı yeni bir ekonomik ticari sistemin Kürdistan'da gelişmesine ve bu çerçevede yeni sosyal kesimlerin Kürdistan'da ortaya çıkmasına yol açtı.

Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan bu yeni sosyoekonomik gelişmeler, düşünce sistemi ve siyaset ortamı üzerinde de etkide bulundu. Ortaya çıkan yeni sosyal kesimler kendi çıkarlarını ifade eden düşünceler geliştirmeye, örgütlenmeler yaratmaya, bu temelde hak mücadelesi içine girmeye yönelirken; aynı zamanda 1925'ten sonra geliştirilen "tek dil", "tek ideoloji" sistemi de önemli ölçüde kırılmaya başladı.

1960'ların ortalarından itibaren; bir yandan İslami akım, diğer yandan solsosyalist düşünceler, Kemalist milliyetçiliğin yanında yeni düşünce akımları olarak ortaya çıktılar. Buna bağlı olarak bir de MHP milliyetçiliği –ABD'ye bağlı bir şekilde– geliştirilerek Kemalist milliyetçilik reforme edilmek istendi. Bu ekonomik, sosyal ve ideolojik gelişmeler giderek örgütlenmelere, o da yeni siyasi mücadelelerin ortaya çıkmasına yol açtı. İşçi sendikaları, memur örgütleri, dolayısıyla grev, boykot biçiminde yeni hak arama türleri gelişti. Bunlarla birlikte gençlik örgütlenmesi ve gençlik mücadelesi ortaya çıktı ki; bu 1960'ların sonunda dünyadaki devrimci gençlik hareketinin etkisiyle güçlü bir gelişme gösterdi.

Türkiye'deki yeni genç kuşak 1970'lerin başında örgütlenerek bağımsızlık ve demokrasi şiarı ile Türkiye toplumunun işbirlikçi kapitalizm altında daha fazla sömürülmesini önlemek üzere etkin bir mücadeleye yöneldi. Bu gelişmeleri engellemek üzere 12 Mart 1971 tarihinde askeri darbe gündeme gelince, gençlik hareketi daha radikal bir örgütlenmeye ve eyleme adım attı. Öncesinde DEV GENÇ ismiyle demokratik gençlik mücadelesini yürüten bu akım, 12 Mart darbesi ardından Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu, Türkiye Halk Kurtuluş Partisi, Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu gibi, radikal gençlik örgütlerine ve bu örgütlere dayalı eylemleri ortaya çıkardı. Türkiye devrimci gençliğinin 12 Mart faşizmine karşı direnişi Türkiye toplumu üzerinde yoğun bir düşünsel psikolojik etkide bulundu. Bundan ürken faşist gerici çevreler, en sert tedbirlerle bu gençlik hareketini ve örgütlenmesini ezdiler. Deniz Gezmiş ve arkadaşları idam edildi. Mahir Çayan ve arkadaşları Kızıldere'de katledildi. Sinan Cemgil ve arkadaşları Nurhak'ta katledildiler. İbrahim Kaypakkaya Diyarbakır Zindanı'nda işkenceyle katledildi. Böylece devrimci gençlik önderleri katledilerek örgütlenmeleri dağıtıldı. Yüzlerce, binlerce kadro adayı cezaevlerine doldurularak, işkenceden geçirildi.

1970 başında gelişen Türkiye devrimci gençlik direnişi içerisinde Türk ve Kürt gençliği ortak yer alıyordu. Radikal eylemliliğe yönelen gençlik içerisinde Kürt gençliğinin daha aktif bulunması söz konusuydu. Böylece ortak örgütlenme ve eylem içerisinde Kürt gençliği, Kürdistan'a dayatılan inkar ve imha sistemini kırmak istiyordu. Fakat 12 Mart faşist askeri darbesi bu gençlik arayışını, eylem ve örgütlenmesini sert bir biçimde ezince daha gizli, daha sağlam, ama mutlaka bu amaçları gerçekleştiren bir örgütlenme ihtiyacı ortaya çıktı. İşte Kürt ve Türk gençliğinin, Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmelere dayalı olarak ortaya çıkan bu eylemliliğini devam eden bu yeni arayışı, faşist baskı karşısında ezilmez kılacak şekilde örgüte ve eyleme dönüştürmeyi ifade eden bir akım olarak, 12 Mart faşist askeri darbesi sonrasında yeni bir gruplaşma biçiminde PKK, doğup gelişme gösterdi.

Bu biçimde PKK, 20. yüzyılda Türkiye'de ortaya çıkan bütün gelişmelerin adeta bir sonucu olarak, yüz yılın son çeyreğinde doğup gelişen ve kendisinden önceki gelişmelere cevap oluşturan yeni bir akımı ifade etmektedir. PKK, Kürtleri yok sayan ve yok etmek üzere her türlü ekonomik, sosyal, siyasi, askeri, kültürel ve ideolojik tedbirleri geliştirip baskı uygulayan; katliamla birlikte asimilasyona dayalı bir soykırım yürüten, bunu da en sert askeri baskıya dayanarak sürdüren devlet sistemine karşı doğan bir Kürt'ün var olma, demokratikleşme ve özgür yaşam çıkışı oldu. Türkiye Cumhuriyeti devletinin demokrasi ve kültürel hak isteyen Kürt isyanlarını ezen, Kürdistan'ı inkar ederek katliamla ve asimilasyonla yok etmek isteyen yapısına karşı; Kürt toplumunun yaşam gücü, var olma arayışı, kimliği ve özgürlüğü olarak ortaya çıktı. Kürt toplumunun her türlü inkar ve imhaya karşı var olma ve yaşam iradesi oldu.

Diğer yandan PKK, Türkiye'deki ideolojik-siyasi gelişmelerin 1970'li yılların başındaki bir çıkışını ifade etti. 70'lerin başında işçi eylemi, öğretmen direnişi, memur hareketi en önemlisi de devrimci gençlik mücadelesi olarak büyük gelişme gösteren, ancak 12 Mart faşist darbesi tarafından ezilen sol, devrimci ve demokratik hareketin, 12 Mart faşist darbesine karşı yeniden ideolojik, siyasi ve örgütsel olarak biçimlerek ezilmez ve sürekliliğini sağlayacak bir temelde gelişme göstermesini ifade etti. Bir yönüyle, 1971 devrimci gençlik ve sosyalist hareketinin objektif devamı oldu. Ancak doğrudan bu hareketin kesintisiz süren ve gelişen bir devamı da olmadı. 12 Mart 1971' darbesinin sol-devrimci hareketleri ezmesi karşısında, bunun nedenlerini sorgulayarak, derin bir özeleştiri yaşayarak, yeni bir ideolojik, siyasi ve örgütsel akım olarak '71'direnişçiliğinin amaç ve arzularını esas alıp, hayata geçirmek üzere doğup, gelişen bir hareket olma kimliğiyle Kürdistan ve Türkiye siyasi sahnesindeki yerini almıştır.

PKK, bütün bu gelişmelerin hepsini değerlendirerek ve sentezleyerek, olumlu olan tüm yönleri alıp, birleştirip, faşist milliyetçi devletçi sisteme karşı halkların özgürlüğü ve demokrasisini yaratmak üzere kendini geliştiren bir akım olmuştur. 1970'lerin başında gelişen devrimci direnişi Kürdistan'a, esas coğrafyasına ve toplumu içinde taşımış ve bütün devrimci dinamikleri Kürdistan ulusal direnişinde birleştirerek hayata geçirmiştir.

Kürt isyan tarihinin mirasçılığı

PKK'nin bir de, 19. ve 20. yüzyılda ortaya çıkan ve ezilen Kürt isyanlarıyla bağını ortaya koymak gerekir. Bilindiği gibi, 19. yüzyılın başından itibaren, merkezi Osmanlı yönetimi daha fazla asker ve vergi için Kürdistan üzerinde işgal seferlerine yönelince, bunlara karşı Kürt beyliklerinin de parça parça isyanları gelişmiştir. Ancak bu isyanlar ülke ve toplum bütünlüğüne yayılamadan; yerel, bölgesel isyan olmayı aşamayarak, merkezi Osmanlı saldırıları karşısında ezilmekten kurtulamamışlardır. Ancak 20. yüzyılın başında I. Dünya Savaşı'nın neden olduğu askeri ortama dayanarak Kürdistan'ın her yerinde isyancılar varlıklarını korumuşlardır. Dışarıdan gelen çeşitli işgal güçlerine karşı kendi yörelerini, topraklarını, toplumlarını korumak üzere isyan hareketleri Kürdistan'ın muhtelif yerlerinde bu şekilde sürekli varlık göstermiştir. Bu durumu değerlendiren kemalist hareket, bunların önemli bir kısmını kendine bağlamayı başarırken bunu yapamadığı yani kendine bağlayamadığı alanlarda da isyanları etkisiz hale getirmeye çalışmıştır.

Cumhuriyet kurulduktan sonra, bir yandan faşist milliyetçi bir yaklaşımla tekçi bir sisteme, diğer yandan da her türlü İslami yönetim tarzını bir yana bırakarak batı tipi bir devlet sistemine yönelinmesi karşısında, Türkiye genelinde olduğu gibi, özellikle de Kürdistan'da din adamları öncülüğünde, parça parça yeni bir isyan süreci gelişmiştir. 1925'te Amed-Çewlik çevresinde Şeyh Sait önderliğinde isyan gelişmiş, 1930'larda Agiri isyanı ortaya çıkmış, en son 1937-38'de Dêrsim isyanı yaşanmıştır. Bölgesel düzeyde olan, tam bir ulusal kurtuluş çizgisine ulaşamayan, etkili bir toplumsal örgütlenmeye ve askeri anlayışa dayanmayan bu isyan hareketleri, henüz zayıf bile olsa, kemalist cumhuriyetin faşist saldırgan ideolojik yapısı ve askeri gücü karşısında ezilmekten kurtulamamışlardır. kemalist hareket, İngiltere ve Fransa'yla anlaşarak Kürdistan'ı bölüp, inkar statüsü altına almayı ve Kuzey Kürdistan'ı tecrit etmeyi başarınca, parça parça gelişen isyan hareketlerini katliamlarla ezmekte de fazla zorlanmamıştır. Benzer biçimde güney Kürdistan'da var olan Şeyh Mahmut Berzenci isyanı, İngiliz emperyalizmi tarafından ezilip, tasfiye edilmiş; Doğu Kürdistan'da gelişme gösteren İsmail Simko önderliğindeki isyan da İran şahlığı tarafından ezilmiştir.

II. Dünya Savaşı'nda özellikle İran'ın uluslararası çatışmanın merkezi haline gelmiş olması, Doğu Kürdistan'da bir otorite boşluğunu ortaya çıkarmış, bundan yararlanılarak savaşın sonuna doğru Mahabad Kürt Cumhuriyeti adıyla bir isyan örgütlenmesine gidilmiştir. Ancak ABD ve Sovyetler Birliği'nin anlaşması ardından, şahlık yönetimi İran'da yeniden geliştirilince, bu harekette katliamla ezilmekten kendini kurtaramamıştır. Bir yandan, bu hareket içinde yer alıp, o etkiyi taşıyan, yaşayan; diğer yandan, II. Dünya Savaşı sonrası demokratikleşme ve ulusal kurtuluş hareketleri havasından etkilenen çeşitli Kürt aydın ve aşiretleri partileşme sürecini başlatmışlardır. Mahabad isyanı sürecinde Doğu Kürdistan'da "İran Kürdistan Demokrat Partisi" kurulurken; bu isyanın ezilmesi ardından particiliği devam ettirmek üzere Güney Kürdistan'ın bazı aydın ve aşiret çevreleri de "Irak Kürdistan Demokrat Partisi"ni 1947 yılında kurmuşlardır.

Irak'taki 1958 devrimi ve giderek İran-Irak savaşı ortamında gelişme gösteren ve geleneksel toplumsal sisteme ve egemen kesimlere dayalı son Kürt isyanını ortaya çıkartan KDP, 1970'li yılların başında Kürt otonomisini sağlama yönünde önemli bir gelişme kat etmişse de, siyasi konjonktüre dayalı olarak var olduğu için, 1975 Cezayir Anlaşması ile İran ve Irak'ın uzlaşması ardından ağır bir yenilgi almaktan kendini kurtaramamıştır. PKK'nin ortaya çıkışı da, böylesi koşullarda, son Kürt isyanı olan KDP isyanının da katliamlarla ezildiği bir ortam da gerçekleşmiştir.

Dikkat edilirse, 1970'lerin başına geldiğinde Kuzey Kürdistan'daki her türlü ulusal kıpırdanma en ağır şiddetle ezilir hale gelmiş, Doğu Kürdistan'daki ayaklanmalar tümden bastırılmış, son olarak Güney Kürdistan'da var olan Barzanî isyanı da Cezayir Anlaşmasıyla tam bir ezilme ve katliama uğratılmıştır. Kuşkusuz bu durumun da PKK'nin doğuşu üzerinde etkisi vardır. 1970'lerin başında Güney Kürdistan'da otonomi alacak kadar Kürt hareketinin gelişme göstermesinin bütün Kürdistan üzerinde, Kürt gençliği ve aydınları üzerinde belli bir milliyetçi etkisi olduğu gibi 1975'te ağır bir yenilgiyle bu isyanın ezilmesinin de; (1970 Türkiye devrimci gençlik hareketinin 12 Mart 1971 darbesi ardından ezilmesine benzer bir biçimde PKK'nin iç sorgulamayla bundan ders çıkarması gibi) etkisi olmuştur. Burada da görüldüğü gibi PKK hem Türkiye devrimci gençlik hareketinin ezilmesi ardından, onun özeleştirel sorgulanmasından gerekli dersleri çıkarma temelinde hem de son Kürt isyanı olarak Barzanî isyanının ezilmesi ardından, neredeyse iki yüz yılı bulan Kürt isyanlarının ezilme pratiklerinin öz eleştirel sorgulanması sonucunda gerekli dersleri çıkartmaya dayalı olarak gelişmiş bir hareket olarak ortaya çıkmıştır.

Son Kürt isyanı denilen PKK'nin, aslında daha önceki isyan süreçlerinin derslerini derinden yaşama ve çıkartma durumu vardır. Fakat her ne kadar son isyan denilse de, daha önceki Kürt isyanlarından her bakımdan farklılık arz etmektedir. PKK baştan itibaren kendisini zaten farklı tanımlamıştır; 20. yüzyılın çağdaş ulusal kurtuluş akımlarından birisi olarak görmüş, bir ulusal

"PKK, Kürdistan'ı sömürge bir ülke olarak tanımlamakla birlikte, hiçbir zaman dünyanın başka alanlarında varolan klasik sömürgelere birebir benzeyen bir ülke olarak da değerlendirmemiştir. Kürdistan'daki sömürgecilik uygulamalarını hep kendi özgünlüğü içerisinde değerlendirmeye tabi tutmuş, diğer sömürgelerden farkını netçe ortaya koymuştur."

kurtuluş hareketi olarak nitelemiştir. Kendisinden önceki Kürt isyanlarını, baskı, işgal ve inkara karşı direnişler olarak görmekle birlikte; ideolojik çerçevesi, örgüt yapısı, strateji ve taktiğiyle 20. yüzyılın ulusal kurtuluş hareketlerinden birisi olarak değerlendirmemiştir, onları birer ulusal kurtuluş hareketi olarak görmemiştir.

PKK kendisini, marksist sosyalizmin etkisi altında Kürdistan'da gelişen ilk ulusal kurtuluş hareketi olarak tanımlamış ve bu biçimde bir ideolojik, programsal, stratejik ve taktik formülasyon geliştirmiştir. Kürt isyanlarının derslerini, direniş gerçeğini kendi direnişi için bir miras olarak almakla birlikte; ideolojik, siyasi, örgütsel ve eylemsel çizgi bakımından kendisini onlardan farklı olarak tanımlamış; kendini 20. yüzyılın çağdaş ulusal hareketlerinin Kürdistan'a taşınması olarak görmüştür. Ancak inkar ve imhaya karşı direnme mirasını esas almış, kendisini bu direnişin devamı ve son halkası olarak kabul etmiştir.

Kürdistan'da savaş ve direniş ruhu

PKK, Kürdistan'ı sömürge bir ülke olarak tanımlamakla birlikte, hiçbir zaman dünyanın başka alanlarında varolan klasik sömürgelere birebir benzeyen bir ülke olarak da değerlendirmemiştir. Kürdistan'daki sömürgecilik uygulamalarını hep kendi özgünlüğü içerisinde değerlendirmeye tabi tutmuş, diğer sömürgelerden farkını netçe ortaya koymuştur. Dünyanın birçok alanında ekonomik anlamda yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarıyla işgücünü sömürmek üzere geliştirilen, yine pazar üzerinde hakimiyet kurmak için geliştirilen sömürgeciliklerden, Kürdistan'da uygulanan sömürgeciliğin temelde farklı olduğunu, ekonomik sömürü işin bir yanı olmakla birlikte, esas yanının ulusal sömürü, ulusal yok etme olduğunu, Kürdistan'ın ekonomik kaynaklarından çok insan gücünün, nüfusunun, ulusal kültürel değerlerinin Türk uluslaşması için bir hammadde olarak kullanılmak üzere bir sömürgeciliğin geliştirildiğini, bu yönüyle de fiziki anlamda olmayan, ancak dil ve kültür bakımından gerçekleşen bir soykırım sistemini ifade ettiğini net bir şekilde tanımlayarak farklılığını ortaya koymuştur. Bu temelde Önder Apo, Kürdistan'ın statükosunu değerlendirirken, "askeri bakımdan işgal, ekonomik ve siyasi bakımdan sömürgecilik, ulusal kültürel bakımdan soykırıma tabi tutulan, soykırım altında olan bir ülke" olarak tanımlamıştır.

Böyle bir sömürgecilik uygulaması kuşkusuz dünyada eşi, örneği görülen bir durum değildir. Özellikle büyük emperyalist devletlerin sömürgecilik hareketleri hep ekonomik sömürü üzerinden olmuştur. Ondan öteye bir ulusal-kültürel yayılma ön görülmemiştir. Her türlü askeri, siyasi saldırı sadece ekonomik kaynakların sömürülmesine dönük olmuş ve siyasi askeri egemenlik böyle bir sömürüyü gerçekleştirmek üzere oluşturulmuştur. Oysa ki, Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürdistan üzerindeki sömürgeciliğinin ana amacı, Kürdistan'ı Türkiye ülkesine katmak, Türk uluslaşması içinde eritmek ve böylece Kürt ulusal kültürel varlığını yok etmeye yöneliktir.

Elbette esas amaç ulusal kültürel soykırım olunca her türlü siyasi, askeri, ekonomik egemenlik de buna göre bir biçim kazanmaktadır. Hedef bu şekilde belirlendiğinde de gerektiğinde fiziki katliamlar gündeme getirilmekle birlikte, esas olarak da öne çıkarılan yön dil ve kültür üzerine geliştirilen asimilasyon olmaktadır. Bunun için de Kürde ait her şey yok sayılmakta ve Kürt dili, Kürt kültürü yasaklanmaktadır. Kürt dil ve kültür değerlerinin hepsi Türk dil ve kültürü olarak tanımlanmakta, Türkçeleştirilmek üzere asimile edilmeye çalışılmaktadır. Dolayısıyla da buna karşı direnebilecek öğe üzerinde hukuki ve askeri baskı ve şiddet en ağır bir biçimde uygulanmaktadır.

Siyasi ve askeri egemenlik böyle bir hukuki ve askeri baskıyı anında gerçekleştirecek şekilde ve düzeyde oluşturulmaktadır. Bu bakımdan Kürdistan, tıpkı Türkiye'nin bir parçasıymış gibi, pazar olarak, ekonomik olarak, eğitim, sağlık olarak Türkiye'ye bağlanmakta, Kürt dil ve kültürüne ait her şey yasaklanıp en ağır ceza ile cezalandırılmaktadır. Buna aykırı hareket edecek her türlü tutum ve davranışı anında bastırmak üzere de Kürdistan'da yoğun bir askeri ve siyasi devlet egemenliği kurulmaktadır. Bu temelde, bütün devlet kurumlarına asimilasyon görevi verildiği gibi her yere bir karakol, polis gücü, askeri güç sıkı bir denetim oluşturulmak üzere konumlandırılmaktadır.

O nedenledir ki, PKK'nin neden doğduğunu ve nasıl bir hareket olduğunu anlamak için, Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürdistan üzerindeki amaçlarını ve bu amaçlarını gerçekleştirmek için Kürdistan'da oluşturduğu sistemi çok iyi anlamak gerekmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti böyle bir sistemi oluşturabilmek için en sert baskı ve katliam yöntemlerini uygulamaktan geri kalmamıştır. Nitekim Dêrsim katliamı hala Kürt insanının belleğinde canlıdır. "İleride Kürtlük fikrini aklına getirebilme ihtimali olan herkes –bunlar ana karnındaki bebek de olsa– yok edilmelidir" fermanı üzerinden bu katliamlar geliştirilmiş, ana karnındaki çocuklar bile süngülenerek yok edilmiştir.

Kürtler nüfus bakımından az bir toplum değildir. Bugün Kürt halkının nüfusu kırk milyona yaklaşmakta ve bu nüfusun yarıdan fazlası Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde bulunmaktadır.

Kürtlük, yeni oluşan ve gelişen ulusal kategori değildir. Tarihin başlangıç dönemlerinden itibaren varolan bir halk topluluğudur. Kürtler, tarihin en kadim halklarındandırlar. Kürtler belirli bir coğrafya üzerinde hareket etmişler ama o coğrafyanın dışına çıkmadan yaşamışlardır. Böylece güçlü bir tarihi duruşa, dil ve kültür yapısına, gelenek ve göreneklere sahip olmuşlardır. Dolayısıyla böylesi bir ulusal kültürel varlığı yok etmek elbette kolay değildir.

I. Dünya Savaşı içerisinde Osmanlı İmparatorluğu yıkılıp, Ortadoğu parçalanırken kültürel dil ve kültür bakımından bölgede en çok gelişmiş toplumlardan birisi Kürtlerdir. Özellikle de devlet egemenliğini elinde tutan Türklere göre dil ve kültür bakımından çok ileri düzeydeydiler. Bu durumun da verdiği kaygıyla, devleti yeniden siyasi ve askeri güç olarak şekillendiren ve kendisine Türklük dil ve kültürünü esas alan Türkiye Cumhuriyeti devlet yapılanması, bu tarihin derinliklerinden gelen ulusal kültürel varlığı yok edebilmek için her türlü yöntemi en şiddetli ve yine en sinsi biçimlerde uygulamaktan geri durmamıştır. Kendinden daha güçlü olan bir ulusal-kültürel yapıyı yok edebilmek için her türlü baskı, zulüm, işkence, yasak idam uygulamasına baş vurmuştur. Öyle ki, insanların gözünü korkutarak, belleklerini çarpıtarak tarihsel köklerinden kopartıp tarihsiz kılarak, dolayısıyla da geçmişini bilmeyen, anlamayan, inkar eden bir hale getirip, kendilerine endekslemeyi ön görmüşlerdir.

Bu anlamda çok bilinçli, planlı, örgütlü bir asimilasyon politikası Kürt toplumu üzerinde uygulanmıştır. Bu, her türlü yöntemle uygulanmış, her türlü değerle beslenmiştir. Öyle ki, Kürt insanı bir yandan korkutularak, ezilerek diğer yandan örgütlenmesi dağıtılıp geçmişinden kopartılarak ağır bir teslimiyeti yaşar hale getirilmek istenmiş ve böylece fiziki varlığını sürdürebilmek için ailecilik temelinde her şeye –yılana bile– sarılır kılınmıştır.

1925-40 arasındaki isyanları ezmek üzere geliştirilen katliam yöntemleri, 1945'ten sonra uygulanan ağır asimilasyon yöntemleri, giderek kendi gerçeğini unutan ondan kopan, ondan kaçan bir Kürt insan ve toplum duruşu ortaya çıkarmıştır. Nitekim 1970'lerin başına gelindiğinde Kürtlük hep kaçılan, horlanan, asla onur ve şeref ifade etmeyen, benimsenmeyen bir kategori halini almıştır. Biraz bilinçlenerek, dünyayı tanıyanlarda Kürtlükten mümkün olduğu kadar kaçarak, kendine başka kimlik, dil ve kültür arar duruma gelmişlerdir. Onurlu, şerefli, modern çağa uygun yaşıyor olabilmek için, Kürtlükten uzaklaşmak ön görülmektedir. Aydını da, gençliği de, zengini de, varlıklısı da böyledir. Bu nedenle Önder Apo 1970'lerin başındaki Kürt toplumunu için, "atomlarına kadar parçalanmış, örgütlenmesi dağıtılmış, dar ailecilikten başka yaşanacak hiçbir şeyi bırakılmamış bir toplum" demektedir.

Yine Önder Apo, Kürt toplumunu değerlendirirken; "kendine, ulusal kültürel varlığına ve temel değerlerine ihanet ettirilmemiş tek bir Kürtün bile bırakılmadığı" belirlemesinde bulunmuştur. Bu şekilde Kürtler tam bir teslimiyet altına alınmış, direnme potansiyeli ezilmiş, parçalanmış dinamikleri kırılmış ve dağıtılmış bir hale getirilmiştir. Aynı şekilde Kürtlük aşağılanmış, horlanmış, yaşanmaz ve kaçılır hale gelmiş, ulusal kültürel kimliğinden kaçan, başka kimlikler arayan, kendi gerçeğinden utanan, uzaklaşan ve ihanet eden bir insan gerçeği ortaya çıkartılmıştır.

Siyasi askeri bir sistemin bir insan ya da toplum için çeşitli politikalar oluşturması ve ona ters düşecek bir gelecek öngörmesi ile bu politikaların hedefte tutulan birey ya da topluma özümsetilerek, benimsetilmesi birbirinden oldukça farklı şeylerdir. Bu oldukça önemlidir. Çünkü hedefte tutulan Kürt bireyi yada o toplumunun kendi gerçeğinden utanır ve kaçar hale getirilerek kendisine dayatılan soykırım sistemini bizzat kabul ederek, gönüllüce yaşar kılınması; kedinin fare ile oynaması misali, insanların cellatına doğru koşar duruma düşürülmesi anlamına gelmektedir. Bu ulusal toplumsal varlık ortamında derin yaralar ifade eden bir duruma düşüldüğünü göstermektedir.

Türk sömürgeciliğinin Kuzey Kürdistan toplumu üzerindeki amacını ve bu temelde birey ve toplum üzerinde geliştirdiği etkileri görmek gerekiyor. Her ne kadar 1970'lerin başında Türkiye'nin uluslararası emperyalist sisteme bağlanmasıyla Kürdistan pazarının uluslararası sermayeye açılması, var olan kapalı ekonomiyi kırma ve geleneksel toplumsal sistemde parçalanmalar, kırılmalar yaratmak gibi gelişmelere yol açmış olsa da bütün bunlar ifade etmeye çalıştığımız katı soykırım sistemi altında geliştirilmiştir.

Bütün bunları geliştiren ya da izin veren sistem, bu ekonomik sosyal gelişmelerin tümünü, Kürdistan üzerinde uyguladığı soykırıma bağlı, ona hizmet eder bir çerçevede geliştirmekte ya da gelişmesine izin vermektedir. Onunla ters olan hiçbir şeye izin vermemektedir. Bu anlamda '70'lerin başında Kürdistan'a giren kapitalizm; sömürgeci, dışarıdan taşırılan, yabancı bir özellik taşımaktadır. Kürdistan dinamiklerinden doğan kapitalizm değildir. Dolayısıyla da, her türlü değerin dışarıya taşırılmasına hizmet etme temelinde geliştirilen bir kapitalizmdir.

20. yüzyılın sosyalizmi tarafından "uluslar kapitalizmin şafağında doğdu", "ulusal kurtuluşlar kapitalist milliyetçilikle gelişti," dolayısıyla "kapitalizm ekonomik pazarı yaratarak; dil ve kültürü geliştirerek uluslaşmaya yol açtı." O nedenle de "kapitalizm ilericidir" gibi bir yorum geliştirilmişti. Bu yorum, marksist sosyalizmin en yanlış görüşlerinden birisidir. Kapitalizm adına yaşanmış gelişmeleri ilerici görme anlayışından kaynaklanmaktadır. Oysa ki, bu görüş doğru değildir. Nitekim Kürdistan'da kapitalizm ileri ve ilerici rol oynamamıştır. Tam tersine gerici rol oynamıştır; soykırımcı, katliamcı olmuştur.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin izniyle, uluslararası sermayeye bağlı olarak 1960'lardan itibaren Kürdistan'da geliştirilen kapitalizm, Kürt milliyetçiliğini ya da Kürt uluslaşmasını geliştiren bir kapitalizm de değildir. Tam tersine, Kürdistan'ın ulusal-toplumsal değerlerini, varlığını parçalayarak Kürdistan üzerinde Türk dilini, Türk uluslaşmasını geliştirmeyi hedefleyen, Kürt dil ve kültürünü Türk ve kültürünün hammaddesi yapan ve buna göre işleten bir kapitalizmdir.

Daha baştan itibaren Önder Apo, Kürdistan'a özgü olan bu gerçeği doğru değerlendirmiş, diğer bütün Kürt küçük burjuva akımlarından farklı olarak PKK, kapitalizmin Kürt uluslaşmasını değil, Kürt ulusal yok oluşunu geliştiren bir sistem olduğunu değerlendirmiştir. Buna karşılık Sovyetler Birliğiyle ilişki içerisinde olan bütün ideolojik siyasi akımlar (ki biz buna küçük burjuva reformist milliyetçi akımlar dedik) Kürdistan'a giren kapitalizmi; "uluslaştıran kapitalizm", "Kürt uluslaşmasını geliştiren kapitalizm" olarak görmüşler, "ilerici olarak" değerlendirmişlerdir. Dolayısıyla da Kürt toplumunu, Kürt ulusal kültürel varlığını yok etmeyi öngören yabancı kapitalizmin Kürdistan'a girmesinden yana, onu teşvik eden ideolojik siyasi akımlar olmuşlardır. Bu nedenle de düşmanın gönüllü ajanlığını yapan, Kürt soykırımının bir ön karakolu, neferi gibi çalışan kişiler, akımlar haline gelmişlerdir. PKK ve Önder Apo bunu baştan itibaren çok büyük bir yanlış ve tehlike olarak görmüş ve buna karşı en sert ideolojik-siyasi tavır alarak mücadele etmiştir. Bir de, 70'lerin başında Kürdistan'da geliştirilen, ortaya çıkartılan siyasi-askeri yapılanmanın bu yönü bulunmaktadır.

Kuzey Kürdistan'da bunlar temelinde kapitalist ekonomi ve ona dayalı sosyal yapılar ortaya çıkmıştır. Aşiretçi feodal toplum yapısı yıkılarak, kompradorlaşma, şehir küçük burjuvazisinin ortaya

çıkışı, maket burjuvazi dediğimiz, tümüyle Türk kapitalizmin ajanlığını yapan burjuva sınıf; en tortu işlerde çalışan, asimilasyona razı olan bir işçi ve emekçi kesimi oluşmuştur. Kır sosyal yapısı dağılmış, zengin, orta, yoksul köylülük ortaya çıkmıştır. Bunlara ek olarak bir de aydın gençlik kesimi gelişmiştir. Ancak bütün bu sosyal ayrışma ve yeni modern diyebileceğimiz sosyal kesimlerin doğuşunun hepsi de, Kürdistan üzerinde uygulanan soykırımına bağlı ve bu soykırım amaçlarını gerçekleştirmek üzere oluşturulmuştur.

Hiçbir sosyal kesimin oluşumu, gelişimi yoktur ki, Kürdistan üzerinde uygulanan soykırıma dayanmasın, ona hizmet etmeyi ön görmesin; tam tersine Kürtlüğü, Kürt ulusal-kültürel değerlerine sahip çıkmayı öngörsün; hayır, böyle hiçbir tanesi yoktur. İşçi ve emekçiler, aydın gençlik de dahil, hepsinin oluşumuna izin verilmesi ve oluşumunun geliştirilmesi, tamamen Kürt ulusal-kültürel değerlerinin soykırımdan geçirilmesine dönüktür. İşçi olmak, memur olmak, Türkleşmeye bağlıdır. Türkleştiği oranda, Türk dili ve kültürü kabul edildiği oranda Kürdistan'da işçi olunabilmekte, memur olunabilmekte, her hangi bir devlet dairesinde iş bulup çalışır hale gelinebilmektedir. Yine aydın gençlik olabilmek, tamamen Türk dil ve kültürüne hizmet etme temelindedir. Okumak Türkçe olmakta, tamamen Türkleşmeyi öngören, esas alan bir yapıda gerçekleşmektedir. Onun içindir ki, eğitim sisteminin oluşturulması ve yaygınlaştırılması tamamen iki amaca yönelik olarak geliştirilmiştir.

Bunlar;

1– Kürt gençlerinin; kız ve oğullarının daha küçük yaştayken, yedi yaşından itibaren okullara alınarak asimle edilmesi, Türkleştirilmesi, Türk ulusal-kültürel yapısına kazanılması için,

2– Kürt insanının beyin gücünün Türk kapitalizminin ve devletinin hizmetine daha fazla koşularak çalıştırılması içindir.

Burada beyin sömürgeciliği ve düşünsel sömürgecilik vardır. Kürt insanı bu biçimde sömürülmek istenmektedir. Bir de, asimilasyon gerçekleştirilmek istenmektedir okullar ve eğitim aracıyla asimilasyon gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır.

Dikkat edilirse en devrimci, yeni düşünceye açık, ulusal değerler olarak görülen sosyal kesimler bile, eğer üzerinde durulmaz ve sistemin geliştirme amaçlarına bırakılırsa, tamamen Kürt ulusal-kültürel soykırımına hizmet etme temelinde geliştirilmişlerdir. Bütün ekonomik gelişmeler, sosyal ayrışmalar ve düşünsel, eğitsel çalışmalar Türk uluslaşmasını Kürt toplumunda yaymak, Kürt ulusal yok oluşunu hızlandırma ve gerçekleştirmeye dönüktür.

Önder Apo daha baştan bu gerçeği tanımlamıştır. "Mevcut sistem altında Kürdistan'daki her türlü ekonomik, kültürel ve ulusal gelişme bir soykırımdır, Türk uluslaşmasını, Türk ulusal kültürünü geliştirmeye hizmet etme esasına bağlıdır. Dolayısıyla Kürt uluslaşması, Kürt dil ve kültürü, Kürt ulusal demokratik duruşu ancak bu sisteme karşı ruhsal olarak, beyinsel olarak, düşünsel olarak, örgütlü olarak, ekonomik sosyal olarak karşı durmak, onu reddetmek, ona karşı her alanda mücadele etmekle olur. Kürt ulusal demokratik gelişimi, direnişi ancak üzerindeki her türlü soykırım uygulamasına karşı köklü ve çok yönlü bir direnişle gelişme gösterebilir" demiştir. Önder Apo daha baştan bunu değerlendirmiştir. O bakımdan da ekonomik, sosyal, siyasal, askeri sömürgecilikten daha çok; düşünsel, beyin ve ruhsal sömürgecilik üzerinde durmuş ve en büyük tehlike olarak da bu alanlardaki sömürgeciliği görmüştür. Bir toplum için en vahim olanın bu alanlarda sömürgecilik uygulamasına tabi tutulmak olduğunu dile getirmiş ve bu anlamda Kürt toplumunun karşı karşıya getirildiği büyük tehlikeye işaret ederek bunu görüp anlayan, onu bertaraf etmeyi öngören bir ruhsal, düşünsel ve örgütsel, eylemsel duruşu ortaya çıkarmıştır. PKK'nin bir de bu gerçekliği vardır.

PKK'yi doğru anlamak, 'neden böyle bir PKK' sorusuna doğru cevap verebilmek için, Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürdistan ve Kürt toplumu üzerindeki sömürgeciliğini, soykırımcı yönünü, asimilasyoncu özünü, bu anlamda da her türlü katliam ve hileye baş vuran özelliğini görmek gerekiyor. Bu sömürgeciliğin Kürt toplumu ve insanı üzerinde epeyce gelişme kaydettiğini, adeta herkesi kendine boyun eğdiren bir teslimiyet içerisine çektiği gerçekliğini iyi görmek lazım. PKK, böyle bir ortamda ve böyle bir sömürgeci soykırım hareketine karşı bir ulusal kültürel duruş,

ideolojik-siyasi doğuş ve birçok yönlü direniş hareketi olarak doğup, gelişmiştir. Eğer böyle her yeri mücadele alanı yapan, kılıç kadar keskin ve sert bir direniş öngören bir PKK oluşmuşsa, bu tamamen bu koşullardan kaynaklı olarak ortaya çıkmıştır.

Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürdistan üzerinde geliştirdiği egemenliğin özelliklerine dayalı olarak PKK'nin direnme gerçeği şekillenmiştir. PKK, bu nedenle ortaya çıkmıştır. Elbette bir toplum üzerinde bu kadar hakaret, horlama, düşürme, ihanet, teslimiyet, inkar ve dağılma soykırım geliştiriliyorsa, buna karşı da aynı güçle bir direniş gerçeğinin ortaya çıkması gerekir. PKK bu gerçeği ifade ediyor.

Kürdistan ve Kürt toplumu gibi tarihin en kadim toplumu olan, en güçlü dil, kültür özelliklerine sahip olan bir ulusal kültürel yapıdan böyle bir soykırıma karşı direnişin gelişmemesi elbette ön görülemez, beklenemez. Eğer başlangıçta bu direniş gösterilememiş, uzun süre katliamlar altında Kürt toplumu ciddi bir yok oluş süreci yaşamışsa bundan, düşmanın hileleri ile Kürt egemen sınıflarının körlüğü, uyuşukluğu ve işbirlikçiliği sorumludur. Her iki unsur birleşerek Kürt toplumunu ve insanını aldatmış, hiçbir toplumun, insanın kabul etmeyeceği bir sistem uzun süre Kürt toplumu üzerinde uygulanabilmiştir. PKK biraz da bu duruma duyulan öfkeyi, tepkiyi ifade etmektedir. Düşmanın hilebazlığına duyulan öfke kadar, Kürt egemen sınıfının işbirlikçi, uyuşuk yapısına duyulan tepkinin de böylesi bir direniş gerçeğinin ortaya çıkmasında payı vardır. Kürt insanının bu iki gerçeği zamanında görüp, tavır alamaması, dolayısıyla örgütlülüğünü ve temel değerlerini uzun süre kaybeder duruma düşmesine duyulan öfke, bunun yol açtığı kötü sonuçlardan duyulan utanç, PKK'nin devrimci dinamizmini, duyarlılığını ve direnme gücünü ortaya çıkarmıştır.

Önderliksel çıkış ve PKK

Buraya kadar PKK'nin ortaya çıktığı dünya, bölge, Türkiye ve Kürdistan koşullarını çeşitli yönlerden bakarak izah etmeye çalıştık. 1970'lerin başında PKK'nin doğuşuna yol açan ekonomik, sosyal, siyasal, askeri, kültürel ve ideolojik gelişme ortamını değerlendirmeye çalıştık. Bu ortamın tarihsel anlamı kadar, 1970'lerin ilk yıllarının içinde taşıdığı çelişki ve çatışma durumlarını ifade etmek istedik. Gördük ki, o süreçte çok yoğun bir çelişki ve çatışma durumu dünyada, bölgede ve Türkiye'de yaşanmaktadır. Tabii 12 Mart askeri faşist darbesinin ardından bu çelişki ve çatışmanın en yoğun ve keskin olarak yaşandığı ülkelerin başında Kürdistan gelmektedir. Kürdistan ve Kürt toplumu dünya, bölge ve Türkiye'nin yaşadığı bütün çelişki ve çatışmaların adeta toplamını, en derin ve keskin olanını yaşar durumda bulunmaktadır.

İşte bütün bu keskin çelişki ve çatışma ortamının Önder Apo kişiliğini yarattığı söylenebilir. Çelişki ve çatışma ne kadar yoğun, çok yönlü ve keskinse elbette ki onun ortaya çıkartacağı kişilik özellikleri de o kadar belirgin, yoğun dinamik ve mücadeleci olacaktır. Dolayısıyla Önder Apo'nun kişilik özelliklerinin şekillenmesinde 1960'lı, 70'li Türkiye ve Kürdistan koşullarının etkisinin olduğunu insan rahatlıkla dile getirebilir. Fakat bununla birlikte daha çok da, PKK'nin bu biçimde doğuş ve gelişim göstermesinde Önder Apo'nun kişilik özelliklerinin belirleyici etkisinin olduğunu ifade etmemiz gerekmektedir.

Önder Apo kişiliği, 1960'lar, 70'ler dünya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan koşullarının bir sonucu olarak ortaya çıkmış olabilir. Fakat bundan daha fazla olarak ta, PKK'nin Önder Apo kişiliğinin yarattığı bir eser olduğunu bilmemiz ve ifade etmemiz gerekmektedir. Burada objektif koşulların etkisi ne kadar rol oynamıştır, ne kadar belirleyici olmuştur, bu kuşkusuz tartışılabilir ve tümden reddedilmeyebilir. Bunların belli bir etkisi de olabilir. Ancak her şeyin objektif koşulların, 1970'ler Kürdistanı'nın doğal bir sonucu olduğunu, Önder Apo ve PKK gerçeğinin de buradan doğduğunu söylemek yanlış ve tam bir objektivist, ekonomist ve kendiliğindenci bir görüştür. Marksist ilerlemeci felsefeyi, görüşü esas almaktır. Bu kesinlikle doğru değildir. Kuşkusuz objektivitenin belli bir etkisi vardır, ama kısaca yaptığımız izahlar da göstermiştir ki, objektif gelişmeler Kürdistan'da PKK'nin doğuşunu hazırlamak için değildir; tam tersine PKK gibi bir hareketin doğması için var olabilecek bir zeminin tüm özelliklerini yok etmeye, ortadan kaldırmaya dönüktür. Dolayısıyla, objektif gelişme PKK'yi yaratmıştır, demek, gerçeği doğru ve tam ifade edememektir.

O zaman PKK nedir, nasıl doğmuştur, PKK'yi doğuran, var eden temel olgu nedir? Sorusu halen canlılığını korumaktadır. Biz bu soruya, "PKK Önder Apo kişiliğinin ürünüdür", "Önder Apo özelliklerinin ürünüdür, şekillenmesidir." "Önder Apo'nun beyin gücünün ve emeğinin ürünüdür" diye cevap veriyoruz. Burada Önder Apo kişiliğinin PKK'yi yaratan temel etken olma yönü daha ağır ve başat olan bir yöndür. Bu anlamda PKK bir objektif sonuç olmaktan çok, aslında bir beyinsel ve iradi bir çabanın ürünüdür. Bir beynin ve emek gücünün yarattığı değerdir. Bu yönüyle tümüyle Önder Apo ruhunun, duygusunun, bilincinin ve davranış özelliklerinin şekillendirdiği, ortaya çıkardığı bir gerçekliktir.

Önder Apo bu gerçekliği, "şehitlerin cisimleşmesi" olarak tanımlamıştır. "Benim gizli ruhum gibiydi" diyerek de Haki Karer kişiliğini değerlendirmiş ve PKK'yi böyle büyük bir kişiliğin anısına geliştirdiğini söylemiştir. Bütün şehitler, Önder Apo'nun kişilik özelliklerinin çeşitli kişilerde yansıması ve onlarda vücut bulmasını ifade etmektedir. PKK böyle kişiliklerden oluşmaktadır.

Bu temel de PKK esas olarak. Önder Apo'nun düşünce gücü ve emeğiyle yarattığı bir harekettir. Bir yaşam tarzı, duruş, irade ve iddiadır. Kürt insanına ve toplumuna 20. yüzyılda dayatılan inkar, imha, teslimiyet, örgütsüzlük, yok olma, tükenişe karşı; özgürlük, eşitlik ve demokrasi değerleri temelinde Kürt insanının ruh bulması, yeniden duygu kazanması, bilinç edinmesi, örgütlenmesi, kimlik sahibi olması, varlık bulması, yeniden yaşama dönmesi, yeniden canlılık kazanmasıdır. 21. yüzyıla girerken dünya halklar alemine, insanlık alemine özgürlük, eşitlik için büyük coşku ve heyecanla çalışan, direnen yeni bir halkın dirilişinin, doğuşunun ortaya çıkarılmasıdır. Bunda Önder Apo kişiliğinin rolü kesinlikle belirleyicidir.

Önder Apo'nun dehası ve kişiliği bu koşullar tarafından koşullandırılmıştır ama bütün insanların dehası ve davranışları içinde bulunduğu koşullar tarafından yönlendiriliyor, etkileniyor. Başkaları neden böyle yapamadı da, Önder Apo bu gelişmelerin yaratıcısı oldu? İşte burada Önder Apo'nun duygu gücünü, ruhsal durumunu, bilinç düzeyini, anlama, görme düzeyini, dehasını; Önder Apo'nun dürüst, paylaşımcı, yüksek sorumluluk duyan, özgürlük, eşitlik, demokrasi ilkeleri temelindeki yaşamdan başka bir yaşam kabul etmeyen fiziki varlığının, davranış gücünün belirleyici etkisini görmemiz gerekmektedir. PKK böyle bir güçten kaynağını alarak PKK olmuştur. Tümüyle ilk kelimesinden bugünkü ideolojik-felsefik gücüne kadar, ilk bireyinden bugünkü on milyonları bulan kitlesine, gerillasına, partisine kadar; sıfır kuruştan bugünkü topluma yaşam gücü veren maddi imkanlarına kadar her şey Önder Apo'nun düşünce ve eylem gücü tarafından yönlendirilmiş, yaratılmış, tanımlanmış ve ortaya çıkartılmıştır. Bu nedenle de, ''Neden PKK?'' sorusuna cevap verirken, her şeyin başına "Önder Apo" gerçeğini koymamız şarttır, doğru olan görüş, doğru PKK tanımı kesinlikle budur.

Bu biçimde tanımlanıp, anlaşıldıktan sonra, PKK'nin bütün gelişim tarihini dakika dakika, adım adım, dönem dönem Önder Apo'nun çabasıyla, düşüncesiyle, davranışıyla, kararlarıyla ve yaptıklarıyla birlikte ele alıp, tanımlamak gerekmektedir. PKK'nin resmen var oluşunun otuz yılını bu çerçevede anlar, öğrenir, formüle ederken; ondan önceki on yıllık hazırlık sürecini de yine Önder Apo'nun Önderliksel hazırlık ve doğuş süreci olarak tanımlamak ve anlamak en doğru olan bir yaklaşım olacaktır. Böyle bir PKK tarihi çizmek, PKK diyalektiğini bu temelde ele alıp değerlendirmek ve PKK'nin tarih derslerini bu çerçevede Önder Apo'nun hayat hikayesi biçiminde görüp, değerlendirmek, PKK'yi en doğru biçimde ele alıp, güçlü bir biçimde ifade etmek anlamına gelecektir.

'Neden PKK?' sorusuna en anlamlı ve doğru bir yanıt ancak bu şekilde bulunmuş olacaktır.

Yeniden yapılanma ve başarı konferansı halkımıza ve gerilla güçlerimize kutlu olsun

Yurtsever halkımıza ve demokratik kamuoyuna

❑ **HPG Komuta Konseyi**

Ortadoğu ve Kürdistan'ın içinden geçtiği tarihi ve hassas olduğu kadar çatışmalı durumun bölgeye hakim olduğu bir dönemde Kürdistan Halk Savunma Güçleri (HPG) olağan VI. Konferansı'nı başarıyla gerçekleştirmiştir.

Gerillanın tüm mücadele alanlarını temsil eden 194 delegenin katılımıyla 10-18 Ekim tarihleri arasında kapsamlı bir gündemle toplanan konferansımız 9 gün boyunca bütün delegelerin sorumluluk bilinciyle aktif katılım gösterdiği kapsamlı tartışmalar yürütmüş, güçlü analiz ve değerlendirmeler temelinde önemli tespitlere ulaşmış ve konferansımızın başarıyla sonuçlanmasını sağlamıştır. "Yeniden Yapılanma ve Başarı Konferansı" şiarı temelinde gerçekleşen HPG 7'nci Konferansı dünya, bölge ve Kürdistan'daki siyasi ve askeri gelişmeleri, geçen iki yıllık HPG pratiğini ve HPG'yi yeniden yapılandırma projesini ele alarak değerlendirmiş, eleştiri özeleştiriler temelinde karar ve planlamalara ulaşmıştır.

Konferansımız, derin bir kriz halini yaşayan kapitalist modernitenin uluslararası hegemon güçlerinin Ortadoğu'ya yönelik artan müdahil olma durumunu bu krizi aşma çabasının bir boyutu olarak değerlendirmiştir. Ortadoğu'da yaşanan kaos ve savaş hali aynı zamanda söz konusu krizin yansımaları olarak cereyan etmektedir. Birinci Dünya Savaşı ardından milliyetçilik ve ulus devlet anlayışı temelinde şekillendirilen sistem ve bununla bağlantılı olarak hakim kılınan, halk gerçeğinden kopuk monarşik diktatör rejimler artık can çekişmektedir. Yüz yıl boyunca bölge halklarını birbirine düşüren, zulüm, yoksulluk, katliam ve köleliği yaşatan bu rejim ve sistemlere karşı bölge halkları patlama noktasına gelmiş ve başkaldırmıştır. 2011'den bu yana bölgede yaşanan ayaklanma ve halk isyanları, bölge halklarının özgürlük ve demokrasi özlemlerinin ne kadar güçlü olduğunu, kendisi için su ve hava kadar vazgeçilmez bir ihtiyaç olduğunu göstermektedir. Büyük fedakarlıklar sergileyen ve bedel ödeyen bölge halkları ve toplumları güçlü bir ideolojik, politik, örgütsel öncülükten yoksun olduğu için hak ettiği sonuçları henüz elde edemediği gibi mücadelede boşlukların oluşmasına neden olmuştur. Bu boşlukları değerlendiren bölgesel ve uluslararası hegemon güçler devrimsel gelişmeleri kendi çıkarları temelinde etkileme ve yönlendirmeye çalışmaktadır.

Bugün Suriye'de yaşanan gelişmeler bu durumun en somut göstergesidir. Suriye'de yaşananların sadece rejim ve muhalefet arasında yaşanan bir savaş olmadığı, bölgesel ve uluslararası boyut kazandığı, bu güçler arasında hesaplaşma zeminine dönüştürüldüğü ve bu güçler adına vekaleten yürütülen bir savaş olduğu gözler önündedir. Bugün eğer rejim ve muhalefet ile destekleyenleri siyasi ve askeri anlamda tıkanma ve başarısızlık durumu yaşıyor, tüm ülkede büyük yıkım ve trajedilere neden oluyorsa bu, her iki tarafın da Suriye halkının demokrasi ve özgürlük özlem ve taleplerine cevap olamaması ve Suriye halkının desteğini alamamalarıyla yakından bağlantılıdır.

Güçlü bir mücadele mirasına sahip olan ve Önder Apo felsefesi ve ideolojisini esas alan Rojava halkımız hiçbir tarafın gölgesinde veya yedeğinde olmadan üçüncü bir çizgi ve güç olarak kendini örgütlemiş ve 19 Temmuz Devrimi'ni gerçekleştirmiştir. Rojava Devrimi somutunda ortaya çıkan ve bölge halklarının ortak tarih, ortak kültür, ortak yaşam perspektifiyle demokratik, çoğulcu bir Suriye'yi amaçlayan üçüncü çizginin doğru ve başarı şansı olan bir çizgi olduğunu kanıtlamıştır. Suriye demokratik devriminin nasıl olması gerektiğine ışık tutan Rojava Devrimi aynı zamanda Kürdistan'ın diğer parçalarındaki Kürt sorununun demokratik çözümü için de yol gösterici olmuştur.

"Kürdistan Halk Savunma Güçleri, Önderliğimizin Newroz ile başlattığı Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa Hamlesi'nde üzerine düşen tarihi sorumlulukları yerine getirmeyi esas almış, Önderliğimizin çağrısına ve KCK kararlarına harfiyen uymuştur. Büyük sorumluluk ve disiplin içinde geri çekilme faaliyetini sürdürmüş, büyük bir sabır ve iradeyle ateşkes sürecine bağlı kalmıştır. Ve böylelikle HPG, savaşta olduğu kadar Kürt sorununun demokratik çözümü sürecinde de üzerine düşen görevleri yapmaya muktedir olduğunu göstermiştir."

❑

Rojava'daki halkımızın güç kazanmasına ve özgürleşmesine tahammül edemeyen sömürgeci güçler ve işbirlikçileri devrimi boğmayı, halkımızı güçten düşürmeyi kendileri için temel amaç edinmişlerdir. Bu kapsamda ekonomik ambargo, dezenformasyon ve karalama kampanyaları, siyasi diplomatik alandaki saldırılarıyla yetinmeyerek uluslararası terörist çete gruplarını halkımıza saldırtmışlardır. Rojava'daki halkımıza yönelik özellikle son üç aydır geliştirilen terörist saldırıların yoğunluğu salt çetelerin gücüyle değil, arkalarında bulunan uluslararası ve bölge güçlerinin varlığıyla bağlantılıdır. Rojava Devrimi'ne karşı yurtseverce ve Kürdistani olmayan karşıt tutumlarıyla bazı Kürdistanlı güçler de bu boğma konseptinin parçası haline gelmişlerdir. Ancak halkımız bu saldırılara karşı büyük özveri ve fedakarlıkla tarihi bir direniş göstermiş ve saldırıları sonuçsuz bırakarak Suriye devriminin öncü güçlerinden biri olduğunu kanıtlamıştır.

Ortadoğu'ya müdahale ve bölgenin yeniden dizayn edilmesi çabalarını gören AKP hükümeti, Kürt halkının bundan yararlanmaması ve statü sahibi olmaması için ilk iş olarak Kürt özgürlük hareketini tasfiyeyi önüne koymuştur. 2011 Haziran seçimleri ardından Tamil benzeri bir soykırım konsepti temelinde çok boyutlu bir saldırı hamlesine giren AKP hükümeti, bu amaçla uluslararası ve bölgesel güçlerden destek almaya çalışmış, en modern savaş teknolojilerini devreye sokmuş özel ordu, özel harekat ve paralı askerleri öne sürmüş, bu temelde iki yıl boyunca gerilla güçlerimizi tasfiye etmeyi amaçlamıştır. Bununla birlikte on bini aşkın Kürt siyasetçi ve seçilmişini tutuklayarak halkımızın iradesini kırmayı hedeflemiştir. Bu saldırılarını yoğun bir dezenformasyon ve psikolojik savaşla desteklemiştir.

Bu imha konsepti Önderliğimizin, halkımızın, zindanlardaki siyasi tutukluların ve gerilla güçlerimizin sergilediği görkemli direniş karşısında başarısız kılınmıştır. Bu süreci ve direniş hamlesini derinliğine ele alarak değerlendiren Önder Apo, 2013 tarihi Newroz çağrısıyla Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun siyasi demokratik çözümünün önünü açmıştır. Hareket ve HPG olarak Önderliğimizin başlattığı demokratik kurtuluş sürecine bağlı kalınarak üzerimize düşenler yapılmaya çalışmıştır. Uluslararası ve bölgesel konjonktür büyük bir savaşı geliştirmek için elverişli bir zemin sunmasına rağmen savaş durdurulup tek taraflı ateşkes ilan edilmiş, elimizde bulunan esirler bırakılmış ve gerilla güçlerimiz Türkiye sınırlarının dışına çekilmeye başlamıştır.

Önderlik ve hareket olarak büyük bir özveriyle böylesi tarihi adımlar atılmasına rağmen Türk devleti ve AKP hükümeti güven verici tek bir adım atmamıştır. Ateşkes durumuna riayet edilmiş olsa da kültürel soykırım, asimilasyon ve inkar zihniyetinin aşıldığına dair herhangi bir yaklaşım ve girişim sergilenmemiştir. Çözüm sürecinin birinci aşamasına tekabül eden bütün yükümlülüklerimizi yerine getirmişken ikinci aşamada temel sorumluluğun sahibi olan devlet ve hükümet siyasi tutukluların bırakılması, Önderliğimizin içinde bulunduğu koşulların değiştirilmesi, Kürt inkar ve imhasını aşacak yasal ve anayasal düzenlemelerin yapılması gibi adımları atmamıştır. Bunları bırakalım, Kürdistan'da yüzlerce yeni karakol inşasına başlanmış, güvenlik amaçlı baraj ve yol yapımlarına ve koruculaştırmaya hız verilmiş, gerillanın boşalttığı alanların askeri mevzilendirmesi güçlendirilmiş, Kürdistan'a dönük askeri sevkiyat ve yığınak devam ettirilmiş, Medya Savunma Alanları da dahil olmak üzere tüm gerilla alanlarımız insansız hava araçlarıyla sürekli keşfedilmiştir. Rojava ve Kuzey Kürdistan arasında yapmaya başladığı yeni Berlin duvarının da açıkça gösterdiği üzere Rojava'da gerçekleşen devrime karşıtlık politikasını esas almış, halkımıza saldıran çeteci gruplara aktif destek sunmuştur. Bütün bunlar özünde inkar ve imha siyasetinden vazgeçilmediğini göstermiştir. Klasik sömürgeci zihniyetten kaynağını alan bu uygulamaların yürütücüsü AKP hükümeti, Önderliğimizin sunduğu bu tarihi fırsatı heba ettiği gibi demagoji ve oyalama politikasıyla sonucu kestirilemeyen yeni bir sürece de kapı aralamaktadır.

Bu temelde siyasi süreç ve gelişmeleri değerlendiren konferansımız, Kürdistan Halk Savunma Güçleri'nin iki yıllık pratiğini de kapsamlı tartışmalar temelinde ele almıştır. Halkımıza ve hareketimize yönelik tasfiye konseptinin dayatıldığı geçen iki yıl, HPG açısından yoğun bir mücadele ve kapsamlı bir direniş süreci olmuştur. Dayatılan Tamil tasfiye planına karşı Devrimci Halk Savaşı perspektifi temelinde karşılık veren, alan hakimiyeti ve inisiyatifini elinde tutan gerilla güçlerimiz Şemzînan'dan Çelê'ye, Elkê,den Amed'e, Dêrsim'den Serhad'a, Karadeniz'den Amanoslara kadar devrimci operasyonlar temelinde kapsamlı ve başarılı bir direnme savaşı yürüterek AKP hükümetinin tasfiye planını başarısızlığa mahkum etmiştir. Bu iki yıllık pratik güçlerimizin içinde bulunduğu yetersizliği aşması ve Apocu felsefe temelinde modern ve profesyonel gerillaya ulaşmasıyla birlikte Kürdistan gerillasının 21. yüzyılın başarı timsali gerillası olacağını bir kez daha kanıtlamıştır.

Kürdistan Halk Savunma Güçleri, Önderliğimizin Newroz ile başlattığı Demokratik Kurtuluş ve Özgür Yaşamı İnşa Hamlesi'nde üzerine düşen tarihi sorumlulukları yerine getirmeyi esas almış, Önderliğimizin çağrısına ve KCK kararlarına harfiyen uymuştur. Büyük sorumluluk ve disiplin içinde geri çekilme faaliyetini sürdürmüş, büyük bir sabır ve iradeyle ateşkes sürecine bağlı kalmıştır. Ve böylelikle HPG, savaşta olduğu kadar Kürt sorununun demokratik çözümü sürecinde de üzerine düşen görevleri yapmaya muktedir olduğunu göstermiştir.

HPG'nin iki yıllık direnişini bu temelde değerlendiren konferansımız, cesaretli bir eleştiri ve özeleştiri temelinde yaşanan eksiklik, hata ve zaafları ele almış, bu yetersizlik ve hatalara yol açan nedenleri sonuçlarıyla birlikte değerlendirerek bunları aşma ve düzeltme kararlılığına ulaşmıştır.

Konferansımızın önemle ele aldığı diğer bir husus HPG'nin yeniden yapılanma ve derinleşmesi projesi olmuştur. Güçlerimizin yaşadığı yetersizlik ve eksiklikleri aşmayı hedefleyen yeniden yapılanma projesi, salt askeri değil ideolojik, kültürel, politik boyuta sahip bir eğitim, derinleşme ve yenilenme projesidir. PKK'nin II. Kongresi'nin ruh ve çizgisini öncülük düzeyinde temsil etme kararlılığını gösteren konferansımız, aynı zamanda yeni sürecin gerekliliklerini karşılayacak karar, planlama ve düzenlemelere de gitmiştir.

Hüseyin, Mehmet, Kerim, Rojin, Numan, Rubar, Celal, Xebat, Simko, Çiçek, Alişer ve Rüstem yoldaşlar öncülüğünde destansı direniş sergileyerek şehadete ulaşan yüzlerce yoldaşımızın anısına gerçekleşen VII. HPG Konferansı şehitler çizgisinin yegane özgürlük ve zafer çizgisi olduğunu tespit ederek bu çizgiyi yaşatma ve sonuca götürme temelinde büyük bir söz verme ve kararlaşma konferansı olmuştur. Bu temelde bir kararlaşma ve netleşme sağlayan konferansımız, Önder Apo'nun emrinde ve KCK'nin siyasal perspektifleri temelinde tereddütsüz hareket edecek olan Kürdistan Halk Savunma Güçleri'nin, Kürdistan ve Önder Apo'nun özgürlüğünü gerçekleştirmek için üzerine düşen tarihi sorumlulukları yerine getirme azim ve kararlılığını; Önderliğimize, halkımıza ve şehitlerimize layık bir duruş ve pratiği yürütme iddia ve iradesini zirveleştiren bir gerilla konferansı olmuştur.

Yeniden yapılanma ve başarı şiarıyla tamamlanan HPG'nin VII. Konferansı'nı tüm gerilla güçlerimize ve halkımıza kutluyor, 'Önder Apo'nun Özgürlüğü Hepimizin Özgürlüğüdür' şiarı temelinde mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

6 Kasım 2013

Rêber Apo değerlendiriyor

Geçmiş on yılda yaptıklarımız gelecek on yılda neler yapacağımızın en iyi aynasıdır

Partimiz PKK'nin 10. kuruluş yıldönümünü kutlarken, en başta şehitlerimize olan yüksek minnettarlığımızı belirtir, bütün savaşçılarımıza sevgi ve selamlarımı sunarım.

Bu 10 yılda tarihin karanlıklarından çıkıp, özgürlük ve bağımsızlık uğruna savaşan bir halk gerçekliğine ulaşmaktan bahtiyarız. Bu 10 yılda neler oldu? Halkımız ve Partimiz 10 yılda nereden nereye geldi? Bugün öyle bir noktaya ulaşmış bulunuyoruz ki, bizim için en şerefli, en onurlu ve uğruna her şeyimizi vereceğimiz, vermemiz gereken bir tek değerimiz varsa, o da özgürleşen halkımız ve buna önderlik eden partimizdir. Bugün bu gerçekliğe ulaşmış bulunuyoruz. Mücadele dolu bu 10 yılımız belki dünya tarihi açısından o kadar büyük bir yer tutmayabilir ama halkımız ve partimiz için gerçekten çok büyük anlam ve önemi olan bir 10 yıldır. Biz bu 10 yıllık tarihe, yüzyılların köleliğiyle nasıl amansız savaşılacağı ve kazanılacağı gerçeğini sığdırdık. Bu 10 yılda, hangi yol ve yöntemle kazanacağımızı gösterdik. Bu 10 yılda savaşarak öğrendiklerimiz en az zafer kadar önemlidir. Zafer, kesinlikle bu yıllarda kazandığımız temeller üzerinde geliştiği gibi eğer gerekenler ısrarla yapılırsa nihai zaferin yaratılacağı da kanıtlanmış ve bugün hepimizi ayağa kaldıran bir diğer gerçeğimiz haline gelmiştir.

Biz ilk yola çıkarken, tarihin karanlıkları içinde bırakılmak istenen, çağın özgür bir yaşama layık görmediği, unutulmuş bir halk gerçekliği içinden yola çıktık; bu en umutsuz ortamda partimiz adına ilk düşünce tohumlarının serpilmesi eyleminden bugünkü yüksek düzeye nasıl ulaştığımız, nasıl adım adım ve nefes nefese bir gelişme seyri izlediğimiz iyi bilince çıkarılmak durumundadır. Ulus ve halk olarak kendimize insanlık ailesi içinde şerefli bir yer edinmek istiyorsak, bu yılları adeta bir destanı okurcasına ruhumuzda ve beynimizde yaşamak, yapmamız gereken ilk iştir. İnsanlık ailesinin dışına itilmekten, sayısal varlığı bile bilinmeyen, unutulmuş bir halk olmaktan çıkmak kolay değildir. Aynı şekilde, Kürt olmaktan utanç duymaktan ve hep boyun eğen bir durumu yaşamaktan kurtulmak kolay değildir. Bu nedenledir ki, böyle utanılası bir durumdan çıkıp bugün gerçekten şeref ve onur kazanmış, başı dik, nasıl yaşayacağına karar vermiş ve bu uğurda nasıl mücadele etmesi gerektiğini bilen bir halk gerçekliğine ulaşmak çok önemli bir gelişmedir.

> **"Bundan sonra eğer bir 10 yıl daha yürürsek, inanıyorum ki bu yıllar ulusal kurtuluşta zaferin kazanıldığı 10 yıl olacaktır. Biz bu sözü veriyoruz. Eğer yaşayabilirsek, bu 10 yılda ulusal kurtuluşta zaferi nihai olarak kanıtlayacağız. Bizim geçmiş 10 yılımız gelecek 10 yılda ne yapacağımızın en iyi aynasıdır. Bu aynaya bakanlar geleceği daha iyi görebilirler. Biz bunun için her şeyi yapacağız."**

Ölüm kalım yılları

Düşman, tarihte halkımıza karşı eşine rastlanmadık bütün baskı ve hile yöntemlerini denediği gibi, bunların katbekat fazlasını ve üstelik de binyıla sığdırdıklarını on yıla sığdırmaya çalışarak partimize karşı da denemeye kalkışmıştır. Bir hamleyle partimizi yok etmek ve halkımızı halk olmaktan çıkarmak istemiştir. Biz bu yılların ne yaman yıllar olduğunu çok iyi biliyoruz. Her anı büyük cesaret, büyük direnme isteyen yıllar olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu yılların nasıl yaşandığı tüm halkımız tarafından iyice bilince çıkarılmalıdır diyoruz. Tarihte bütün kaybettiklerimizin nasıl kazanılması gerektiğini bu yıllarda öğrendiğimiz gibi, bundan sonrasını adım adım nihai zafere kadar nasıl kazanacağımızı da yine bu yıllarda öğrendik.

Partimizin şimdiye kadarki kuruluş yıldönümlerini çeşitli yönleri ile değerlendirdik. Aynı değerlendirmelere bir kez daha girmeyeceğiz. 10. kuruluş yıldönümünü geride bırakıp, 1988'i kapatmaya hazırlanırken, düşmanın bu yıla dayattığı görülmemiş baskı, imha ve komplolar üzerinde duracağız.

Düşman, 1988'i kendi özel savaşı açısından bir ölüm kalım yılı olarak değerlendirmekteydi. Bu yılı kazanmak için, yalnız kendi tarihinden çıkardığı derslerle de yetinmeyerek, tüm dünya emperyalist ve sömürgeci güçlerinin halklara karşı yürüttükleri özel savaşın deneyimleri ile kendi deneyimlerini bütünleştirip bu temelde bize özel savaşı dayattı. Bu özel savaşta her türlü yol ve yöntemi kullandı. İnsanları teslim almak için aç bıraktı, işkence yaptı, görülmedik boyutlarda baskı uyguladı, ardına kadar ihaneti kullandı. Kısacası, ekonomiden ideolojiye, politikadan kültüre kadar, elindeki tüm imkanları seferber etti; hakim olmanın tüm avantajlarından yararlandı ve bu yılı kendisi için mutlak anlamda bir sonuç alma yılı haline getirmeye uğraştı. Düşman çok iyi bilmekteydi bu yılı da eğer halkımız ve partimiz ezilmeden geçirirse, halkımızın bundan sonraki tarihi bambaşka olacaktır. Bütün çabalarını bu yıla sığdırmasının nedeni buydu. Düşman, bir yandan özel savaş kurumlarını adıyla sanıyla açıkça ilan ederken, diğer yandan da kendi deyimiyle sayısı yüzbinleri bulan, Mahalli Savunma Birlikleri adı altında örgütlendirilen bütün sivilleri de özel savaşın bir yedek gücü haline getirdi. Bununla da yetinmedi; bağlı bulunduğu emperyalist NATO ittifakı ve Avrupa ile ilişkilerinin yanı sıra Ortadoğu gericiliği ile geliştirdiği ilişkilerin odağına da partimizi koyarak, bütün bu güçlerle birlikte partimize alabildiğine yüklendi. Sadece dışarıdan partimize yüklenmekle kalmayıp en tehlikeli iç saldırıları da denedi. Partimizin içine kadar komplo ve provokasyonu dayattı. Daha yılın ilk dönemlerinden başlayarak, sinsi bir şekilde savaşını yürütmeye başladı; baharla birlikte ülkemizin her tarafında bir kişimize karşı binlerce askerini harekete geçirirken uşaklarını da devreye sokmaya başladı. Parti saflarındaki iflah olmaz öğeleri kullanarak partiyi içten alabildiğine güçten düşürmeye çalıştı. Bütün bu hesapları en ince bir tarzda geliştirerek, sonuçlarını önceden hesaplayarak ve kendilerine göre bilimsel çalışarak tam başarı için ne lazımsa onu yaptı. Düşmanın bütün bu saldırılarının sonuç almasını ve darbe yememizi bekleyen; yürekleri "daha fazla ezilsinler, daha fazla kaybetsinler" diye çarpan sahte parti dostlarını da yanına alan düşman, onlar vasıtasıyla sonuç almayı amaçladı. Düşmanla aynı amaçlar doğrultusunda hareket eden bu sahte partililer ve sahte parti dostları, sonuçta doğrudan Parti Önderliği'ni hedefleyerek, "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganını resmen ilan edip düşman saldırılarını sonuca ulaştırmayı amaçladılar. Ve bunu yaparken de, halkımızın lime lime olmuş o muazzam örgütsüz ve geri yapısı ile bu yapıdan gelen çok zayıf ve yetersiz parti çalışanlarımızın durumundan yararlanmak istediler.

Biz bütün bunları çok iyi bilerek, tarihimizin, parti tarihimizin ve buna önderlik ettiğimiz bütün yılların en yoğun mücadelesini bu yılda vermeyi göze aldık. Zamanı durdururcasına bütün duygu ve düşüncelerimizi tek bir noktada yoğunlaştırdık; parti siyasetimizin tam uygulanması için ne lazımsa ona kendimizi adadık; yenilmemek, aksine kazanmak için ne gerekiyorsa onun düşünce ve pratiğini tüm yönleriyle geliştirdik. Sonuçta partimiz 10 yılı geride bırakırken, bırakalım ezilme ve imha olmayı, aksine mücadelemiz için bu yılı muazzam bir patlama yılı haline getirdik. Milyonların kesin desteğini sağladık. Savaşı ülkemizin her alanına yaydık. Savaşı ülkemizin içinde ve dışında bütün emekçilerimize taşırdık. Yüzlerce faşist düşman komandosunun, karşı devrimcinin imhasını sağlayan, günlerce süren ancak yine de gruplarımızın sağ salim kurtulmasıyla sonuçlanan muharebelere tanık olundu. Ve tarihimizin hiçbir döneminde görülmeyen bir başarı elde edildi: Savaş 10 yıl kesintisiz büyüyerek sürdüğü gibi en son yılında da, düşmanın bizzat kendi itiraflarında da görüldüğü gibi en büyük kayıpları verdirdi. Partimiz sürekli ve kesintisiz hızlanan bir savaşın yaratıcısı ve önderi olduğunu kanıtladı.

'PKK'ye evet Apo'ya hayır!'

Bu 10 yıl bir devlet kurma kadar önemlidir. Bu 10 yılı yaratan bir partinin, eğer daha da anlamlı savaşır ve pratiğini her zamanki gibi daha da yaratıcı kılarsa, devlet kurması işten bile değildir. Biz halkımıza ve direniş tarihimize bu yılları böyle armağan ederken, biliyoruz ki, en değerli nesneyi armağan ediyoruz. Bizler belki çok büyük zorluklar yaşadık, acılarımız büyük oldu, ama eğer sonuçta en bağımsız ve özgür bir değer kazanılmışsa ve bu da bizim için çok değerliyse o halde bütün bu zorluk ve acıları coşkuya ve bayrama dönüştürmek zor değildir ki bizim yaptığımız da budur.

Partimize dayatılan komplo üzerinde biraz daha durmak gereklidir. Çünkü içinde bulunduğumuz 1988 yılı, sömürgeci Türk devletinin özel savaşını dışarıdan destekleyen emperyalizm ve gerici ortakları tarafından, bizim için, 'teröristtirler, varlıkları sona erdirilmelidir' hükmünün verildiği bir yıldır. Açıkça belirtelim ki, bir NATO kararı vardır ve bu karara göre, sözümona PKK ikiye bölünmüştür; bir kanadını 'ılımlılar', diğer kanadını ise, 'teröristler' teşkil etmektedir. Ve NATO içindeki güçler, bu yıl PKK içindeki 'terörist grubu' imha etmek için ortak karar vermişlerdir. Bu karar gereği hemen harekete geçip zayıf yanlarımız nerede ise oradan vurarak mutlak anlamda sonuç almak istemişlerdir. Daha yazın ortalarından itibaren, 'PKK'de azınlık olan terörist kesim yenilecek, ılımlılar kazanacak' şeklinde propagandalara girişmişlerdir. Bu hikaye 1983'lerde de Avrupa'da ve zindanlarda ortaya atıldı. Biz '83'lerde ülkeye yeniden yöneldiğimizde ve direnişi tekrar yükseltmek istediğimizde bu arkadan hançerlemeyi gördük. Aynı şekilde zindanda yoldaşlarımız amansız imha politikasına karşı kendi insanlık onurlarını ayakta tutmak istediklerinde arkadan hançerlenmek istendiler. Bu aşağılık yaratıklar aynı senaryoyu partimizin 10. kuruluş yılına da dayatmak istediler. Tatlı dil, en disiplinli hatta kukla tipi bir bağlılık görüntüsü altında ikiyüzlülük yaparak sonuç almayı hedeflediler.

İşin bir diğer boyutu da, Türkiye'nin sözümona sol geçinen yeni iktidar odağı SHP içinden bazı hain Kürt işbirlikçilerin parlamentoda sözde Kürt meselesini ortaya koymalarıdır. TKP'yi teslimiyete çektikleri, tüm Türkiye solu ve devrimci muhalefet üzerinde oynadıkları gibi partimiz üzerinde de oynamak ve kendi potalarında eritmek için geleneksel oyunlarını partimize de dayattılar. Tepeden inme, hain bazı Kürt işbirlikçileri yönetici yaparak, devletin imkanları ile bunları sağa sola karıştırarak sonuç alma gayreti içerisindedirler. Bunların hesaplarına göre, PKK içindeki 'terörist grup' ezilmiş, geriye 'ılımlılar' kalmıştır. Başta Avrupa olmak üzere, zindanda direniş ezilmiş, dağda ezilmiş ve geriye kalanlar sosyal demokrat parti içine çekilerek düzen sağlama alınmıştır! İşte bu temelde hareket edilmek istendi. Bu hainane çabaları biz bugün çok daha iyi görüyoruz. Avrupa'da son ortaya çıkan ve ülkenin içine kadar taşırılmak istenen komplo gerçekten de üzerinde çok durmamız gereken bir komplodur. Kesinlikle NATO, AT ülkeleri, Türk sömürgecilerinin bütün partileri, meclisi, hükümeti ve genelkurmaylığının yol göstericiliğinde ve ortak kararla uygulamaya sokulmak istenen bir senaryodur bu. "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" derken bu provokatörler neyi amaçladıklarını çok iyi biliyorlardı. Büyük şehidimiz, talihsiz bir biçimde yitirdiğimiz ama bir anı olarak hep canlı tutmamız gereken Haydar Eroğlu yoldaşın da ifade ettiği gibi ihanetçi Şahin Dönmez'in belgelere geçmiş ifadesinde dile getirilen

şu sözler, provokatörlerin amaçlarını netçe ortaya koymaktadır: "Yüzbaşım" diyor hain Şahin Dönmez, "eğer biz Apo'yu ortadan kaldırmazsak, bütün bu zindanı imha etsek de, yine kırk tane PKK'yi ortaya çıkarır." Yıl 1982. Ve şimdi de provokatörler aynı sloganı ortaya attılar; "Apo'ya hayır denmezse bu işler bitmez" dediler. Sinsilik ve ikiyüzlüce bir bağlılık göstererek bu işi sürdürmek istediler, bu oyunları tutmayınca da, en alçakça girişimleri, hem de bağlı oldukları bütün merkezlerle birlikte, yürütmekten çekinmediler. Bu önemlidir ve biz bu oyunu da boşa çıkardık. PKK Önderliği Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük değerleri konusunda tavizsiz yaşamayı her şeyin üstünde tutmayı başarmakla, şehitlerin vasiyetine bağlılığın büyük bir gereğini yerine getirmiştir. Büyük direniş savaşçılarımızın bu çok soylu yaşamlarına gereken bağlılık gösterilmiştir. Ve halkımızın bütün acılarının karşılığının bağımsızlık savaşında nasıl temsil edilmesi gerektiği ortaya konulmuştur. Bunu gerçekleştirmekle biraz mutlu olduğumuzu belirtebiliriz. Bugün ve bu yılda bu duruma erişmek, daha ilerici insanlığın tam desteğini almamış, dostluğunu fiiliyatta görememiş halkımızın bu en zor ve hayati yıllarında Partimizi bu biçimde, bu komplolara karşı daha da başarılı olarak çıkarmak büyük mutluluk kaynağıdır.

Halkımız ve partimiz bu 10 yıllık tarihte çok az halkın ve partinin yüzyüze geldiği saldırılarla yüzyüze gelmiştir. Bütün bunlara karşı ayakta kalmış olmak basit değildir. Sorun sadece direnmek de değildir. Tarihimizde halkımız çok direnmiştir ama hep kaybetmiştir. Faşist Türk egemenleri binyıldır halkımızı hep bastırmışlardır. Halkımız sürekli direnmiş ama özellikle de baştaki işbirlikçi hainler yüzünden hep kaybetmiştir. Ve bu kaybedişlerden en tehlikeli birini yine 1988'in yaz aylarında yaşadık. Güney Kürdistan'daki büyük yıkıma tanık olduk. Kırk yıldır, hem de tüm Kürdistan'ın önderi olduğunu iddia eden feodal işbirlikçi önderlik halkımızın en büyük düşmanına binlerce silahlı peşmergeyi, kadını, çocuğu teslim ederken, bu azılı düşmanımıza karşı minnet ve şükran duygularıyla dolu olduğunu söylüyordu... Bu politikaya karşı da direndik ve bu sıradan bir direnme değildir. Çünkü bunu yapanlar iç ve dış tüm gericiliği arkalarına alarak bizi direniş mevzilerinden sökmek istediler, bizi baskı ve korkuyla sindirmek istediler ve biz buna karşı direndik. En cesaretli bir karşı koyusu gösterdik. Kırk yıllık bu sözde önderlik çökerken, Kürdistan halkının tüm kurtuluş umutları da onunla birlikte yerin dibine batırılmak istendi. Tam da bu yılda biz yine bağımsızlık ve özgürlük bayrağını daha da yükseklerde tutarak bu bayrağın düşürülmeyeceğini, düşürmek isteyenin gideceği yere kadar gidebileceğini ama halkımızın bu bayrağa daha da sıkı sarılarak onu yükselteceğini kanıtladık. Ve bugün partimiz bütün Kürdistan halkının bağrında bağımsızlık ve özgürlüğün önderi olarak yer etmiş bulunuyor. Çizgisi, gönüllülük temelinde, milyonların kalbinde yer buluyor ve uygulamaya geçiriliyor. Bu en büyük kazanımdır.

Yurtsever Kürdistan halkı, emekçilerimiz, tüm partili savaşçılar!

Bu yılların hesabını yapmak için biz çok şey ortaya koyduk, çok şey göstermeye çalıştık. Parti Önderliği uğruna ben kendim çok şey yapmaya çalıştım. Bugün PKK Önderliği'ne saldırılırken, bir kişinin ismine saldırılırken, aslında saldırılan sadece "Apo" değildir. O saldırı özünde büyük direniş şehitlerimizedir. Herbirisi bir insanlık abidesi olan bu şehitlerimizdir hedeflenen. Saldırı, onların yaşamına, halkımızın bu en değerli varlıklarınadır, zindan direnişçilerinedir. Onlar ki, yaşamları gece-gündüz direnişten ibarettir, işte onları düşürmeye çalıştılar. Saldırı, halkımızın ta kendisinedir, onun yükselen özgürlük tutkularını boşa çıkarmak istediler. Parti Önderliği, mütevazi ölçülerle halkına karşı görevini yerine getirmek istiyor. Biz her zaman şunu söyledik; bu sıfata layık olmaya çalıştık sınırlı da olsa görevlerimizi yerine getirmeye çalıştık. Ortaya bir iki sözcüğü atmaktan bugün kesintisiz bir savaşı geliştirmeye kadar, arzuladıklarımızın çok azını gerçekleştirebildik. Bütün yaşamımızı, bütün düşüncemizi bu ulusun ulusal kurtuluşundan ibaret bir nokta haline getirdik; öyle yaşamaya çalıştık, ancak yine de istediğimize tam ulaşamadık. Ama şundan mutluyuz: Halkımız tarihin karanlıklarını yırtmıştır, özgürlüğe gözünü açmıştır. Evlatlarının en değerli, en gözüpek, en cesur, en bilinçli, en fedakar olanları ona önderlik ediyor ve tarihinde ilk defa onur duyacakları, bu zeminde yürüdükçe zafer kazanacakları kesin olan şerefli tarih sayfalarına sahip olmuşlardır. Bu az değildir. Halkımız madem bunu kazanabilmiştir, o halde mutlu olabiliriz. Partililer mademki bu noktaya kadar gelebilmişlerdir, o halde bundan sonra da savaşçılıklarını katbekat daha azimli, daha kararlı ve daha da bilinçle dolu olarak yürütebilirler. Ve biz, bizi yine aşağıya çekmek ve çok çeşitli engellerle yolumuzu kesmek isteyenlere karşı gerçekten keskin irade ve önünde durulamaz bir kararlılıkla yürümenin içindeyiz. Yürüyüş artık olgunlaşan savaş kahramanlarının kendileri tarafından yürütülüyor ve her gün artan bir sayıyla ordu gelişiyor, milyonları saflara çekiyor. Biz nereden nasıl yola çıktığımızı çok iyi bilelim derken, aynı zamanda bugünün anlamını iyi bilmek için söylüyoruz.

Bugün cephe bayrağımız iyi açılmıştır, ordu silahımız iyi konuşuyor. parti bunları hatırı sayılır, değer verilir bir biçimde ispatlamıştır. Halkımızın savaşan cephesi bugün bir gerçektir ve daha da gelişmeye adaydır. Her halkadan bu cepheye desteğini veriyor ve inanıyoruz ki, önümüzdeki dönemde halkımız da bizzat nasıl savaşması ge7rektiğini daha iyi bilecek ve savaşacaktır. Savaşan bir halk gerçekliğine her zamankinden daha fazla önümüzdeki dönemde ulaşacaktır. Ordumuz gelişiyor; halk savaşımız teori ve pratiğiyle çok iyi bilince çıkarılmış ve uygulama gücüne kavuşturulmuştur. Bu ordu bugün gerillayı her yönüyle daha da geliştirerek kazanmaya çalışıyor, önümüzdeki yıllar Kürdistan halk ordusunun daha da gelişip serpildiği yıllar olacaktır. Düşmanın faşist ordusunda halkımızın yüzbinlerce evladı vardır. Onların hepsi yavaş yavaş kendi öz ordularına kavuşacaktır. Bu da artık bir gerçek haline gelmiştir. Buna partimiz önderlik ediyor. Partimizin militanları tecrübe kazanmışlardır, kendi ayakları üzerinde yürüyebilecek durumdadırlar. Yürüyorlar ve daha az hata yaparak daha çok kazanabiliyorlar. Bu da halkımızın göze, kulağa, başa; kısacası ona kumanda edecek ne varsa ona sahip olduğu anlamına gelir. Halkımız için düşünüyoruz, duyuyoruz, söylüyoruz; PKK budur, önümüzdeki dönem parti silahı her zamankinden daha iyi konuşacaktır, gerekeni yapacaktır. Parti Önderliği, bu halkın her evladının yapması gereken mütevazi bir görevi yapmayı esas almıştır. Her türlü dayatmayı ancak ve ancak bağımsızlık ve özgürlüğe hizmet edecekse kabul etmiştir. Katlanılamaz yaşam biçimleri eğer kabul edilmişse, bunun için kabul edilmiştir. Daha fazla bağımsızlık ve özgürlük neyi gerektirmişse o yapılmıştır. Nefes nefes, adım adım, bir insan kendini azami olarak en büyük dava için ne hale getirebilecekse o hale getirerek, Parti ve parti çizgisi için gereken yapılmıştır. Kendimi Kürdistan halkının bu tarihi dönemine katmakla bir gerçeği ortaya çıkardığım inancındayım. Benden daha zor durumda olanı, başlangıçta olduğu gibi günümüzde çok azdır. Zorluklarım her Kürdistanlıdan daha fazladır. Ama bütün bunlar benim eskisinden sınırsız ve daha da direnmiş olarak, daha keskin bir biçimde işlerin takipçisi olmamı engellemiyor. Bu zorluklar bırak yılmayı, tam tersine zamanı daha da durdurmayı, yaşlanmamayı, güçten, enerjiden ve çabadan eksik kalmamayı gerektiriyor ve gerekler hatırı sayılır bir biçimde kanıtlanıyor. Bütün bunlar yalnız ve yalnız parti için, parti çizgisi için. Nasıl ki, bir halk mutlak anlamda bağımsızlık ve özgürlük yolunda büyütülmek zorunda ise ve buna da bütün evlatları ellerinde var olan tüm imkanları vermek zorunda iseler, bizim de yapmaya çalıştığımız budur. Ve bu çok mütevazi bir katkıdır; her halk evladının her şart altında yerine getirmesi gereken bir insanlık görevidir, yurtseverlik görevidir. Biz bunu abartmasız ve büyük bir alçakgönüllülükle yaptık.

Bu yolda daha da kararlı yürüyeceğiz

Bir kez daha belirtiyorum ki, başlangıçta adı bile anılmaya layık görülmeyen bir halk bugün kendini dünyaya kabul ettirmiştir. Kendi toprağımız halkımızın ana vatanı olmaktadır. Bu gerçek de halkımıza kabul ettirilmiştir ve uğruna kan dökülmektedir. Biz buna gücümüz oranında katkı sunmaya çalıştık ve bunu biraz da başardık. Bu bir ölçüdür. Bütün dürüst Kürdistanlılar bu çabaya bir katkıda bulunmalıdırlar. Bizler uyanmış bulunuyoruz artık ama daha da uyanık olmalıyız; yaşamımızı bu temel doğrultuda, parti yolunda seferber etmeliyiz. Çokça bilinen bir gerçek vardır; düşman baskıyı dayatır, halkı uyutur ve boyun eğdirir. Bunu her saat bize de dayattı ama biz bu oyuna gelmedik; bunu yırttık. Bugün, başlangıçta çok az bir donanımla ve büyük bir endişe ve korkuyla da yola çıkılmış olsa, eğer amaca büyük bir bağlılık sonuna kadar sürdürülürse, nereden nereye kadar gelinebileceğini kanıtladık. Bunu biz, yalnızca kendi büyüklüğümüzü ortaya koymak için değil, daha çok halkımızın en zayıf evlatlarının bile isterlerse neler yapabileceklerini ispatlamak için yaptık. Bir halkın kurtuluşunun kesin olduğunu kanıtlamak için yaptık.

O halde, gün, bütün halk evlatlarımızın, bütün halkımızın bu ispatlanmış yolda yürümeleri günüdür. Biz bundan sonra bu yolda daha da kararlı yürüyeceğiz. Karşımıza çıkan engeller ne olursa olsun –ister düşmanın baskı, imha ve yıldırma seferleri biçiminde dıştan, ister sahtekarlık ve ikiyüzlülük biçiminde içten yönetsin ve isterse de yoldaşlarımızın her türlü yetmezlikle bizi güç durumda bırakması şeklinde ortaya çıksın– bundan sonra da bunlarla daha iyi savaşacak ve başarıyı daha fazla gerçekleştireceğiz.

Bundan sonra eğer bir 10 yıl daha yürürsek, inanıyorum ki bu yıllar ulusal kurtuluşta zaferin kazanıldığı 10 yıl olacaktır. Biz bu sözü veriyoruz. Eğer yaşayabilirsek, bu 10 yılda ulusal kurtuluşta zaferi nihai olarak kanıtlayacağız. Bizim geçmiş 10 yılımız gelecek 10 yılda ne yapacağımızın en iyi aynasıdır. Bu aynaya bakanlar geleceği daha iyi görebilirler. Biz bunun için her şeyi yapacağız. Bunun için halkımızın da her zamankinden daha fazla, bugün artık daha iyi bilince çıkarılan, daha doğru yürüme şansı açılmış olan yolda yürümesini isteyeceğiz. Bütün partililerin de bu temelde sağlam yürümelerini isteyeceğiz. Ve bu temelde hep birlikte önümüzdeki 10 yılı nihai zafer yılları haline getireceğiz.

– Yaşasın Partimizin 10. kuruluş yıldönümü!

– Yaşasın kahraman direniş şehitlerimiz!

– Yaşasın kahraman PKK, ERNK ve ARGK'li militan savaşçılarımız!

27 Kasım 1988

"Başlangıçta adı bile anılmaya layık görülmeyen bir halk bugün kendini dünyaya kabul ettirmiştir. Kendi toprağımız halkımızın ana vatanı olmaktadır. Bu gerçek de halkımıza kabul ettirilmiştir ve uğruna kan dökülmektedir. Biz buna gücümüz oranında katkı sunmaya çalıştık ve bunu biraz da başardık. Bu bir ölçüdür. Bütün dürüst Kürdistanlılar bu çabaya bir katkıda bulunmalıdırlar."

PKK XI. Kongresi'nde kabul edilen

PKK PROGRAMI

Sunum

Önder Abdullah Öcalan zihniyet devrimini gerçekleştirdiği üçüncü doğuş ve paradigma değişimi sürecinde dogmatizmi aşabilmenin önemli bir yöntemi olarak parti programlarının her kongrede gözden geçirilmesi gerektiğini belirtti. 1977 yazında hazırlanmış olan programın uzun süre değiştirilmemesinin partinin zihniyet gelişimini ve değişimini zayıflattığını ifade etti.

Bilindiği gibi, bizi PKK kuruluşuna götüren I. Parti Programı Önder Abdullah Öcalan 1977 yazında Haki Karer yoldaşın anısına bağlı kalmanın bir gereği olarak ve bu anıyı partileştirerek yaşatmak amacıyla hazırlamıştı. 26-27 Kasım 1978 tarihinde Lice'nin Fis köyünde yapılan PKK Kuruluş Kongresi Önder Abdullah Öcalan'ın hazırladığı bu taslağı parti programı olarak kabul etmişti.

II., III., IV. Parti Kongreleri bu programı hiç görüşmeden parti programı olarak devam ettirdi. Önder Abdullah Öcalan'ın "Reform Kongresi" olarak tanımladığı V. Kongre, mevcut programa kısmi eklemeler ve değişiklikler yapmaya çalıştıysa da, yapılanlar içerik ve kapsam bakımından ciddi bir değişiklik içermedi. Dolayısıyla ilk kongrede benimsenen program esas olarak yürürlükte kaldı.

Uluslararası komplo sürecinde gerçekleştirilen VI. Kongre, her ne kadar bu konuda da bazı tartışmalar yürüttüyse de, 15 Şubat komplosunun gerçekleşmesi nedeniyle herhangi somut bir sonuç ortaya çıkartamadı. Bu nedenle VII. Olağanüstü Parti Kongresi'nin gerçekleştiği Ocak 2000'e kadar ilk program devam etti.

II. Parti Programı diyebileceğimiz ilk yenilenme, bir değişim kongresi olan VII. Kongre'de gerçekleşti. Kuşkusuz bu kongrede eski program değiştirildi, fakat yeterliliğe sahip yeni bir program elbette ortaya çıkarılamadı. Hazırlanan program parti hareketimizin o zamanki teorik ideolojik düzeyinin ifadesi oldu. Yine VIII. Kongre, Önder Abdullah Öcalan'ın ilk kapsamlı savunması olan "Sümer rahip devletinden demokratik uygarlığa" adlı eserine dayanarak yeni bir demokratik dönüşüm programı hazırladıysa da, bu da yeterlilik arz eden bir program olamadı.

Önder Abdullah Öcalan'ın geliştirdiği yeni paradigma temelinde hazırlanan ilk parti programını IX. Parti Kongresi ya da diğer adıyla Yeniden İnşa Kongresi hazırladı. Bu program, Önder Abdullah Öcalan'ın paradigma değişimini ve yeni paradigmayı izah ettiği "Bir Halkı Savunmak" adlı eserinin dar bir özetinden oluştu. IX. Kongre aynı zamanda Bir Halkı Savunmak isimli kitabı da "üçüncü dönem partileşmesinin manifestosu" olarak benimsedi.

Birlik ve Önder Apo'ya özgürlük kongresi olarak gerçekleşen X. Kongre, birkaç noktadaki kısmi değişiklik dışında IX. Kongre programını olduğu gibi sürdürdü.

Böylece V. Kongre'den itibaren bütün kongreler parti programını gündemleştirmiş, az veya çok bazı değişiklikler

yapmış oldu. VII., VIII., ve IX. Kongreler ise kendi dönemlerindeki teorik ideolojik düzeyi ifade eden yeni programlar hazırlayıp kabul etti. Önder Abdullah Öcalan'ın sürekli yenilemek gerektiği düşüncesi bu biçimde kısmen gerçekleştirilmiş oldu.

X. Kongre'den sonra partimizin zihinsel hazinesinde çok önemli gelişmeler yaşandı. Önder Abdullah Öcalan'ın beş ciltlik "Demokratik uygarlık manifestosu" genel ismiyle yayınlanan savunmaları parti yapımızın demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü paradigmayı özümsemesi ve demokratik modernite kuramı temelinde ciddi bir zihniyet devrimi yaşamasını sağladı. Böylece Bir Halkı Savunmak adlı kitapla birlikte beş ciltlik Demokratik uygarlık manifestosu kitaplarının da esas alarak yeni bir parti programı hazırlamak gerekli hale geldi.

PKK XI. Kongresi'nin kabul ettiği aşağıdaki program bu temelde hazırlandı ve esas olarak Önder Abdullah Öcalan'ın yeni paradigmayı ifadeye kavuşturduğu Bir Halkı Savunmak, Uygarlık, Kapitalist Uygarlık, Özgürlük Sosyolojisi, Ortadoğu'da Uygarlık Krizi ve Demokratik Uygarlık Çözümü, Kürt Sorunu ve Demokratik Ulus Çözümü adlı kitaplarının çok kısa bir özetlenmesinden oluştu.

Böylece XI. Parti Kongresi de yeni ve kapsamlı bir parti programı hazırlayıp kabul etmiş oldu. Ayrıca XI. Kongremiz Önder Abdullah Öcalan'ın beş ciltlik Demokratik uygarlık manifestosu genel isimli savunmalarını da partimizin zihniyeti olarak benimserken, Bir Halkı Savunmak ile Kürt sorunu ve demokratik ulus çözümü isimli kitapları da üçüncü dönem partileşmesinin manifestosu olarak kabul etti.

Önderlik savunmalarının sistemli bir özeti olan yeni parti programımızın XI. Kongre kararlılığı temelinde gelişecek partileşme sürecinde çok önemli bir rol oynayacağına inanıyoruz. Nasıl ki ilk parti programımız büyük şehidimiz Haki Karer yoldaşın anısının cisimleşmesi olduysa, partimizin XI. Kongresi'nin kabul ettiği bu son program da Haki Karer'den Sakine Cansız'a kadar tüm kahraman şehitlerimizin, özellikle de "Önder Apo'ya özgürlük" şiarıyla şehit düşen 2008-2013 dönemi şehitlerinin anılarının cisimleşmesi olmuştur.

Böylece XI. PKK Kongresi yeni bir program hazırlayıp kabul ederek kadro ve sempatizanların partileşme çalışmalarına büyük güç katmış ve bu çalışmaları kolaylaştırmış bulunuyor. Bu temelde tüm parti kadro ve sempatizanlarını, program ve Önderlik savunmalarını esas alarak zihniyet devrimlerini gerçekleştirmeye çağırıyor, bunun büyük bir ciddiyetle başarılacağı inancıyla yeni parti programımızı sunuyoruz!

Giriş

İnsan bir tür haline gelmeye başladıktan itibaren topluluklar halinde yaşar. Toplumsallık insanın varlık ve özgürlük değerlerinin toplamı ile bunlara karşı sorumluluğu ifade eder. İnsan hakikatini oluşturan varlık ve özgürlük en somut ifadesini ahlaki ve politik toplumda bulur.

İnsanlık özgür var olma hakikatini uzun bir süre bir ahlaki ve politik toplum olan doğal komünal toplum biçiminde yaşar. Ana kadın etrafında gelişen neolitik devrim insan toplumsallığının zirvesini oluşturur.

İnsanlık tarihinde hakikat yitimi zararlı hiyerarşinin gelişimiyle başlar. Aynı zamanda kadının köleleştirilmesinin de başlangıcı olan bu süreç iktidarcı ve devletçi sistemin doğuşuyla sonuçlanır. Artık toplumsallık yarılmış ve insanlık özgür var olma hakikatini giderek artan oranda yitirmiştir.

Bu nedenle devletçi uygarlık tarihi boyunca insanlık hep hakikat arayışı içinde olmuştur. En temel ve doğru hakikat olan özgür ve demokratik yaşama ulaşmak insanın toplumsal yaşamının temel arayışıdır. Yine her amacın başarısı için kullandığı farklı yöntemler vardır. Doğru amaç ve hakikate yanlış yöntemlerle ulaşılamaz. Ahlaki ve politik toplum olarak özgür ve demokratik bir yaşamı yaratmak her şeyden önce doğru bir yöntemi gerektirir. Kuşkusuz doğru bir hakikat ve amaç belirlemek daha önemlidir. Yöntem hakikate ulaşmak için bir araçtır. Ancak aracın hakikati etkilediği de bir gerçektir.

Tarihte mitolojilerden dinlere, felsefeden günümüz bilimlerine kadar birçok yöntem ve seçenek insanın hakikat arayışına yanıt olmak istemiştir.

Tarihin derinliklerinde karşımıza çıkan ilk yöntem tüm olaylar ve anlayışlara ilişkin mitolojik yöntemdir. Mitolojinin arkasında da bir evren anlayışı vardır. Doğayı canlı ve ruhlarla dolu değerlendirmesi günümüz için her ne kadar çocuksu sayılsa ve nesnellikten uzak görülse de bilimin vardığı seviye göz önüne alındığında mitolojinin aslında hiç de abartıldığı kadar yanlış bir yöntem olmadığı görülecektir.

Mitoloji, yaşamla bağlantısı açısından çevrecidir. Kendiliğindenci olmayan ve kaderden uzak yaklaşımıyla özgürlüğe açıktır. Doğayla uyumla yaşam anlayışı insan topluluklarını çok renkli ve coşkulu kılmıştır.

İnsan toplumunun hakikat arayışında diğer temel bir yöntem dindir. İnsan kendi gerçeğini görünen ve görünmeyen başka varlıklarda somutlaştırarak anlamaya çalışmıştır. Din toplumun ilk temel hafızası, köklü geleneği ve ahlakın kaynağıdır. Din inancı insan toplumsallığının gücünün farkına varmasıyla oluşmuştur.

Tarihte insan topluluklarının ilk inanış biçimi totemcilik olarak bilinir. Her topluluğun kendine ait bir totemi vardır. Kutsallaştırılan totem, o topluluğun hakikat ifadesidir. Totemin sembolik değeri ve çeşitliliği insan topluluklarının arayışçılığını ve kültürel zenginliğini geliştirmiştir.

Kutsala inanışın dogmatik karakteri hiyerarşi ve sınıflaşmanın oluşumunda etkin rol oynamıştır. Hükmeden ve sömüren ilişkisi sorgulanamaz dogmaların çoğaltılmasına ihtiyaç duymuştur. Bu da insanlığı ilk çağın despotik tanrı-krallar dönemine götürmüştür.

Tek tanrılı dinler, çok tanrılı dinlere ve kendini tanrı kral ilan eden güçlere karşı bir başkaldırı gerçekleştirir. İki bin yıllık tanrı krallar çağında ahlaki ve politik toplumun büyük darbe yemesine karşı bir isyan ifade eder. Ahlaki ve politik topluma tam dönüş olmasa da dine büründürülmüş ahlaki ilkeleri ileri sürdükleri görülmektedir. Tek tanrılı dinlerin iki eğilim taşıdıkları tarihsel pratikleri içinde ortaya çıkmıştır. Birincisi bu dinsel çıkışları iktidarın aracı yapan eğilim, ikincisiyse yoksul ve radikal kesimin anti uygarlıkçı duruşuna bir ideolojik bayrak olan eğilimdir.

Dinsel yöntemin sakıncalı tarafı toplumsal alanı edilgen kılmasıdır. Bunun sonucu insan yığınlarında köleleşmeyi meşrulaştırması ve kadercilik anlayışını kökleştirmesi gerçekleşmiştir. Dinsel yöntemin olumlu yanıysa toplumda ahlak olgusuna büyük mesafe aldırmasıdır. İnsan toplumunu ahlaksız düşünmek ise insanın kendi türünün ya da dünyanın yaşanabilir çevresinin sonunu getirmekle eşdeğerdir.

Tarih boyunca genel planda yorumculuk olarak ifade edebileceğimiz felsefik yöntem de insanın hakikat arayışına önemli katkılar yapmıştır. Sorgulamaya açık olması insan düşüncesini geliştirdiği gibi, baskı ve sömürü sistemlerini eleştirme ve ahlaki politik toplumu savunma durumuna yol açmıştır. Dinsel dogmatizm ve sömürü sistemleri tarafından hep bastırılarak gelişimi engellenmeye çalışılmıştır.

Deneyiciliğe dayanan bilimsel yöntemin de insanın hakikat arayışındaki katkısı önemlidir. Fakat olgucu ve ikilemci karakteri nedeniyle, tıpkı dini yöntem gibi dogmatizme ve kaderciliğe açıktır. Bu yüzden bilimcilik hastalığı dincilikten daha çok insanlığa zarar verici olmuştur.

Batı Avrupa'da 16. yüzyılda bilimsel yöntem adı altında özne ve nesne ayrımı geliştirilmiştir. Özne, analitik düşüncenin en gerekli meşru faktörüdür. Nesne, üzerinde her türlü spekülasyonun yapılabileceği "maddi" öğedir. İnsan bedeni de dahil canlı cansız tüm doğanın nesne olarak tanımlanması esasta kapitalizmin doğayı ve toplumu sömürü ve tahakküm altına almasında kilit bir işlev görür. Analitik düşüncenin

"Tarihin derinliklerinde karşımıza çıkan ilk yöntem mitolojik yöntemdir. Mitolojinin arkasında da bir evren anlayışı vardır. Doğayı canlı ve ruhlarla dolu olarak değerlendirmesi günümüz için her ne kadar çocuksu sayılsa ve nesnellikten uzak görülse de bilimin vardığı seviye göz önüne alındığında mitolojinin aslında hiç de abartıldığı kadar yanlış bir yöntem olmadığı görülecektir."

“nesnellik” kavrayışı altında operasyona yatırmayacağı hiçbir “değer” yoktur. Sadece insan emeği değil, tüm canlı ve cansız doğa tasarruf altına alınıp mülkleştirilebilir. Dolayısıyla bilimsel yöntemin kendisi en büyük sınıfsal bölünme aracıdır.

Eğer günümüzde kapitalist modernite tüm parametrelerinde sürdürülemezlik işaretlerini veriyorsa, bunda en büyük pay sahibi dayandığı ‘bilimsel yöntem’dir. Dolayısıyla sistem eleştirisini dayandığı yönteme ve ortaya çıkarılan ‘bilimsel disiplin’lere yönelik geliştirmek yaşamsal öneme sahiptir. Sosyalist eleştiri de dahil, sisteme yönelik eleştirilerin temel zaafı, sistemin dayandığı ve onu var kılan yöntemin aynısını kullanmalarıdır. Halbuki o yönteme dayanarak inşa edilen toplumsal gerçeklik, aynı yöntemle ne kadar eleştirilse de aynı sonuçla karşılaşmaktan kurtulamaz. Dolayısıyla kapitalizme damgasını vuran yöntem ve bilim disiplinlerine radikal eleştiri geliştirilmeden, bu temelde bilimin özgür yaşamı daha yakın kılan yeniden inşasına yönelmeden çıkış aramak beyhude bir çabadır.

Evrenin kendini tanıması insanda gerçekleşmektedir

Toplumu bilimsel olarak tanımladıklarını iddia etmelerine rağmen, din ve metafizikle mücadele adı altında kendi dinini oluşturan pozitivist olguculuk toplumun gerçek akışını en az tanıyan düşünce okuludur. Kaba materyalist bir yaklaşımla toplumu tarihsiz bir yığın gibi yorumlayarak, en çarpık ve en tehlikeli toplumsal operasyonların yolunu açmıştır. Toplumsal mühendislik kavramı pozitivizmle bağlantılıdır.

Pozitivist ideoloji görünüşte kendini dünyevi (sekülarist), olgusal ve bilimsel olarak tanımlar. Dinsel ve metafizik düşünceden sonra üçüncü ve nihai insanlık paradigması sayar. Özünde ise o da metafizik bir düşünce kalıbı olup daha dar, kaba ve dogmatik bir dünya görüşüdür.

Çokça iddia edildiği gibi nesnellik, doğa ve toplum yasalarının olduğu gibi ifadesi değildir. Derinliğine araştırılır ve fark edilirse, nesnel yasallığın eski ‘tanrı sözü’ deyiminin modern biçimi olduğu görülecektir. Bu nesnellikte hep doğa ve toplumu aşan güçlerin sesi yankılanır. Daha da deşilirse, bu sesin zorbanın ve istismarcının hakimiyetinden kaynaklandığı anlaşılır.

Nesnelliğin karşı kutbunda yer tutan öznellik, gerçeğe içgörüyle, nesnesiz spekülasyonlarla varılacağı iddiasındadır. Nesnellik gibi yanılma ve saplantı yönü vardır. Ona göre gerçek duyumsandığı, hissedildiği kadardır. İnsanı kendini yarattığından ibaret sayar. Doğa ve toplum anlayışında sübjektivizme düşmesi, bireyciliğin güçlü dayanağı olmasına götürür. Modernite bireyinin egoist olması öznelcilik anlayışıyla yakından bağlantılıdır. Bunun sağlıklı ‘ben’ yerine bencilliğe yol açması, tüketim toplumuna götürür.

Öznellik ‘ne kadar benlik, o kadar hakikat’ saplantısından da sorumludur. Kapitalist sistem bu düşünce yapısına çok şey borçludur. Başta edebiyat olmak üzere, sanat alanına yansıtılan bu düşünce tarzı sanal dünya yaratımıyla sonuçlanmıştır. Sanat endüstrisi aracılığıyla tüm toplumu etkisi altında tutarak, sisteme muhtaç olduğu meşruiyeti katmanlı olarak sağlar. Toplum anlık olarak sanal bir dünyanın bombardımanı altında tutulup, öz düşünüm olanağını yitirmeyle karşı karşıya bırakılır.

Özne nesne ve bunun başka bir biçimde ifadesi olan ruh beden ikilemini reddettikten sonra insanı temel ve bütünlüklü ele almak her bakımdan daha doğrudur. İnsanda yoğunlaşan temel gerçekler ise şöyledir:

Maddenin yapı taşları olarak atomlar, hem sayı hem diziliş olarak insanda en zengin bir varlığa ve bileşime sahiptir. Biyolojik alemdeki tüm gerçekleşmeler insanda özetlenmiş gibidir. Bitki ve hayvanlar aleminde tanıdığımız tüm yaşam özelliklerini insanda gözlemek mümkündür. Bir anlamda insan, bitkiler ve hayvanlar aleminin hem gelişim amacı, hem de mirasçısı durumundadır. Toplumsal yaşamın en gelişkin biçimlerini gerçekleştirmiştir. Çok esnek ve özgür bir zihniyet dünyasını temsil etmektedir. İnsan beynindeki düşünme yeteneğinin muazzam gücü yeni bir oluşumu belki de gereksiz kılmaktadır. Evrenin kendini tanıması insanda gerçekleşmektedir.

İnsan gerçeği göstermektedir ki, evrimin bir sonraki aşaması bir öncekini kendinde taşımakta, zenginleşmenin parçası, üyesi olarak korumaktadır. Öyle ki, en sonul bitki de tüm bitkilerin bir özeti olarak ‘ana’ rolünde varlık sürdürmektedir. Yani sanıldığı gibi evrim, antitezin tezi yok etmesi biçiminde değil, ikisinin birbirini zenginleştirip çoğaltması biçiminde sürmektedir.

İnsanı, kendine özgü bir toplumda kendini gerçekleştirmiş tür olarak görmek anlamlı bir yöntem olup, yaşamın anlamına en iyi nasıl ulaşabileceğimiz konusunu ifade eden hakikate ulaşmayı sağlar.

“Bir toplumsal inşa görevi olarak ahlak, sanat, politika ve düşüncede ‘iyi, güzel, özgür ve doğru’ya yakın bir metafiziğin geliştirilmesi önemlidir. Tarihsel toplumda hep izlendiği gibi bu arayışı sürdürmek ‘erdemli yaşam’ın özüdür. Dolayısıyla iyi, güzel, özgür ve doğruya dayalı bir insan metafiziğinin hem eleştirel yöntemde hem de yeni inşa hamlelerinde hiç eksik bırakılmaması önemlidir.”

İnsanın primattan kopuşu toplumsallığıyla gerçekleşmiştir. Toplumsuz insan primat olmaktan öteye gidemez. Dolayısıyla bilgiye ulaşmanın ve hakikat rejimini kurmanın yolu toplumsuz olamaz.

O halde insan toplumunu temel bir kategori olarak ele alırsak nasıl bir hakikate ulaşacağımız da anlaşılır.

a- Toplum, insanı hayvandan niteliksel olarak ayıran bir oluşumdur.

b- Toplum insanlarca oluşturulduğu gibi, kendisi de insan bireylerini inşa eder, oluşturur. Toplum veya topluluklar insan eliyle, yeteneğiyle inşa edilmiştir. Toplumlar, insan hafızalarını derinden etkiledikleri için, kendilerini totemden tanrıya kadar bir kimlik olarak yansıtsalar da, insan kurgulamaları oldukları açıktır. İnsan olmadığında, totem veya tanrıların sürdürecekleri bir toplum yoktur.

c- Toplumlar tarihsel ve mekansal kısıtlamalar altındadır. Toplumların içinde inşa edildikleri bir zamanları ve coğrafya koşulları vardır. Tarihten ve coğrafyadan kopuk toplum inşaları yoktur. Her koşulda ve süresiz toplum ütopyaları boş düşlerdir. Toplumun zamanı ve mekanı bireyi inşa ettiği gibi, bireylerin de özellikle aldıkları formasyonla geleceği şekillendirmede inşa rolünü oynadıkları yeterince kanıtlanmıştır.

d- Toplumsal gerçeklerin sıkça inşa edilmiş gerçekler olduğunun ne kadar bilincinde olursak, yıkılmaları ve yeniden inşa edilmelerinin gereğine o ölçüde daha iyi hükmedebiliriz. Hele hele baskıcı ve sömürgen kurumların yıkılma ve aşılmaları özgür yaşamın vazgeçilmez gereğidir.

e- Toplum birey ilişkisi soyut değildir. Bireyler tarih içinde şekillenmiş, belli bir dili ve oturmuş gelenekleri olan tüm toplumsal alanlardaki kurulu yapılara katılırlar. Diledikleri gibi değil, toplumun çok önceden ve özenle hazırlanmış kurumlarına ve onların geleneklerine göre katılım gösterirler. Bir anlamda toplumun tüm geçmişi olan kültürü özümsendikten sonra birey toplumun üyesi, mensubu haline gelir. Şüphesiz özellikle sınıflı ve hiyerarşik toplumlar baskı ve sömürüye açık toplumlar oldukları için, bireyin direnme ve özgürlük talebi hep var olacaktır.

Sanatla insan kendine has bir evren yaratmaktadır

Toplumun inşasında rol alan insan zihninin iki temel özelliği vardır. Birincisi, çok esnek bir yapı sergilemesidir. Bu, özgür seçim şansını artırmaktadır. İnsan beyni potansiyel düzeyde sınırsız düşünme ve seçenek oluşturma özelliğine sahiptir. Kuşkusuz bu potansiyel ancak toplumsallıkla aktif hale geçebilmektedir. İnsan zihninin ikinci özelliği yanlış algılamalara da açık bir yapı sergilemesidir. Baskı ve çok yönlü manipülasyonlarla duygular hiyerarşik ve devlet güçleri tarafından yönlendirilir ve kontrol altına alınır. Buna rağmen direnme özelliğine sahip insan ve toplum zihniyeti, doğru yolu tutturmada ve büyük hakikatlere ulaşmada eşsiz özellikler sergilemiştir.

İnsan metafizik karaktere sahiptir. İnsandaki düşünebilme kapasitesi metafizik karakterini oluşturmaktadır. Bir nevi kendi farkına varan evren olarak insan, hem acısı hem sevinci yönüyle duyduğu dehşeti gidermek için kendisini fizik üstü inşa etmek zorundadır. Başka türlü fiziki acılar ve sevinçlerin üstesinden gelemez. Savaşlar, ölüm, şehvet, tutku, güzellik vb algılar karşısında dayanabilmek için metafizik düşünce ve kurumlar vazgeçilmesi zor bir ihtiyaç durumundadır. Tanrı yaratılarak, sanat oluşturularak, bilgi geliştirilerek ancak bu ihtiyaçlar tatmin edilebilir. Fiziğin ötesi olarak metafizik yaşaması, insanın ontolojik karakteri gereğidir. Sadece fiziki kalmak ancak mekanik insan tanımına yol açabilir.

Bu açıdan ahlak, din, tüm kollarıyla sanat metafizik karakterdedir. Kurumsal toplum, hatta toplum bir bütün olarak metafizik olarak tanımlanabilir.

Ahlak olmadan toplumun sürdürülemeyecek olması metafizik olmayı gerektirmektedir. Toplum ancak özgür bir yargılama olarak ahlakla düzenlenebilir. Rasyonalite tek başına toplumu sürdüremez. Robotlaştırabilir, gelişkin hayvanlar haline getirebilir ama insanlar olarak tutamaz.

Sanatla insan kendine has bir evren yaratmaktadır. Toplum ancak müzik, resim, mimari gibi temel alanlardaki yaratımlarla sürdürülmektedir. İnsan nasıl iyi kötü seçimiyle ahlaki davranışına anlam biçiyorsa, güzel çirkin seçimiyle de sanatsal davranışına anlam biçmektedir.

Politik alanın kendisi en güçlü metafizik inşalardan ibarettir. Politikayı fiziki yasalarla izah edemeyiz. Fiziki yasalarla yönetmenin azamisi robotsallıktır; diğer yüzüyle faşizmin sürü güdümüdür. Politik alanın seçme, özgür davranma anlamını da taşıdığını ifade ederek bir kez daha politik insanın karakterini belirtmiş oluruz.

Hukuk, felsefe, din ve hatta bilimcilik metafizikle yüklü alanlardır. Tarihsel toplumda tüm bu alanların niteliksel ve niceliksel yönleriyle metafizik eserlerle yüklü olduğu bilinmektedir.

İnsanın metafizik özelliği ne abartılmalıdır ne inkar edilmelidir, ne de metafizik ve karşıtı olmaya gerek yok diyen nihilist yaklaşım içinde olunmalıdır.

Yüceltici kesim, düşünce ve ruhun maddi alemle bağını ya inkar etmiş, ya da saptırıp aşkın tanrı düzenlerinden bizzat insanın tanrılaşmasına kadar abartılara düşmüştür.

Metafiziğin önemini inkar eden kesim ise kapitalist modernitenin sahip olduğu rasyonalite ve pozitivizminin ‘faşist sürü’, ‘robot mekanik insan’ ve ‘similasyon’dan ibaret yaşam algılamalarına yol açarak ve çevreyi de yok ederek tarihsel toplumun yıkımına zemin olmuştur.

Hiçbir tarafta yer almayan nihilist kesim ise tam bağımsız yaşanabileceğini iddia etmektedir. Diğer iki tarafın hiç olmazsa büyük idealleri vardır. Tam bağımsız küme ise aslında toplumun içinde ve toplum değerleriyle yaşadığı halde, nihilist bir tutumla oralı olmayan bir yaşamın mümkün olduğuna inanmaktadır. Buna hayvanlaşmaya en yakın kesim de diyebiliriz.

Bir toplumsal inşa görevi olarak ahlak, sanat, politika ve düşüncede ‘iyi, güzel, özgür ve doğru’ya yakın bir metafiziğin geliştirilmesi önemlidir. Tarihsel toplumda hep izlendiği gibi bu arayışı sürdürmek ‘erdemli yaşam’ın özüdür. Dolayısıyla iyi, güzel, özgür ve doğruya dayalı bir insan metafiziğinin hem eleştirel yöntemde hem de yeni inşa hamlelerinde hiç eksik bırakılmaması önemlidir.

Eleştirel yöntemi en çok kullandığını iddia eden marksizmin bunu görmemesi büyük bir hatadır. Dolayısıyla marksist yöntemin temel bir hatası devrimi zihniyet alanında yeterince yoğunlaştıramamasıdır. Marksist ekolün kapitalizmi en sert ve bilimsel eleştirdiğini iddia etmesine rağmen, bilgi iktidar konusunda sisteme yararlı hale gelen alet konumuna engel olamayarak liberalizmin sol kanadı durumuna düşmesi, toplumun metafizik ve tarihsel karakterini çok basitçe ele alıp yöntemini ve tüm bilgi birikimini ekonomik indirgemeciliğe endekslemesi sonucudur. İktidar vurgusunu basit bir hükümet komitesine indirgeyen ekonomik politik tahlile bir sihir rolü yükleyen bilimsel sosyalizm, pozitivizmin bir versiyonu olmaktan kurtulamamıştır.

Marksizmin en önemli hatalarından biri de, düz çizgisel ilerlemeciliğidir. Böylece devletçi sömürücü toplumun art arda sıralanması meşrulaştırılmış olmaktadır. Özne nesne ayrımının sömürüyü meşrulaştırması gibi bunun da devletçi sömürücü sistemi meşrulaştırdığı açıktır. Düz ilerlemeciliğin tersine, ‘sonsuz döngüsellik’ kavramını içeren görecelik de doğru değildir. Mevcut evrensel değişme ve gelişmelerin yaşanması bunu açıkça göstermektedir.

Bunlara karşılık, farklılaşarak değişmeyi mümkün kılan, şimdilik olduğu kadar içinde sonsuzluğu da barındıran, ‘ilerlemenin döngüsel, döngüselliğin ilerleme’ olması kadar, sonsuzluğun şimdiki anda gizli ve içkin olmasını ve anlık oluşumların bütünlüğünün ise sonsuzluğu içermesini ifade eden diyalektik yöntem, hakikat rejiminin doğru kurulması açısından daha açıklayıcı ve anlaşılır kılıcı bir yöntemsel perspektif sunar.

Demek ki tüm bu yanlışlıkların temelinde diyalektik yöntemin dogmatik ve yanlış yorumlanması vardır. Tez ve antitez toplumda birbirini yok etme biçiminde yorumlanmıştır. Halbuki biyoloji başta olmak üzere tüm bilimlerde gözlenen özellik, olguların gelişim ve

dönüşümlerinde karşılıklı besleyici yanın esas olduğudur. Yok etmeye benzer durumlar istisnaidir. Dolayısıyla doğru diyalektik tez ve antitezin, birbirini yok etme biçiminde değil, bastırma ve geriletme karakterinde olduğudur. Toplumsal sistemler de tüm doğada olduğu gibi, tez antitez haline geldiklerinde birbirlerini birlikte taşırlar. Sentez, beslenme ve yeni bir biçimde ortaya çıkar.

Kısaca diyalektiği zıtların yıkıcı birliği olarak görmek doğru olmadığı gibi, değişimi zıtsız ve anın oluşçuluğu biçiminde yorumlamak da doğru değildir. Birinci anlayış; hep kutupları düşmanlaştıran en kaba bir eğilime varır ki, evreni kuraldan yoksun ve hep kaos halinde görmekten öteye bir sonuca götürmez. İkinci anlayış ise; gelişmeyi gerilimsiz, zıtlardan yoksun, kendi dinamiğine sahip olmayan, dış bir gücün gereğini hep arayan bir sonuca götürür ki, metafiziğe de bu kapıdan varıldığı bilinmektedir.

Kapitalist moderniteye yol açan yöntem ve bilimin tanımlanması, modernitenin yapısal 'kaos' döneminde tercih edilmesi gereken 'özgür ve demokratik çıkışlar' için yöntem ve bilim tarzının nasıl olması gerektiğini de ortaya koymaktadır.

Bunun için de en başta felsefe ve ahlakın gözden düşürülüp sistem karşıtlarının perspektif ve tavır alma şansının azaltmasına, bilimin aşırı disiplinleştirilerek iç bütünlüğünün ve anlam gücünün parçalanıp kolayca iktidara bağlanmasına, bilmenin asıl amacının hayatın anlamını keşfetmek değil de para kazanmaya dönüştürülmesine, bilimin ilk defa sermaye ve iktidarla tam bütünleştirilip bilim-bilge çizgisinden bilim-güç-para çizgisine geçirilerek bilim-iktidar-sermaye ittifakının modernitenin yeni kutsal ittifakı haline getirilmesine karşı çıkmak gerekmektedir.

Tarihsel toplum gerçeği ve uygarlık

Toplumsallık insan türünün var olma biçimidir. İnsan türünün hayvansal atalardan kopup insanlaşması ile toplumsallaşma düzeyi at başı gider. Toplumsal yaşam dışında yalnız birey yaşamı yoktur.

Toplumsal doğa yaşamının yüzde doksan sekize yakınının klan toplumu dediğimiz 25-30 kişilik birimler halinde süregeldiği bilinmektedir. Klan toplumu kök hücre niteliğindedir. Doğal komünal toplumun ilk biçimlenişi olan klan, kadın ana etrafında oluşan bir toplumdur. Avcılık ve toplayıcılık temelinde doğada hazır bulunanla yaşanır. Klan içinde ayrıcalıklı bir yaşam olmadığı gibi klan dışında bir yaşam da düşünülemez. Klan imtiyazsız, sınıfsız, hiyerarşisi olmayan, sömürü tanımayan bir toplum biçimidir. İnsan türünün toplum olarak gelişimi uzun süre hakimiyet ilişkilerine değil, dayanışma ilişkilerine dayanır. Doğayı bağrında büyüdüğü bir ana olarak hafızasına kaydeder. Kendisiyle doğa arasında bütünlük esastır.

Klan toplumu süreç içinde oluşan aile, kabile, aşiret, kavim ve ulus toplumunun tümünde hücre farklılaşmasına benzer biçimde yaşamını hala sürdürmektedir. Klan ister işaret dili ister simgesel dil halinde bulunsun, temel toplumsal doğa tanımına göre ahlaki ve politiktir. Elbette klanda çok sade bir ahlak ve politika vardır.

Ahlak en güçlü ifadesini klan toplumunda bulur. Adeta içgüdülerin ifadesi rolündedir. Ahlaka göre yaşamak varoluşun olmazsa olmaz koşuludur. Ahlakını yitiren klan dağılmış, dağıtılmış veya yok edilmiş klandır.

Politika için de aynı özellik bulunmaktadır. Tüm klan üyeleri kendileri için hayati olan toplayıcılık ve avcılık üzerinde tartışarak, danışarak, deney alışverişi yaparak en verimli biçimde toplayıcılık ve avcılık politikalarını oluşturup uygulamaya koyulmuşlardır. O halde klan toplumu çok karmaşık olmayan, ama hayati bir politik topluluktur. Bir gün politika yapmazsa ölür. Politika bu nedenle çok hayati toplumsal doku işlevselliğine sahiptir. Toplum ahlak ve politika denilen iki alanı oluşturmadan var olamaz ve varlığını sürdüremez.

Ahlakın temel rolü toplumun sürdürülme, ayakta kalma kurallarına sahip olma ve uygulama gücüdür. Varlık kurallarını ve uygulama gücünü yitiren toplum hayvan topluluğuna dönüşmüş demektir ki, bu halde istenildiği gibi kullanılıp sömürülebilir. Politikanın rolü ise özünde topluma gerekli olan ahlaki kuralları sağlamak ve bununla birlikte temel maddi ve zihni ihtiyaçları gidermenin yol ve yöntemlerini sürekli tartışarak kararlaştırmaktır. Toplumsal politika bu gerçekler temelinde sürekli tartışma ve karar gücünü geliştirerek toplumu zinde ve açık görüşlü kılar. Kendi kendini yönetebilme ve işlerini çözebilme yeteneğine kavuşturarak onun en temel varlık alanını oluşturur. Bir toplumu işlevsiz ve güçsüz kılmanın en etkili yolu, kendi özvarlığı, temel maddi ve manevi ihtiyaçları için zorunlu tartışma ve karar organı olarak politikasız (islami deyimle şeriatsız) bırakmaktır.

Tarih boyunca iktidar ve devlet aygıtlarının ve ilişkilerinin ilk elden toplumun ahlakı yerine 'hukuk', politikası yerine 'devlet idaresi' adlı kurumları yerleştirmesi bu nedenledir. Tarihin tüm toplumsal kavgalarının özünde de bu gerçeklik gizlidir. Toplum kendi ahlak ve politikasını mı yaşayacaktır, yoksa azgın sömürü tekellerinin hukuku ve devlet idaresi doğrultusunda sürü gibi mi yaşatılacaktır? Bu soruya çözüm aranmıştır.

Ahlaki ve politik toplum aynı zamanda en saf demokrasinin olduğu toplumdur. Ahlaki politik topluma demokratik toplum da denilebilir. Zaten toplumsallık ve demokrasi birbirini koşullayan karakterdedir. Demokratik karakter olmadan doğru toplumsallık ayakta kalamaz; doğru toplumsallık olmadan da demokratiklik olmaz.

Neolitik devrimin yarattığı toplumsallık ahlaki ve politik karakteri daha da geliştirmiştir. Toplumsal gelişmenin MÖ 12 binlerden bugüne etkisini gösteren önemli bir aşamasıdır. Tarım ve köy devriminin gerçekleşmesiyle karakterize edilir. Toplumsal doğanın tarihinde muhteşem bir çağdır. İnsan zekasının açılımı da muhteşemdir. Bugüne kadar kullanılan tüm araç ve gereçlerin büyük çoğunluğu bu dönemde icat edilmiştir. MS16. yüzyıldan itibaren icat edilenlerin toplamına eşdeğer icat ve gelişmelerin yaşandığı tarihçiler tarafından kabul edilmektedir.

Neolotik toplum da ahlaki ve politik toplumdur. Henüz hukuk ve devlet yoktur. İktidar tanınmamaktadır. Anaya kutsallık atfedilmektedir. Kadın tanrıça imgesi yükseltilmektedir.

Demokratik uygarlık sisteminin baş ve başlangıç köşesi klan toplumuyken, ikinci ana dönemi neolitik devrim ve toplum dönemidir. Saf demokratik uygarlık değerleriyle temsil edilen bu dönem, ahlaki ve politik toplumun simgesel dil ve aklın gelişimiyle köy ve kabile çapında demokrasiyi en sade biçimde yaşaması söz konusudur.

Demokrasi özünde devletleşmemiş, devletleşmeye karşı olan ahlaki ve politik toplumun kendi kendini yönetim tarzıdır. Dolayısıyla klan toplumundan ve neolitikten bugüne aşiretin ve etnisitenin devletçi uygarlığa karşı kendi komünal özelliklerini korumak ve özgür tutmak için sağladığı duruş ve direniştir. İçte komünal değerlere bağlılık, dışta tahakkümcü devlete karşı direniş halk gruplarını demokratik, özgür ve eşit ilişkiler içinde bulunmaya zorlar. İlişkilerin bu karakteri olmadan direnişin anlamı kalmaz.

Doğal toplumda olup biteni yaşam pratiği gereği en iyi bilen kadındır. Kadın bu toplum tarzının bilgesidir. Erkek yaşamdaki rolü gereği klan toplumunda siliktir. Neolitik toplumda da kadın yine öndedir. Bu nedenle toplumsallığı var eden ahlaki politik değerlerin en fazla da kadının karakterinde varlığını sürdürmesi anlaşılır bir durumdur.

Kadın etrafında ve kadın eksenli gelişen neolitik devrimin üretim ve düşüncede yol açtığı büyük gelişmeler toplumsal yaşamda da yeni düzeyleri ortaya çıkarır. Toplumsal yaşam kabile ve aşiret düzeyinde gelişir. İlk etnik topluluklar oluşur. Tarım ve köy devriminin yarattığı sonuçlardan yararlanarak toplum içinde hiyerarşinin doğuşu gerçekleşir. Avcılığın gelişmesi ve topluluğun dışa karşı savunulması askeri mahiyette olduğundan erkeğin gücü öne çıkar. Şamanizmle güçlü erkek karşı bir topluluk sistemi geliştirerek erkek egemen ideolojiyi oluşturmaya yönelir. Böylece ana kadın kültürü karşısında farklı bir kültürün gelişmesi söz konusudur. Sınıflı toplumdan önceki bu otorite ve hiyerarşi gelişimi tarihin en önemli dönüm noktalarından birini teşkil eder.

Oluşan hiyerarşi başlangıçta fazla olumsuz bir rol oynamaz. Birikime ve mülkiyete dayanmayan, tecrübe ve uzmanlıkla katkılar sağlamayı ifade eden bu durum başlangıçta bu öğelere gönüllü saygınlık kazandırmıştır. Fakat bu durum istismar edilip gönüllü bağlılık otoriteye, yararlılık ise çıkara dönüşünce toplum üzerinde gereksiz zor aygıtı ortaya çıkar. İlk hiyerarşi kadın üzerinde gelişen erkek egemenliği tarzında olduğundan, ilk toplumsal sorun da kadın sorunu olmuştur. Diğer tüm toplumsal sorunlar bunun üzerinden ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla toplumsal sorunların kök hücresi de kadın sorunudur.

Bu ilk zor aygıtı kendisini ortak güvenlik ve genel yarar temelinde gizler. Tüm baskıcı ve sömürücü sistemler kendini böyle meşrulaştırmaya çalışır. Tarihte icat edilen en uğursuz oluşum budur. Bu öylesine bir icattır ki, daha sonra geliştirilecek tüm kölelik biçimlerini, korkutucu mitolojik ve dinsel formları, sistemli imha ve talanları, yakıp yok etmeyi beraberinde getirmiştir.

Hiyerarşi, yaşlı bilgenin otorite kazanmasıyla başlar ve rahip-şef-bilge ittifakıyla sistem haline gelir. Hiyerarşi geliştikçe kadın ana etrafındaki güç dağılır. Benzer biçimde gençlik de ataerkil hiyerarşi tarafından bağımlılaştırılır. Kadın, çocuk ve gençlik üzerindeki otorite ve egemenlikle doğanın tahribi at başı gider.

Komünal toplum ahlakı birikimi ayıplayıp kötülüğün kaynağı sayarak dağıtılmasını teşvik ederken, ataerkil ahlak birikimi meşrulaştırıp mülkiyetin yolunu açar. Bu durum avcılık ve savaştan doğan askeri örgütlenmeyle birleşince özel mülkiyet gerçeği ortaya çıkar. Dolayısıyla mülkiyetin temelinde zor ve hile yatar.

Tarih boyunca doğal toplum hiçbir zaman bitmemiştir

Neolitiğin yarattığı büyük değerler üzerinde hiyerarşi ve sınıflaşmanın gelişimi bir zorunluluk değildir. Bu gelişme toplumsal bakımdan bir ilerleme değil, tersine bir sapmadır. Tarihin bu kesitinde başka türlü gelişmeler olabileceği gibi hiyerarşi ve sınıflaşma da gelişebilmiştir. Ama bu kendiliğinden ve söylendiği gibi bir zorunluluk olarak değil, hiyerarşi ve ona dayalı devletleşmeyi yaratan güçlerin büyük zorbalığı ve aldatmalarıyla ortaya çıkmıştır.

Ancak bu durum toplumsallık ve özgürlük ahlakı hala taze olan toplumlar tarafından kabul görmemiştir. Komünal toplumun hiyerarşiyle çatışması sürekli olmuştur. Klan, kabile ve aşiret biçiminde gelişme gösteren etnisite, hiyerarşiye karşı sürekli bir direniş içinde olmuştur. Elbette yükselen hiyerarşiye karşı ilk itirazı gösteren ve en büyük mücadeleyi veren kadın olmuştur.

Bu çelişkili süreç kalıcı zora dayalı kurumsal otorite olarak devletin şekillenmesine ulaşır. Şamandan rahip, bilgeden kral, şeften komutan doğar. Üç olguda da kişiler gider yerine kurum geçer. Devletin kök hücresi ziggurat denen tapınaktır. Devlet esas olarak kurumlaşarak süreklilik kazanan bir otoritedir. Ancak herhangi bir otorite değil, temelinde askeri, siyasi yaptırımı olan bir otoritedir. İlk şekillenmesinden itibaren var olan, özü ve işlevi hep aynı kalan, sadece hacmi ve mekanı değişen bir olgudur. Meşruiyetini genel yararı gözetmeye ve kamusal güvenliği sağlamaya dayandırır. Bu işler onsuz da yapılabileceğine göre, bir kurum olarak devlet genel planda baştan beri bir bela, gereksiz, hiç zorunlu olmayan, giderek tam bir soyguncu çeteye dönüşen bir olgudur.

Devlet soyut bir kurum değil, baskı ve sömürü araçlarının hakimiyetini ele geçirenlerin ortak örgütlenmesidir. Devleti sadece dar bir kurumlaşma değil, genel toplum içinde ve üstünde örgütlenmiş ayrı bir toplum olarak ele almak gerekir. Devletleşmeyle birlikte toplum da ikiye bölünür: Devlet olarak örgütlenen toplum, devlet dışında kalan toplum. Toplumun komünal duruşunu ifade eden ikinci toplumu da demokrasi olarak tanımlamak uygundur. Böylece toplumda iki duruş ortaya çıkar: Birincisi komünal demokratik duruş, ikincisi hiyerarşik devletçi duruş.

Marksizm de dahil tüm sosyal bilim esas olarak hiyerarşik devletçi toplumu görür ve değerlendirirken, doğal toplumun ve toplumsallığın yarattığı değerlerin ömrü sanki binlerce yıl önce bitmiş gibi algılanması tarihi ve tarihsel toplumu değerlendirmeyi çok eksik bırakmıştır. Halbuki tarihin başından beri var olan doğal komünal toplumu ifade eden demokratik uygarlıktır. Kentli sınıflı devletli toplum uygarlığı ise devlet dışı bu demokratik uygarlık içinde adacıklar gibi kalmıştır. Devlet dışı komünal toplum hiyerarşik devletçi güçlere karşı sürekli bir direniş içinde olurken, devletçi sistem de devlet dışı kalmış bu topluma saldırarak kendini beslemeyi esas almıştır.

Tarih boyunca doğal toplum hiçbir zaman bitmemiştir. Zıtlarını beslemesine rağmen tükenmemiştir. Kendini hep var edebilmiştir. Etnisite, köle ve serflerin

"Devleti sadece dar bir kurumlaşma değil, toplum içinde ve üstünde örgütlenmiş ayrı bir toplum olarak ele almak gerekir. Devletleşmeyle birlikte toplum da ikiye bölünür: Devlet olarak örgütlenen toplum, devlet dışında kalan toplum. Toplumun komünal duruşunu ifade eden ikinci toplum da demokrasi olarak tanımlanabilir. Böylece toplumda iki duruş ortaya çıkar; komünal demokratik duruş, hiyerarşik devletçi duruş."

dayanakları olarak, çöldeki ve ormandaki göçebe toplum olarak, özgür köylü ve ana varlıklı aile olarak, tüm tahribatlara rağmen toplumun yaşayan ahlakı olarak varlığını hep sürdürmüştür. Söylendiğinin aksine toplumun ilerletici motoru sadece dar sınıf mücadelesi değil, komünal toplumsal değerlerin büyük direnmesidir. Sınıf mücadelesi tarihin dinamiklerinden sadece biridir.

Devletçi uygarlığın ilk kurumlaşması aşağı Mezopotamya'nın verimli topraklarında olmuştur. Sümer devletçi uygarlığı Yukarı Mezopotamya'da yaratılan neolitik toplum değerlerinden beslenerek var olmuştur. Sümer ve Mısır'da doğan köleci devlet sistemi Hitit, Medya, İran, Hint, Çin, Grek ve Roma alanlarında yayılma göstererek Roma İmparatorluğu'yla doruğa ulaşmıştır.

Devletçi sistemin savaşçı kliğinin fetihçi bir ruhla ve barbarca her yana saldırılarına karşı, başta Ortadoğu olmak üzere Asya, Afrika ve Avrupa'nın her alanında kendi komünal yaşamını korumak ve köleleşmemek için etnik halk toplulukları direnmiştir. Köleleştirmeye karşı gösterilen bu direniş tarihin en temel demokrasi akımıdır. Bu direniş aynı zamanda köleci devlet sisteminin yayılmasını zayıflatan ve sınırlayan, onun yıkılmasını sağlayan en temel güçtür.

Rönesansın yolu halkın komünal okullarından geçmiştir

MÖ 250'li yıllardan itibaren krize giren devletçi toplumun köleci biçimi, dıştan doğal toplum özelliklerine sahip etnisitenin mücadelesi, peygamberlik hareketi ve içten kölelerin direnişiyle aşılıp feodal biçime dönüşür. Burada aşılan devletçi sistem değil, onun ilkel köleci biçimidir. Tersine devlet kendini daha da güçlendirerek, olgunlaşmış kölelik diyebileceğimiz feodal biçime kavuşturur.

Klasik devletçi köleci sistem Roma ve Sasaniler şahsında toplumsal meşruiyetini yitirir. Olgunlaşmış kölelik olan feodalizmin gelişmesi ve yayılmasında giderek devlet dini olan hıristiyanlık ve ortaya çıkışından kısa süre sonra devletçi karakter kazanan islamiyet önemli rol oynar.

Politik kuvvet, dini temsilci asker ve bunlardan oluşan merkezi uygarlığın yeni biçimi en fetihçi, savaşçı güç olur. Savaş bir kazanç biçimi haline gelir. Toplum ruhu ve fikri silinir. Köleci devlet sisteminin doğuş aşamasında birinci büyük kırılmayı yaşayan kadın, Ortaçağın cinsiyetçi toplumunda ikinci büyük kırılmayı yaşar ve artık dilsiz hale gelir.

Feodal devletçi sisteme karşı Ortadoğu'nun her alanında ve özellikle dağlık kesimlerde çeşitli mezhepler ve tarikatlar biçiminde özgürlükçü ve eşitlikçi hareketler sürekli var olur. Mazdekiler, Karmatiler, Hürremiler, Fatımiler, aleviler, Hasan Sabbah'ın öncülük ettiği özgürlükçü ve eşitlikçi felsefeye dayanan bu hareketler bazı önemli gelişmeler de kaydeder. Ancak savaşçı iktidar kliğini geriletmek ve Avrupa'daki gibi bir Rönesansa yol açmak mümkün olmamıştır.

Öte yandan islamiyetin kapitalizmi doğurmaması lehinde düşünülmesi gereken bir husus olarak da görülebilir. Halen kapitalizme karşı ciddi engel rolünü oynaması, eğer olumlu tarafından değerlendirilirse islamın ümmet anlayışı, kavimler enternasyonalizmi, faize karşıtlık, yoksullara yardım gibi hususlar toplumun özgürlükçü projelerine önemli katkı sunabilir. Tabii ki bunu kendi Rönesans ve reformuyla demokratik aydınlanma temelinde yapmayı başarabilirse bu gerçekleşir.

Avrupa'da hıristiyan dogmatizmine karşı heretizm, cadılık, simyacılık biçiminde direnişler engizisyona rağmen sürer ve etkili olur. Avrupa ortaçağının fazla sürmemesinde ve aşılmasında manastırın gerçek aydınlanma gücüyle etnisitenin taze olan doğal toplum ruhu önemli rol oynar. Zaten çok uzun süren ilk çağ köleliğiyle sınıflı ve cinsiyetçi toplum, potansiyelini önemli oranda açığa çıkarıp kullanmış durumdadır.

Ortadoğu'nun tüm maddi ve manevi değerleri, ticaret ve kapitalist sektör Avrupa'ya taşındığında önlerinde bakir topraklar ve taze kent kuruluşları ve yeniyetme bir Avrupa feodalitesi vardır. Eskinin sürdürülme zorlukları ve yeninin toyluğu (feodalite) üçüncüsüne aradan sıyrılma şansı vermiştir.

Buna karşılık Ortadoğu'da 12. yüzyıldan itibaren dogmatizmin ağır etkisindeki ilmiye sınıfı kendisini tartışmaya kapatmış ve büyük bir duraklama süreci içine girmiştir. Dolayısıyla Ortadoğu kendi rönesansını gerçekleştirememiştir. Haçlı Seferlerinin yenilgiye uğratılması, kazanan islam içinde içtihada kapıları kapattığı gibi, sorgulama yapılamaz hale gelmiştir. Haçlı Seferlerindeki yenilgi ise hıristiyan Avrupa'da bir sorgulama yaratmıştır.

Rönesans Dicle-Fırat neolitiği ve Grek felsefesinden sonra üçüncü büyük zihniyet devrimidir. Geliştiği zemin krallık ve psikoposluk sarayı değil, kırsal alan manastırıyla yeni yükselen kent üniversiteleridir. Yani Rönesansın yolu halkın komünal okullarından geçmiştir. Rönesans aslında babası da anası da Ortadoğulu olan değerlerin sürgün çocuğudur.

Rönesans, getirdiği hümanizm, bireysellik ve reformasyonla insanı yaşamın merkezine çekerek en temel bir zihniyet aşamasını ortaya çıkarmıştır. Doğayı, toplumu ve bireyi her türlü dogmadan uzak kavramayı ve sevmeyi geliştirmiştir. Rönesansın ütopyaları kapitalist değil, komünalisttir. Dolayısıyla Rönesansı kapitalizmin bir ön aşaması, zihniyet süreci olarak algılamak temelden yanlıştır. Doğrusu, ucu her tür gelişmeye açık bir kaos aralığı olduğudur. Nitekim kapitalizm de, sosyalizm de Rönesansın yarattığı değerleri temel almaya çalışmıştır. Rönesans değerleri üzerinde Batı Avrupa'da gerçekleşen İngiliz, İspanyol, Amerikan, Fransız ve diğer devrimler halkçı, özgürlükçü ve demokratik karakterlidir. Bunlara burjuva devrimleri demek gerçekçi değil, hatalıdır. Kapitalist devletçi sistem, Rönesans değerleri üzerinde, 1848 ve 1871 Devrimlerinin yenilgisine dayalı olarak ve 19. yüzyılda Sanayi Devrimi'nin zaferi temelinde hakim hale gelmiştir.

Toplumlarda klan, kabile, aşiret, milliyet ve millet şeklindeki süreç kendine özgü bir diyalektiğe sahiptir. Bunlar sınıflı toplumun ürünü olarak doğmazlar. Kapitalizm olmadan da ulus olunabilir. Uluslar eşit, özgür ve demokratik toplumsal yapılarda daha sağlıklı gelişebilir. Ayrıca tüm ulusun devleti biçimindeki bir kavram da kökünden yanlıştır.

Demokratik uygarlık güçleriyle merkezi uygarlık güçleri arasındaki mücadelenin demokratik güçlerin aleyhine sonuçlanmasında kapitalist sistemin gücü ve hilesi yanında, demokratik hareketlerin hata ve zayıflıklarının da payı vardır. Burada devletçi sistemin özü yine aynı kalır, değişen biçim ve hacimdir. Kısaca genelleşmiş ve derinleşmiş kölelik sistemine geçilmiş olur. Bu da sınıflı ve cinsiyetçi toplum uygarlığının krizi demektir.

Kapitalizm, hiyerarşik sistemden beri gelen devletçi toplumun yarattığı ve geliştirdiği çelişkileri derinleştirerek doruğa vardırır. Kişiye bağlanmış iktidardan, iktidara bağlanmış kişiler, partiler ve toplumlar sistemine geçilir. Gelişebilmesi toplumun sürekli dağıtılmasından geçer. Toplumsallığı çözmeden, kapitalden sistem oluşamaz. Bunun için de en başta toplumun temel korunma örgüsü olan ahlakın toptan yok edilmesi gerekir. Rönesansın aksine, kapitalist devletçi sistem bireyi karıncalaştırıp devlet tarikatına bağlayarak bitirir. Devlet yurttaşlığı biçiminde yaratılan şey, bireyin burjuva sınıf için yararlı hale getirilmesidir.

Bireyin içine düşürüldüğü durumu en açık olarak kadının durumunda görmek mümkündür. Devletçi toplumun daha önceki biçimleri kadını toptan metalaştırırken, kapitalizm kadın vücudunu adeta parçalarına ayırarak her bir parçasını metalaştırır. Aile, kadın ve erkeği her şeyleriyle sürekli devletçi sisteme bağlayan bir kurum düzeyine getirir. Birey üzerindeki devlet egemenliğini en açık biçimde kadın üzerindeki erkek egemenliği gösterir. Kadın kimliğinde dibe vuran aslında kadının damgasını taşıyan komünal toplum değerleridir.

Kapitalizmin gözle görülür biçimde açığa çıkardığı aşırı rekabet, azami kar, işsizleştirme, açlık, yoksulluk, ırkçılık, milliyetçilik, faşizm, totalitarizm, demagoji sanatı, ekolojik yıkım, aşırı finans, devletten daha zengin şahıslar, atom bombası, dünya savaşları, biyolojik ve kimyasal silahlar, aşırı bireycilik gibi hususlar kapitalist sistemin kanser türleridir.

Liberalizmin eşitlik diye bir sorunu zaten yoktur

Kapitalist devletçi sistem, devletin ideolojik silahı olarak din yerine milliyetçiliği geçirerek dünyanın fethine yönelir. Emperyalist aşama da denen bu süreç, 20. yüzyılda iki büyük dünya savaşını ortaya çıkarır. Belki de daha önceki tüm savaşların toplamından daha fazla bir yıkımı yaratan bu savaşlar, faşizmin ve totalitarizmin ulaştığı düzeyi ifade ettiği gibi, kapitalizmin intiharı anlamına da gelir. Bunlar devletçi toplum sisteminin kapitalist biçim altında içine girdiği genel ve derinlikli kriz durumunu ifade eder.

Sınıflı ve cinsiyetçi devlet toplumunun yeni bir biçiminin gelişmesine karşı etnisite ve sınıflaşmaya dayalı yoksul ve emekçi halk kesimlerinin özgürlükçü ve demokratik mücadelesi baştan itibaren gelişir. Sol ve sosyalist hareketler olarak ifadelendirilen bu mücadele, 19. yüzyıl ortalarında teorik olarak daha sistemli, pratik olarak da daha örgütlü hale getirilir. Hıristiyanlık ile bir düzey kazanmış olan particilik, sosyalist hareketle daha bütünlüklü ve somut hale gelir. Marks ve Engels'in öncülük ettiği ve adına bilimsel sosyalizm dedikleri hareketler tüm eksik ve yetersizliklerine rağmen 19. yüzyılın ikinci yarısı ve 20. yüzyılın başlarında sisteme karşı mücadelenin gelişmesinde etkili olurlar. Kapitalizmin yaşadığı sorunlar I. Dünya Savaşı içinde Rus Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesiyle yeni bir aşamaya ulaşır.

20. yüzyıla bu temelde yaşanan mücadeleler damgasını vurur. Kapitalist devletçi sistemin İngiltere-Almanya karşıtlıklı dünya hakimiyet mücadelesi I. Dünya Savaşı'nda Almanya'nın yenilgisiyle sonuçlansa da esas olarak sistem krizini daha da artırır. Ekim Devrimi'nin sistemde açtığı gedik ve sistemde yaşanan krizler Almanya ve Japonya başta olmak üzere faşist iktidarların gelişimiyle yeni bir boyut kazanır. Kapitalist sistemin krizi II. Dünya Savaşı'yla aşılmak istenirken, savaşın sonuçları sadece kapitalist sistemin değil, bir bütün olarak devletçi sistemin krizi haline gelir.

II. Dünya Savaşı'yla birlikte kapitalist modernite krizinin sonuçları tüm çıplaklığıyla insanlık ailesinin önüne serilir. Bu kriz I. Dünya Savaşı sonrası gelişen ulusal kurtuluş savaşlarının daha da büyümesine zemin sunar. Almanya ve Japonya'nın başını çektiği faşist cephenin yenilgisine her ne kadar "demokrasinin faşizme karşı zaferi" denilerek devletçi sistemin krizi örtülmek istense de, ABD ve Sovyet Rusya blokları arasında süren ve 'soğuk savaş' olarak tanımlanan mücadele süreci devletçi sistemin krizini iki blokta da derinlikli hale getirmiştir. Bu mücadele, kapitalist devletçi sisteme karşı alternatif bir uygarlık sistemi yaratma iddiası ile ortaya çıkan Sovyet reel sosyalizminin 1989'daki çözülüşüyle sona erer. Ancak sona eren devletçi sisteme karşı toplumların mücadelesi değildir. Bu çözülüşle birlikte kapitalist sisteme, genelde de devletçi sisteme karşı yeni bir mücadele döneminin gelişmesi başlar.

Alternatif sistem iddiasıyla ortaya çıkan reel sosyalizmin çözülüşünde kapitalizmi doğru değerlendirememenin, alternatif düşünce sistemi ve yapılanma gerçeğini ortaya koyamamanın payı belirleyicidir. En önemlisi de liberalizmi anlamama ve ona karşı kendini ideolojik ve teorik olarak konumlandırmama bu çöküşte önemli rol oynamıştır.

Liberalizm, özgürlükçülük olmadığı halde bu gerçeği tersyüz etmek için hayli argüman kullanmaktadır. Liberalizm kendisini neredeyse demokrasi ile özdeşleştirir. Tam bir kavram kargaşası yaratılır. İdeoloji olduğu halde liberalizmin kendisini siyasi bir sistem olan demokrasi ile özdeşleştirmesi bunun tipik örneğidir. Özünde ise liberalizm bireyin topluma yönelik dizginsiz tahribatı anlamına gelir ki, bunu da tekellerin toplum üzerindeki egemenliği kanıtlar. Kelime anlamı itibariyle özgürleşme olarak da kullanılan liberalizm, uygulamada bunu da tekellerin sınırsız gelişme özgürlüğü olarak kanıtlamıştır. Görünüşte sunulan özgürlük, pratikte firavun rejimlerinde bile görülmeyen bir biçimde çok yönlü ideolojik ve maddi prangalara vurulmuştur. Gerçek özgürlük bir toplumda ancak toplumsal boyutla desteklendiğinde anlam kazanabilir. Toplumca desteklenmeyen bireysel özgürlükler ancak tekellerin insafına bağlı olarak anlam bulabilir ki, bu da özgürlüğün ruhuna aykırı bir durumu ifade eder. Liberalizmin eşitlik diye bir sorunu zaten yoktur.

Kapitalist modernitenin asıl gücü ne parasından ne de silahından kaynaklanmaktadır; sonuncusu ve en güçlüsü olan sosyalist ütopya da dahil tüm ütopyaları her renge bürünen ve en değme sihirbaza taş çıkartan kendi liberalizminde boğması onun asıl gücünü oluşturmaktadır. Tüm insanlık ütopyalarını kendi liberalizminde nasıl boğduğu çözümlenmedikçe, kapitalizmle mücadele şurada kalsın, en benim diyen düşünce ekolü bile onun en iyisinden bir hizmetkarı olmaktan kendisini kurtaramaz.

SÜRECEK

> **"Bireyin içine düşürüldüğü durumu en açık olarak kadının durumunda görmek mümkündür. Devletçi toplumun daha önceki biçimleri kadını toptan metalaştırırken, kapitalizm kadın vücudunu adeta parçalarına ayırarak her bir parçasını metalaştırır. Aile, kadın ve erkeği her şeyleriyle sürekli devletçi sisteme bağlayan bir kurum düzeyine getirir. "**

Pêşengên tevgera Şemzînanê şehîd Kerîm û Reşîd

Heval Reşîd bi şêwazekî nû û modern cesareta civaka Botanî temsîl dikir û divê xisûsê de mînak bû. Çawa mirov dikare bi cesaret be, taktîsyen be û li kî derê mirov çawa bike? Di vana de bi rastî jî heval Reşîd nimûne ye.

Di serî de em dilsoziya xwe ya li hemberî şehîdan diyar dikin û di şexsê rêheval Reşîd de bejna xwe li hemberî tevahî şehîdên pêngava Şerê Gel ê Şoreşgerî ditewînin. Bi rastî li ser şehîdên demê axivîn ji bo me ne hêsan e. Lê ev heqîqetek e. Divê em di bîranînên wan de kûr bibin û layîqî wan bin. Herî dawî di Mijdara 2012'an de şahadetên Heval Kerîm û Reşîd çêbûn. Bi rastî mirov nikare bi hêsanî li ser van hevalan biaxive. Ew fermandarên tevgera Şemzînanê bûn. Serpêşîtiya pêngava 2012'an a tevgera Şemzînanê kişandin. Bi esasî ji çalakiya Oremar û vir ve ango ji sala 2007'an û vir ve di xeta Zagros de tevî Oremarê gelek çalakî çêbûn. Di van çalakiyan hemûyan de ên ku keda xwe heyî, performansekî leşkerî û fetihkar raberkiriye û ruhek temsîl kiriye heval Reşîd e. Temsîla ruhê fetihkar, êrîşkar û pêngavî di şexsê fermandar Reşîd de gihişt zîrveyê. Elbet şahadetên hevalên wisa şopdarên Egîdan û Egîdên demê ji bo me windahiyên cidî ne. Tiştê li ser me dikeve, di xeta wan de em bîranînê wan bi şêwazekî laqiy bidin jiyankirin. Ev erk li ser me her kesî dikeve. Bîranênê wan jiyan kirin seknekî xwedî wate ye.

Fermandar Reşîd temsîla ruhê êrîşkirin û fetihkirinê ye

Divê mirov li ser hevalê Reşîd lêhûrbe û wisa li ser wî biaxive. Di temsîla ruhê Apocî ya êrîşê de bi taybet di temsîla ruhê pêngava Şerê Gel ê Şoreşgerî de sembolek e. Ne ku heval Reşîd şehîd ketiye û em dixwazin metha wî bikin. Na. Hemû heval şahîd in. Li hemû refê qadê serpêşî kişandiye. Heval Reşîd wekî fedaiyekî di nav de bû, carna li pêş carna jî li naverastê bû. Ew bixwe di hundirê pratîkê de bû. Bixwe di şer de rol dileyist. Şopdarekî rêheval Egîd bû. Heval Reşîd bi şêwazekî nû û modern cesareta civaka Botanî temsîl dikir û divê xisûsê de mînak bû. Çawa mirov dikare bi cesaret be, taktîsyen be û li kî derê mirov çawa bike? Di vana de bi rastî jî heval Reşîd nimûne ye. Di warê fedakarî, ked û di şert û mercê zahmet de nimûneyek e. Bi taybet di ruhê êrîşê de nimûne ye. Ez bixwe heval Reşîd nas dikim. Ev 22 sal in erkê heval Reşîd her êrîş e. Hîn wextê fermandarê tîm, taxim, yekîne û tabûrê bû di êrîşê de bû. Dûvre bû koordînatorê êrîşê. Berê bixwe êrîşê de bû û belkî tevlî bi dehan êrîşan bûye. Mirov hejmar bide şaş e, lê bixwe bi dehan çek ji ser dijmin rakiriye. Heval Reşîd yekî wisa bû. Bi keda xwe, bi hevaltî û cesareta xwe her wiha bi tevlîbûna xwe heval Reşîd xwe kir hevalekî mezin. Ne ku pala xwe da kesî, an jî ji derfedan sûdwergirt. Na. Di şert û mercê herî giran de bixwe, bi sekna xwe ya hevalbendiyê, bi cesaret, ked û hewldanên xwe yê qet naweste û bi ruhê fetihê pêşde çû. Ruhê fetih kirinê di wî de pir pêşde ye. Her dem çareserî didît û teqez rê û rêbaz diafirand. Heval Reşîd ne ku tenê bi şêwazê talîmat tevdigeriya. Na. Ger di cihekî de bixetimiya bixwe diket dewrê û rêyên pratîkî didît. Heval Reşîd fermandarekî wisa bû.

Di şopdariya heval Egîd de ev hevalana nimûne ne. Ku ez heval Egîd baş nas dikim û van her du hevalana jî baş nas dikim. Şehîdên me yê salê piraniya wan em ji nêzve nas dikin. Di serî de heval Huseyîn, Numan, Mehmet Goyî, Rojîn Gevda, Xebat û Rûstem. Em bi van hevalan re bi salan bihevre man. Ger mirov bahsa ruhê heval Egîd bike, behsa şêwaz, pratîk û meşa fermandarî bike di vê de yê herî şopdarî kiriye bi rastî jî heval Reşîd e. Heval Reşîd fermandarekî wisa bû. Bi taybet heval Reşîd sembola ruhê fetihê ye. Çawa çalakiya yekemîn a Erûhê di demeke kûrt de Eruhê xist bin kontrolê û bi ruhê fetihkirinê hat kirin, di heval Reşîd de jî ev şêwaz li pêş bû. Ji xwe heval Reşîd jî ji Erûhê bû. Nîşaneyên pêngava Erûhê di heval Reşîd de derkiket pêş. Fetihkirin û girtin şêwazê heval Reşîd bû. Cihê herî dijwar Çelê ye. Di sala 2012'an de li Çelê çalakiyek li darxist. Bi rastî jî ji bo taktîka çalakiya Çelê tenê ne cesaret aqilek jî pêwîst e. Di Kurdistanê de cihê herî zêde û quwet lê heyî, Çelê ye. Li Çelê, bi awayekî hemdemî çalakî bir ser 18 hedefan kir û encam girt. Bi rastî jî ev şêwaz aqilek dixwaze. Heval Reşîd bixwe jî di bernameyekê de digot: "Çalakiya Çelê raber dike ku cihê dijmin herî pir lê xurt jî mirov dikare serbikeve." Heval Reşîd bixwe ev gotina kir. Belkî hevok tam ne wisa bû, lê naverok wisa bû. Elbet di bernameyê de ne dihat gotin û kes nizanîbû heval Reşîd fermandar û amadekarê wê çalekiyê bû. Lê heval Reşîd çalakî şîrove dikir û digot: "Serkeftina vê çalakiyê nimûne ye û raber dike ku cihê dijmin herî pir lê xurte jî mirov dikare serbikeve". Ew çalakiya mezin û serkeftî ji bo bîranîna heval Rûstem, Çîçek û Alîşêr hatibû kirin. Dûv wê çalakiyê qetlîama Geliyê Teyarê hat kirin. Em Geliyê Teyarê wekî qetlîam bi nav dikin. Ev qetlîam li ser çalakiyê sî çêkir, lê belê ev qetlîam zêde eleqeya xwe bi çalakiyê re nîne. Çawa nîne? Ango eleqa xwe bi plansaziya çalakiyê re nîne. Lê tu bixwazî, an jî nexwazî ev qetlîam siya xwe li ser çalakiya bêhempa kir. Ev ne tenêye pir nimûneyê wisa hene. Vana hemû raber dikin ku bi rastî şopdariya Egîdan, ruhek û terzek heye. Vêya herî berbiçav di tevgera Şemzînanê de xwe raber dike.

Kêmanî û şaşiyên tevgera Şemzînanê heye, mirov jê derbixîne ji bo demê pêş ji bo me jî nimûne ye. Kêmaniyên navendî ne wisa zêde ne. Bêhtirî xwe li gorî taktîka demê kûraniyek e. Di têde çi heye? Yek tevgere, lê têde hemû çalakiyên taktîkê gerîla hene. Wekî; rê qutkirin, serdagirtina bajaran, kemîn, sabotaj û suîqast, dijmin kişandina eraziyê, xefkê, êrîş kirin û hwd. hemû têde hene. Bikaranîna terzê fedaî di tevgera Şemzînanê de heye. Kişandina eraziyê û xistina xefkê têde heye. Serdagirtin û çek ji ser rakirin, ji dest girtin û destdanîna ser heye. Hemû taktîkê gerîla têde heye. Di wê tevgerê de van taktîkana hemû hebûn. Van taktîkana hemû di hundirê hev de bi plansazî hatiye bi kar anîn. Ango şêwaz û ruhê heval Reşîd temsîl kirî ji bo demê pêş jî ji bo me nimûneye. Ew tenê ne fermandarekî fedakar û bi cesaret bû heman demî bi terz û şêwazê meşandine li gorî perspektîfê Serok Apo di pêkanîna Şerê Gel ê Şoreşgerî de fermandarekî nimûne bû. Di taktîk pêşengtî û terzê lêdanê de û di ruhê fetihê de bi rastî nimûne ye. Heman demî şopdariya Egîdên demê ye. Pêwîste em li ser xetê Egîdan û Reşîdan bisekinin.

Erka demê şopdariya şehîdên demê dixwaze

Ev dem êdî pisporbûn û encam girtinê dixwaze. Di qadê siyasî, dîplomasî û leşkerî de encamgirî dixwaze. Tam di vî demî de tiştên ji bo me pêwîst şêwazê encamgir û ruhê fetihê ye. Terzê lêdanê yê di şexsê şehîd Reşîdan de hatiye ziman ji bo me nimûne ye. Erkê me ev e ku em ser vî terzî kûr bibin. Teqez divê ruhê lêdanê, fetih û mîlîtanê encamgirtî derbixînin holê. Avakirina fermandarê di taktîkê de kûr, li ser teknîkê hakim û teknîkê dixe bin xîzmeta taktîkê li ser me erk e. Ji bo xetê Egîd û Reşîdan divê em kûraniyê çêbikin û pêşî li derketinên nû vebikin. Di vê çarçoveyê de kar bê meşandin, lêhûrbûn bêkirin, kûranî bê çêkirin û li ser bê rawestandin wê encam bê girtin. Li ser şêwazê Egîdan di tevahî dîroka me de mîlîtanên ku em wekî nimûne bigirin kî ne? Her yek ji wan taybetmendiyên xwe çi ne? Mesela yek ji wan şehîdê me yê herî dawî heval Huseyîn e. Heval Huseyîn fedaiyê vê tevgerê bû. Ji bo biçe qada şer û cephê pêş tam salekê bixwe di rêveberiyê de bû bi rêveberiyê re nîqaş dikir. Bê westandin pêşniyar dikir. Hêj di arşîvan de raporên wî hene. Heval Huseyîn tam fedaî ye. Herî dawî di rapora xwe de dinivîsîne: "Ez şehîd bikevim jî wê partî jê istifade bike. Ez şehîd nekevim jî tecrûbeya min heye wê feydaya min li hevalan bibe û ezê feyde bidim Partiyê. Ezê her feyde bidim Partiyê. Tenê bila Partî erk bide min ku ez di qada Bakur de cih bigirim". Herî dawî wisa gotibû. Heval Huseyîn ne însanekî wisa zaningeh xwendiye, lê ji hemû xelekan derbasbûbû û zane bû. Ruhekî heval Huseyîn heye û ev ruh ruhê fedaî ye. Ev fedaîbûna Apocî ye.

Hevalê Kerîm 28 sal di nava refên gerîla de li ser çiyayê Kurdistanê ma. Bi dirustî, paqijî, dilsozî û bi girêdaniya xwe bi rastî jî nimûneye. Di hevaltiyê xwe de pir jî dil bû. Heval Kerîm di hevaltiya jin de jî nimûne bû. Beriya her kesî heval Kerîm di akademiya hevalên jin de perwerde dît. Heval Kerîm însanekî girêdayî Partiyê bû. Partiyê çi bigota dikir. Di dirustbûn, paqijî û di kedê de nimûne ye. Bi rastî jî wisa bû. Pir heval wî nas dikin. Heval Kerîm li qada Botanê serpêşiya tevlîbûnan kişandiye. Gerîla çawa bû gerîla? Bi tevlîbûnên sala 1984 û 85'an bû gerîla. Dîqat bikin di sala 1985 de gerîla ket qonaxekê krîtîk. Yên ku ev qonaxa krîtîk fertilandin şoreş û artêşê kesên wekî heval Kerîm, Enver Omyanus û Ahmet Rapo bûn. Ên ku hîn di wî demî de di salên 84 û 85'an de tevlîbûn, bûn haveyna gerîla. Rast e wê demê şahadet pir çêbûn, bes di herêmê de jî tevlîbûn hebûn. Vêya gerîla xwedî kir. Di vê de keda heval Kerîm pir zêde heye. Heval Kerîm bi salan di şert û mercê herî zehmet de cih girt û xebat meşand. Rast e. Belkî di fermandariyê de em nabêjin zahf bilind bû, lê di hevaltiyê de bêhempa bû. Belkî di fermandariyê de di astekê de bû, lê di hevaltî, partîbûn, dirustbûn û girêdanbûnê de jî nimûne bû.

Fermandariya heval Kerîm jî, li cihê herî zahmet de bang bû. Heval Kerîm çawa çû Xakûrkê? Li Xakûrkê şahadet çêbû heval Kerîm di perwerdê de bû, perwerdeya xwe nêvî hişt û çû Xakûrkê. Heval Kerîm her dem wisa bû. Kî derê tengasî û zehmetî hebû heval Kerîm bang bû. Li her derê wisa bû. Hevalê Şehîd Rûstem di şerê Qendîl de şehîd ket

ê biçe bangê kî bû? Heval Kerîm bû. Yê destpêkê çû tabûran kontrolkir û sererastkir kî bû? Heval Kerîm bû. Dema ku Qendîl hat dorpêçkirin yê ku yekîne girt û çû dorpêçê kunkir û ket qada cepha Karox û pêşde çû kî bû? Heval Kerîm bû. Ji her derê zehmet û zor re heval Kerîm bang bû. Li kî derê valatî hebû, şêwazê gerîla pêwîst bû, heval Kerîm li vî derê bû. Bi esasî yên bi heval Kerîm re şehîd ketine mîlîtanên vê tevgerê yên hêja bûn. Ji wana yek jî heval Heqî Uludag bû. Heval Heqî bi salan ligel me ma. Heval Heqî bixwe kesekî di gelek waran de nimûne bû. Dirustî, paqijî û girêdaniyê de nimûneyek bû. Hevalekî ku bav, bira û dayik tev şoreşgerbûn. Bixwe jî cewherê şoreşgeriyê bû. Di hevaltî û mîlîtanêyê de kesekî dirust, bawermend û nimûne bû. Mîlîtanên wisa bi her awayî paqij wê her tim temsîla ruhê PKK'ê bin.

Divê em bi rastî li ser Kerîman, Reşîdan, Huseyînan, Numanan û Rojînan bisekinin. Her yek ji wan taybetmendiyên xwe henen. Erê kêmaniyên wan jî hene, hemû ne çar çar in, lê ruhek, seknek û nêzîkbûnek temsîl dikin. Em bi van Egîdan re man û em wan ji nêzve nas dikin û em bûne şahidên wan. Yek ji wan Celal Başkale ye. Min wextekê jêre digot; 'panzêr.' Ango biçûya ser kîjan hedefê teqez wê hedefê bin dixist. Herî dawî li Behra Reş me dît pratîk çawa meşand û şahadeta wî ji bo Behra Reş bû windahiyek herî mezin. Piştî wê kesî zêde nikarîbû xeteke mîna heval Celal bimeşanda. Ger ku mirov di şêwazên wan de û di ruh û cesareta wan de kûr bibe teqez mirovê xwe bigihîne van Egîdan. Bi rastî divê ku li ser taybetmendiyê wan em kûr bibin. Şêwazê şehîd fermandar Celal çi bû, çawa li Behra Reş roleke wisa leyist û çawa emê bikaribin hîn di asteke jor xwe li Behra Reş pêşbixînin? Divê em li ser vana rawestin. Ji ber, erka me ye ku em li ser van Egîdan şopdariyê bikin. Ne tenê em şopdariya wan bikin heman demî divê em taybetmendiyên wan ji xwe re xwemalî bikin. Mîlîtan ji bo vê mîlîtan e.

Şahadetên salên dawî ji sala 2011, 2012 û herî dawî 2013'an ji bo me pir giran bûn. Fermandarên bi ked û cesaret derketine pêş wekî Rûstem, Alîşêr, Çîçek, Simko heta şehîdê herî dawî heval Numan û şehîdên Parîsê heval Sara, Rojbîn û Ronahî. Heval Sara berxwedaneke mezin da. Heval Sara di gerîla de jî, di qada civakî de jî, di zindanê de jî û di her qadê de cih girtiye. Di demê gerîla de ez pir bi heval Sara re mam. Li Botanê, li Herekol, li Besta û li Kela Memê pratîka meşandiye bi sekna xwe bibû mînak. Li tabûrekê tenê hebûna heval Sara cesaret dida hevalan. Ango li hemû qadan mîlîtanên wisa ji bo me bûne sembol. Divê em li ser bîranînên wan kûrbibin. Çawa emê bikaribin di pratîkê de taybetmendiyên wan nîşan bidin? Divê em li ser vê rawestin.

Di şexsê Egîdan û şehîd Reşîdan de careke din sozê ku me daya şehîdan em dubare dikin û ji bo bîranînê wan di vê çarçoveyê de pêşbikeve û kûr bibe em soza serkeftinê didin. Ji bo ku em bikaribin bi serbikevin di xeta Egîdan û Reşîdan meşandin pir û pir girîng e.

ŞOREŞA ROJAVA WÊ BI AZADIYÊ TACÎDAR BIBE

Di dîroka gelê me de dema herî bi wate ev dema ye. Ji ber ku têkoşîna Azadiya Kurd wê tenê ne Kurdan azad bike, heman demî wê di herêma Rojhilata Navîn de deriyê azadî û demokrasiyê vebike. Ev têkoşîn îro ketiye qonaxeke pir girîng. Hem li heremê alozî, krîz, şer û legerîn heye hem jî Têkoşîna Azadiya Gelê Kurd êdî ketiye qonaxê serkeftinê. Di bernameyên aliyên li Rojhilata Navîn şer dikin de çareserî nîne. Di projeyên wan de azadî û berjewendiyê gelan nîne. Projeya ku têde azadiya gelan, wekhevî û demokrasî heye projeya Serok Apo ye. Pêşveçûnên li heremê çêdibin cardin piştrast kir ku xeta herî rast û maqul xeta li ser paradîgmaya konfederalîzma demokratîk e. Encex xetek wisa dikare pirsgirêkên heremê çareser bike. Îro ev xeta tenê ne xetekê li ser rûpelê ye. Ango tenê ne di warê îdeolojî û teoriyê de sînordar dimîne. Na. Ev xeteke berbiçav e. Bi taybet ev 2 salên dawî pêngava ku tevgera me pêşxistiye hem stratejiya Kurd li heremê xurt kir, hem jî şoreşa me ket asteke nû. Pêngava di sala 2012'an de birêketiye li Bakur raberkir ku planên tesfiyeyê ya li ser şoreşê bisernakeve. Planê tesfiya Tamîlan ne gengaze li Kurdistanê serbikeve. Di gerîlayê azadiya Kurdistan de dînamîkê berxwedanê xurt e. Pêngava 2012'an vêya raberkir. Planê dagirkeriya Tirkiyê û Îranê vala derxist. Ji ber ku di 2011'an de destpêkê Tirkiyê û Îran bi îtîfaq êrîşî ser tevgera me kirin. Destpêkê Îran êrîşkir, lê êrîşa wan vala derket û encam negirt. Bi berxwedanê şehîd Simkoyan êrîşê Îranê bê encam ma.

Di sala 2012'an de li Bakur jî pêngav birêket. Di wê pêngavê de jî me qehremanên pir mezin da. Bi wê hemleyê ve polîtîkayên dagirkeriyên herî qedîm Tirkiyê û Îran pûçbûn. Li ligel wê li Rojavayê Kurdistan di 19'ê Tîrmeha 2012'an de şoreş destpêkir. Ev bû merheleyeke pir mezin. Bi vî awayî li Rojava şoreş destpêkir. Li hemberî dagirkeriya Ereb gelê Kurd ev demeke dirêj li berxwe dide û şer dike. Li Kurdistana Başûr û Rojava berxwedanek heye. Şaşî û kêmaniyê wê mijareke cuda ye. Lê li beramberî wê berxwedana gel heye. Herî dawî li Rojava pêngava şoreşê dagirkeriyê paşxist. Dagirkeriya vî demî; dagirkeriya Ereb, Fars û Tirk planên xwe yên ser Kurdan nikarîbûn pêkbianiyan. Di van 2-3 salên derbasbûyî de ev derket holê; ev çi raber dike? Kurd êdî îrade û hêzek e. Êdî gelê Kurd xwedan xetek e. Ev îradeyekî û hêzekî destnîşan dike. Ji bo vê jî di heremê de stratejiya Kurd xurtbû. Ne wekî berê ye. Êdî Kurd di heremê de bû faktorek. Berê gelê Kurd figûranbûn. Her kesî ji bo berjewendiyê xwe Kurdan bikardianî. Her kesî li gorî berjewendiyê xwe gelê Kurd bikardianî û xerc dikirin. Kurdan dijî hev bi kar dianîn.

Dagirkeriya Fars, Ereb û Tirk li dijî hev Kurdan pir bi kar anîne. Niha jî hewldanên wan ên wisa hene. Lê êdî di şexsê Serok Apo û PKK'ê de îradebûnek derket. Bi vî awayî li Kurdistan îradeyeke ku êdî van dagirkeriyana cidî nagirin derket holê. Her wiha van dagirkeriyan vala derdixîne û li hemberî wan berxwe dide. Lewra hat dîtin ku di gelê Kurd de jî cewherbûnek derdikeve holê. Hemû dinya dît ev 29 sal in li ser vê tevgerê kompleyeke navnetewî heye. Kompleya navnetewî bi her şêwazî piştgirî dide dewleta Tirk. Tevgera me dorpêçkirine û di qada navnetewî de tevgera me wekî terorîst raber kirine. Dûvre jî Serokatiya tevgera me êsîr girtine û gelek êrîş bi ser tevgera me anine. Her kesî dît ku li hemberî van êrîşana dîsa jî îradeyeke mezin ji aliyê tevgera me hatiye nîşandayîn. Ger wisa nebûya wê çawa bibûya? Wê di mêj de gihiştîba qonaxa herî jor. Tevgera me pêşveçûneke pir cidî û mezin raber kir. Ji ber ku stratejiya Kurd di hundirê xwe de pêşeroja Rojhilata Navîn jî vedişêre. Tenê ne ji bo gelê Kurd, heman demî ji bo Rojhilata Navîn jî xwedan proje û bernameye. Ji bo vê girîng e. Û ji bo vê hêzên hegemonîk ji vê îradebûnê ditirse. Ji bo vê hewldanên cur be cur ên siyasî, dîplomatîk, aborî û her babetî heye ku pêşiya tevgera me bigirin. Lê heya niha nikarîbûn pêşiya tevgera me bigirin.

Şoreşa Rojava wê bi azadiyê tacîdar bibe

Bi taybet li Rojavayê Kurdistan roja ku şoreş çêbûye û vir ve, salek û çar meh bihûrî. Heta niha êrîş li ser êrîşê pêşxistin. Cur be cur êrîş li hemberî şoreşê pêşxistin. Destpêkê xwestin ku şerê Kurd û Kurd bidin destpêkirin. Enqere bangî hinek sazî û rêxistinên Kurd kirin. Wan sazî û rêxistinan birin Enqere û Kahîrê. Xwestin cih bidin wan. AKP û PDK'ê bi hev re konsept avakirin. Ji bo Kurd yekîtiya xwe avanekin û xeta Apocî ne bi tesîr û bandor bin xwestin Kurdan perçe bikin. Ji bo vê pir hewldan pêşxistin, lê şereke navxweyî derneket. Hinek grûb avakirin, navê tabûra Mişel Temo, Azadî û hwd avakirin. Lê ev tabûrana wekî kontranin. Wana destpêkê li Kurdan xistin, lê neçar man, ji Kurdistanê derbikevin. Ji ber ku marjînal bûn ti bandora wan çênebû. Ji ber ku wan grûbana nikarîbûn li Rojava şerê navxweyî derbixin. Ango ev planê wan encam negirt. Çalakiyên terorîstî kirin. Li Efrînê bombe teqendîn, zarokek û dayîka wan jiyana xwe ji dest da. Çend cihên din bombe teqandin, lê zêde encam negirtin. Van saziyên kontra yên Kurd, çend çalakiyên wisa kirin, li belê neçar man Efrîn û Cezîrê biterîkînin. Ji ber ku nikarîbûn di nava gel de bicih bibin. Mişel Temo kesekî ji Dirbêsiyê ye. Ên ku dibêjin; 'em tabûra Mişel Temo nin.' Ma dikarin di Dirbêsiyê de bicih bibin? Gelo dikarin werin li Kurdistanê bisekinin? Na. Her kes dizanê ku vana xayînin, xwe firotine û çûne Stenbolê. Şerê Kurd û Kurd çênebû, lê yekîtiya Kurdan qels kirin. Nehiştin Desteya Bilind a Kurd xebat bimeşîne. Niha navê Desteya Bilind a Kurd heye, lê xebatê vî qels e.

Dûvre jî komên Ereb xistin dewrê. Van komana bi navê Artêşa Azad a Sûrî xwestin têkevin heremên Kurdistanê. Xwestin Rojava ji bo xwe bikin cih û warê leşkerî. Di vê xisûsê de gelek şer çêbûn. Lê heremên Kurdan nexwestin şer bikin, her xwestin agirbest bikin. Bi esasî Kurdan polîtîkayeke nerm şopandin. Siyaseta Kurd xwest ku, polîtîkayê dewleta Tirkiyê, Erebîstana Sûûdî û PDK'ê vala derbixîne û şerê Kurd û Ereb dernekeve. Ji ber vê yekê tim polîtîkayeke nerm şopand. Hewldanên dîalogê da pêş û bi vî awayî hewldanên wan vala derxist. Belkî hinek însanên me li Helebê, Efrîn, Serêkaniyê û hwd. şehîd ketin, lê şer nebû şerê Kurd û Ereb. Dumahîkê di sersala şoreşa 19'ê Tîrmehê de mîna çekdarên di nava opozîsyona Sûrî de cih digirin wekî ku kîra kirin û êrîş birin ser heremê Kurdistanê. Wana plan kirin ku kontrol li ser heremên Kurdistanê avabikin û ji destê TEV-DEM, Meclîsa Gel, Yekîtiya Star û PYD'ê bigirin. Li heremê tenê PYD nîne, lê ji bo tevgerbûna Kurdan qels raber bikin tenê dibêjin 'PYD'. Her îdîa dikin ku PYD baskeke PKK'ê ye û ew jî komunîst in. Îdîa dikin ku, 'yên komunîst bê xwedan in, kî wan bikuje wê biçe cinetê.' Bi vî awayî êrîş li ser Kurdistan pêşxistin. Van êrîşana ev nêzî 4 meh in berdewam in. Di vê navberê de gelek êrîşên cur be cur pêşketin. Wekî êrîşên xwekujerî, panzêr û tangan pêkanîn. Her babetî çek bi kar anîn. Serpêşê van êrîşana saziyên di çarçoveya El Qaîdeyê de ne. Lê hemû komên çekdar ên opozîsyona Sûrî tevlî van êrîşan bûn. Destpêkê bi zexta Tirkiyê û Erebîstana Sûûdî wisa bû. Dûvre vana ji hev ketin û lihevxistin. Lê yên serpêşiya êrîşan dikşîne komên girêdayî El Qaîde yên wekî El Nusra û Dewleta Îslamî ya Iraq û Şamê (DAÎŞ) in. Yê esas erka êrîş birina ser Kurdan hildaye ser xwe ev komana ne. Her dawî hewldanên dîalogê û çareseriya bi aştiyane encam negirt. Dema ku encam negirt, siyaseta Kurd neçar ma destpê pêngavekê nu kir.

Çeteyan êrîşî Serêkaniyê kirin. Dûvre jî êrîşî xeta Çilaxa kirin û xwestin Dêrik û Qamişlo ji hev qut bikin. Li aliyê din jî êrîşên xwekujeriyê li Tirbespiyê pêkanîn. Di wan êrîşan de YPG nêzî 50 şehîd da. Fêmbû ku vana nasekînin. Li pişt wan hêz û derfet heye, lewra dixwazin bi rêya çêkan heremên Kurdan bigirin. Li hemberî wan pêngavek destpêkir. Ev pêngav di 23'ê Cotmehê de destpêkir. Cephê di navbera Tirbespî û Dêrikê de 40-50 km. hemû hat xistin. Til Koçer hat xistin. Rimêlan û xeta wê bi temamî hat azadkirin. Di wir de cephê çeteyan nema hemû hat tesfiyekirin. Di merheleya yekemîn de ev pêkhat. Di merheleya duyemîn de jî, di xeta Til Temir û Serêkaniyê de pêngava duyemîn destpêkir. Ew pêngava duyemîn jî gihişt encamê. Hemû cephê çeteyan binket û 35 km. paşde çûn. Bi vî awayî cephên çeteyan ku bi piştewaniya Tirkiyê, Erebîstana Sûûdî, PDK û hwd. digirin bi temamî têk çûn û tesfiyebûn. Li herêma Cezîrê hem Kurd hem jî Ereb di bin zexta van çeteyan de rizgariyê dixwazin û cihên Ereb, Asûrî û Sûryanî hemû azadiya xwe dixwazin. Ango tevgereke wisa di vê mehê de çêbû û serket. Ev serkeftin pir girîng e. Ev yek stratejiya gelê Kurd hin bêhtir xurtkir. Her wiha raber kir ku bi rastî hêza Kurd di herêma Rojhilata Navîn de alternatîf û îradeyek e. Di avakirina Sûriya nû de hêzeke sereke ye.

Ji bo xweseriya Kurd û ji bo Sûriyeke demokratîk, pir rengî û federal çêbibe hêz û siyaseta Kurd dikare di wir de rolekî esasî bileyze. Êdî pêşiya vê vebû û derfeta wê heye. Ev tişta wê bi xwe re çi bike? Wê statuya beşên Kurdistanê yên din jî bîne rojevê. Lewra Tirkî dijî wê derdikeve. Heman demî wê li Sûrî jî demokratîkbûn pêşbikeve. Her wiha wê ji krîz û qeyrana li Rojhilata Navîn re jî deriyek vebike. Ev deriya wê bibe alternatîfa çareseriyê. Ji bo vê hem ji bo Kurdistan, hem ji bo Sûrî û hem jî ji bo herêma Rojhilata Navîn derfetên pir nû çêdibin. Ev serkeftinê ku YPG avakiriye her wiha qehremanî û fedakariyeke mezin a gelê me yê Rojavayê Kurdistan pêşxistiye tenê ne ji bo Rojava ye; hem ji bo tevahî Kurdistan, hem jî ji bo heremê wê rolekî xwe yê esasî hebe. Em berxwedana bi vî şêwazî ya bi rûmet pîroz dikin. Di vir de fedakariya gelê me yê Rojavayê Kurdistan heye. Yek jî xeta Egîdbûnî heye. Hemû hewldanên neyaran ev e ku, xeta Egîdbûnê li wir bicih nebe û nebe sîstemek. Lê nikarîbûn pêşî lê bigirin. Di demekî pêş me de û nêz de jî wê sîstema xwe îlan bikin. Wekî rêveberiya sivîl jî wê fermî bibe û sîstema xwe ya demokratik avabikin. Êdî têkoşîn ket vê qonaxê. Ev jî êdî ne dûr e; nêz e. Bi vî awayî xeta Apoyî û Egîdan ku dixwestin tesfiye bikin êdî di şexsê Rojava de li Rojhilata Navîn raber kir ku faktoreke û alternatîfeke çareseriyê ye.

Tevgera me xwe ji bo destpêkek nû amade dike

Di vê wateyê de pêngava ku 2011-2012'an de pêşketî Serokatî bi 2013'an ve bi rêya pêngaveke siyasî xwest bigêjîne encamê. Lê dagirkeriya Tirkî her çendî soz da jî pêk neanî. Fêmbû ku di zîhniyeta dagirkeriya Tirkiyê de dostanî nîne, tesfiye heye. Li Bakur agirbest îlan bû, hêzên gerîla ji Bakur paşvekişiyan. Wan jî bi destê çeteyan li Rojava şer meşandin. Ango şerê di navbera me û dagirkeriya Tirkiyê bi esasî ne sekinî. Belkî li Bakur demekî sekinî, lê bi şêwazekî din li Rojava li hemberî gele me şer berdewamkir. Dewleta Tirk hewlda ku dîwar di navbera Nisêbîn û Qamişlo ava bike. Gelê me vê dîwarê wekî 'dîwarê şermê' binav kir. Şaredara Nisêbînê Ayşe Gokkan li hemberî dîwarê şermê 10 rojan ket rojiya mirinê. Di 7'ê Mijdarê de li Qamişlo û Nisêbin çalakiyên mezin hatin darxistin û dîwarê şermê hat şermezarkirin. Ji ber ku dîwar taktîkeke deşîfre ye. Dîwarê Berlîn û Filîstînê ji aliyê her kesî ve tê zanîn. Ev tiştana çi raber dike? Ev tiştana destpêkeke nû raber dike. Em hatine gihiştine qonaxekê nû. Di vê qonaxê de êdî azadî û serkeftin gengaz e. Ji ber ku çemberên li dora me li hinek cihan hat çirandin, li hinek cihan jî sist bû. Em êdî dikare biçe encamê. Lê hîn asteng jî hene. Pêwîstî bi pêngav û destpêkeke nû heye. Destpêka nû bi şêwazên kevin nabe. Ji şêwazê kevin re em dibêjin; 'klasîk.' Destpêka nû bi şêwaz û terzê nû divê birêbikeve. Niha tevgera me xwe ji bo destpêka nû amade dike.

Di vî demî nû de şêwazên ji rêzê û yên asayî nikarin encam bigirin. Di vî demî de pisporî pêwîste. Ji ber ku êdî divê tu encam bigirî. Ji bo vê bi terzên ji rêzê tu nikarî encam bigirî. Terzê ku tu destê xwe bavêjî çi tu bi serbixînî pêwîste. Ev di hemû qadan de wisa ye. Siyasetmedar divê di vî demê de jêhatîbin û bi rastî jî ji siyasetê fêm bikin. Divê siyasetmedar kûrbin, ziravbin û pêşdîtina xwe hebin. Divê dîplomat di vî demî de xwedan uslûbekî zelal bin û afirînerbin. Divê bikaribin çembera dora şoreşê bê bandor bikin û jêhatî bin. Rêxistinkar divê di vî demî de tenê ne taxek, an jî bajarek tevger bike, divê tevahî gel tevger bike. Divê fireh nêzbibin û afirînerbin. Divê plansaziya xwe, dîsîplîn û bernameya xwe hebin û wisa tevbigerin. Kesê ku propaganda dikin divê uslûbê xwe ne ziwa be, ne jî rêzê be. Na. Divê hîtabî dilê mirovan bike. Divê bikaribe mîlyonan bandor bike. Ev dem wisa profesyonelbûn û pisporiyê dixwaze. Heman tişt ji bo qada parastin û leşkeriyê jî derbasdar e. Di qada leşkerî de tenê çalakvanbûn têr nake. Çalakvanên jêhatî, bi aqil, xwedî herîkbariya taktîkî û yê xwedî şêwazê lêdanê pêwîst in. Bi hinek serkeftinên biçûk ve divê xwe şerxweş neke.

Divê çavê xwe berde azadiyê û xwedî armancê mezin be. Çend çalakî têr nake. Divê azadkirin bibe hedef. Dem dema vî şêwazî ye. Em dikarin biserbikevin û derfetê vê yekê heye. Rewş û pêşveçûna heremê, Rojava û tevahî Kurdistan vê derfetê ava kiriye. Beşa herî di bin zextê de Rojhilat maye. Li Rojhilat jî berxwedan heye. Mesela ev demen dawî siyasetmedarên Kurd li Rojhilat hatin îdam kirin. Ev îdamana ji bo çi bû? Ji ber ku berxwe didan. Mînak di nava wan Kurdên hatin îdam kirin de Heval Bahoz hebû. Heval Bahoz, milîtanekî li pêş bû. Siyaseta Îranê ya giştî, dixwaze li gorî xwe pêngavek pêşbixîne û di vê çarçoveyê de heta niha 3 Kurd îdam kirine. Dewleta Îranê ji bo berdewam kirina siyaseta dagirkeriyê pêngavek pêşbixîne dest bi îdaman kir. Lê sedema xwe ya bingehîn berxwedana Kurdan e. Ango tirs û xofek wan heye, lewma îdaman dikin. Li hêlekê li Rojava li dijî El Qaîdê ne, li hêlekê jî li hemberî milîtanê PJAK'ê tesfiye dimeşînin. Dixwazin gelê me li wir bipelixînin. Mantiqê dagirkeriyê wisa ye.

Ango di giştî de pirsgirêkên me yên îro heyî, li Başûrê Kurdistan, Rojava, Bakur û Rojhilatê Kurdistan raber dike ku hemû Kurd û Kurdistan di qonaxekî nû de ne. Ango Kurd û Kurdistan dikarin bi serbikevin. Lê ku van derfetan jî bi kar neyne, wê bin bikeve û Başûr jî namîne. Ango li Başûr li 3 mihafazan destkeftî hene, lê ew namînin. Wana û bi taybet siyaseta PDK'ê bi aqlekî pir bi çewt berxwedana Rojava ya pîroz û destanî mîna ku ji bo xwe xeter dibînin, lê dinêrin. Ev şaşiyeke mezin e. Ji ber ku jixwe dijmin bi konsepta xwe bi ser bikeve wê Başûr jî ji holê rabike. Lê wana tim hesabên teng dikin. Berjewendiyê netewî wêdetir, berjewendiyê rêxistinî esas digirin. Dinêrin, li Rojava berxwedanek bi pêşengtiya TEV-DEM de bilind bibe û ew di sihê de dimînin. Lewra aciz dibin dixwazin kesên girêdayî xwe li wê dera bicih bikin, lê ew kesana marjînal in. Derfet û pereyên xwe hene, dewleta Tirk li pişt wan in. Ew jî dibêjin qey wê bikaribin. Ma tu çawa bikaribî? Ne gengaz e. Jixwe ev piştrast bû. Lê ji ber ku ev berxwedana bişkê çi ji destê wan hat kirin. Ev şaşiyek mezin e. Çima? Ji ber ku Kurd hemû di yek kêştiyê de ne. Ger ku Kurd di vê qonaxa dîrokê de serbikeve wê Kurdistan azad bibe.

ŞİDDETE KARŞI MÜCADELE

kadın toplumsallığında örgütlenme ile aşılır

25 Kasım günü, Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele ve Dayanışma Günü olarak 1995 yılında Çin'in başkenti Pekin'de yapılan Uluslararası Kadın Kongresi'nde önerilmiş ve bu öneri BM'de kabul edilmiştir. Dünyanın birçok ülkesinde mücadele eden kadın örgütlerinin güncelliğini asla yitirmeyen şiddet konusunu gündemleştirmesi ve sahiplenmesi ile toplumda şiddet daha fazla işlenir olmuştur. Birleşmiş Milletler'in genel kurulunda alınan bu karara katılan tüm üye devletlerde en büyük şiddet olan kadın katliamlarının yüksek olduğu da bilinen bir gerçeklik olmaktadır. Bu anlamda bir çelişki ve tutarsızlık olarak devletler tarafından alınan kararların kadına yönelik şiddeti nasıl durduracağının bir soru işareti olduğu da aşikardır. Bu kararın alınmasında kadın örgütlerinin ısrarlı bir mücadelesinin olduğunu da belirtmek ve altını çizmek gerekmektedir. Bir 25 Kasım gününe daha girdiğimiz bugünlerde, on sekiz yıldır alınan böylesi ortak bir karara verilen önem ve bu önemin kadın örgütlenmesine, kadın mücadelesine neler kattığı ve neler kazandırdığının yanı sıra, eksik ve yanılgılarını da ortaya koymak yararlı olacaktır.

Bu geçen süreçte 25 Kasım toplumlarda bir duyarlılık yarattığı gibi birçok kadın örgütlenmesinin oluşumuna zemin olması açısından da önemli bir etkinlik çabası olarak değerlendirilebilir. Bu da kadına yönelik şiddete karşı bilinçlenmenin arttığını gösterir. Kadın örgütlerinin artışının yanı sıra, ülkeler ve devletler bazında da konuya duyarlılık geliştiği söylenebilir. Fakat tüm bu çalışmaların kadına yönelik şiddeti azaltmadığı da bilinen bir gerçekliktir. Bunun için kadına yönelik şiddetle mücadele yöntemleri üzerinde yeniden durmanın önemi açığa çıkmaktadır.

Bilindiği gibi kadına yönelik şiddetle mücadele doğrultusunda bugüne kadar birtakım hukuki, yasal düzenlemeler devlet yönetimleri tarafından yapılmıştır. Fakat nasıl bir yapılanma olduğu da tartışma götürür. Kadının bir cins olarak potansiyel suçlu görülmesi halen toplumlarda yerini korumaktadır. Yapılan kimi yasal düzenlemelerin etkisi caydırıcılığı aşmayan nitelikte ve suç olgusunu muğlaklaştıran bir düzeydedir. Caydırıcılığı aşmayan ve salt hukuki tedbirlerle yetinen bir yaklaşımın, kadına yönelik şiddetle mücadeleyi darlaştırma amaçlı olduğu, kadının toplumsal konumunu marjinal düzeyde tutmayı amaçladığı görülmektedir. Tüm iyileştirme adı altındaki girişim ve çabalara bakıldığında, mevcut kadına yönelik şiddetin azalmadığı, aksine daha da arttığı ortadadır. Bu durumun nedenlerini sorgulamak ve bu nedenleri ortadan kaldıracak mücadele tarzlarını geliştirmek önemli olmaktadır.

Çözümsüzlük şiddeti doğurur

Kadına yönelik şiddetin bu şekilde ele alınmasının öncelikli nedenleri arasında kadın ile toplum arasındaki bütünleyici ilişkinin kurulmaması ve bu ilişkinin göz ardı edilmesi, görmezden gelinmesi yaklaşımıdır. Şiddete yaklaşımda kadın ile toplumun ayrıştırılmasına dayanan pozitivist ideolojinin ağır etkisi mücadele yöntemlerine de yansımaktadır. Şiddet algısının sadece kadının maruz kaldığı fiziki, psikolojik, ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal şiddet alanlarıyla sınırlandırılması, sorunların toplumla ilişkilendirilmemesi mücadelelerin sonuçsuz ve çözümsüz kalmasını da beraberinde getirmektedir. Çözümsüzlüğün kendisi, şiddetin kendisi olmaktadır. Doğa ile bağını koparak tahakkümle tanışma, doğallıktan uzaklaşma şiddetle toplumun ilk tanışması olmuştur. Toplum olma veya toplumsallık, insan türünün doğadan kendi farkını ortaya koymasıdır bir anlamda. Evrenin varoluşunun temelinde, her canlının kendisini farklı kılması yatar. Kendini farklılaştırma ile varlığını sürdürme bilinci, evrensel bir ilke olarak her canlı varlığın zekasının mükemmel bir ürünüdür. Bu anlamda farkın veya farklılığın ortadan kaldırılması veya kaldırma girişimi yani aynılaştırma girişimi kendi varlığına kastetmedir. Bir başka deyimle aynılaştırma; evrensel ilke olan kendini var kılmaya yönelik aykırı ve sapmacı bir durum olmaktadır. Doğadaki zenginliklerin insan eliyle aynılaştırılması girişimi, türlere karşı şiddet uygulamadır. Buna karşı doğanın kendi doğal işleyiş ilkesine sahip çıkması, farklılığını koruma mücadelesi de yaşam ritmi olarak sürekliliğini korur. Toplumsallık hakikati, bu ilke ile kendini gerçekleştirir. Bu ilkenin ihlal edilmesi veya istismara uğratılması, şiddetin kendisi olarak karşımıza çıkar. İnsan türünde de bir cinsin diğer cins üzerinde tahakkümcü, iktidarcı yaklaşımı şiddetin kendisi olmaktadır. Yine aynı şekilde bir toplumda salt cinse dayalı olmayıp kimliği kabul etmeme, siyaset dışı bırakma, tarihsel geçmişi inkar yaklaşımları da toplumsal şiddetin varlığını gösterir.

Toplum ile kadının bütünlüklü olarak birbirini var etme hakikati, günümüzde tüm insanlık tarafından dile getirilmekte, kabullenilmekte ve gelişen bilimsel araştırmalar ile net bir şekilde ortaya konmaktadır. Kadının insan türünün varlığını ve devamını toplum olarak gerçekleştirdiği, arkeolojik ve antropolojik araştırma ve incelemelerinde her geçen gün daha fazla ortaya çıkmaktadır. En toplumsallaştırıcı güç, kadın ile kadının etrafında oluşan ve gelişen yaşam gücüdür. Toplumsallığını koruyan canlı yaşama gücünü artırmış, toplumsallaşamayan canlı türü ise güçsüzleşerek sürekliliğini sağlayamamıştır. Toplumlaşma gücünü aşındıran, bu gücün karşısında olan veya bu gücün içinde yer almayanın toplumsallık zihniyetine sahip olmasından kuşku duyulur. Bu kuşkunun ortaya çıkışını, doğa ile bütünsellik temelinde yaşama anlam kazandıran bir zihniyetten uzaklaşma ve sonrasında doğadan kopuşa uzanan tek taraflı gelişimde aramak gerekmektedir.

Toplumsallık kadın ile anlam kazanır

Kadına yönelik şiddet, özünde topluma ve toplumsallaşmaya, toplumsallık bilincine yönelik bir şiddettir. Bu tespitten hareketle; kadına yönelik şiddetle mücadele, toplumu da kapsamalı ve topluma mücadele gücü kazandırmalıdır. Şiddeti salt kadına yönelik dayak veya taciz ve tecavüzle sınırlandırma yaklaşımı ile algılama ve algılatma topluma mücadele gücü kazandırmamakta, tersine parçalı duruşun yarattığı zayıflığı devam ettirmekte, hedefi küçültmektedir. Şiddete karşı geliştirilen eylemlerin de birbirini tamamlamayan, dağınık ve günübirlik kalmasını getirmektedir. "Küçük güzeldir" felsefesinin kadın eylemliliklerinde aşılarak toplumu değiştiren boyutlarda daha geniş çaplı eylemler geliştirmek kadınların sorumluluğu olmaktadır. Kuşkusuz kadına yönelik her türlü şiddete karşı mücadelenin yürütülmesi kadın hareketlerinin kazanımıdır ve tarihi anlama sahiptir. Fakat tarihten ve toplumdan kopuk bir kadın sorununun tek başına çözüm olamayacağı gerçekliğini kenarda tutmamak önemlidir. Kadının nesneleştirilmesi, metalaştırılması, üzerinde deney yapılan kobaylar haline getirilmesi, kadına ait hiçbir değerin bırakılmaması bu gerçeklikle yakından bağlantılıdır.

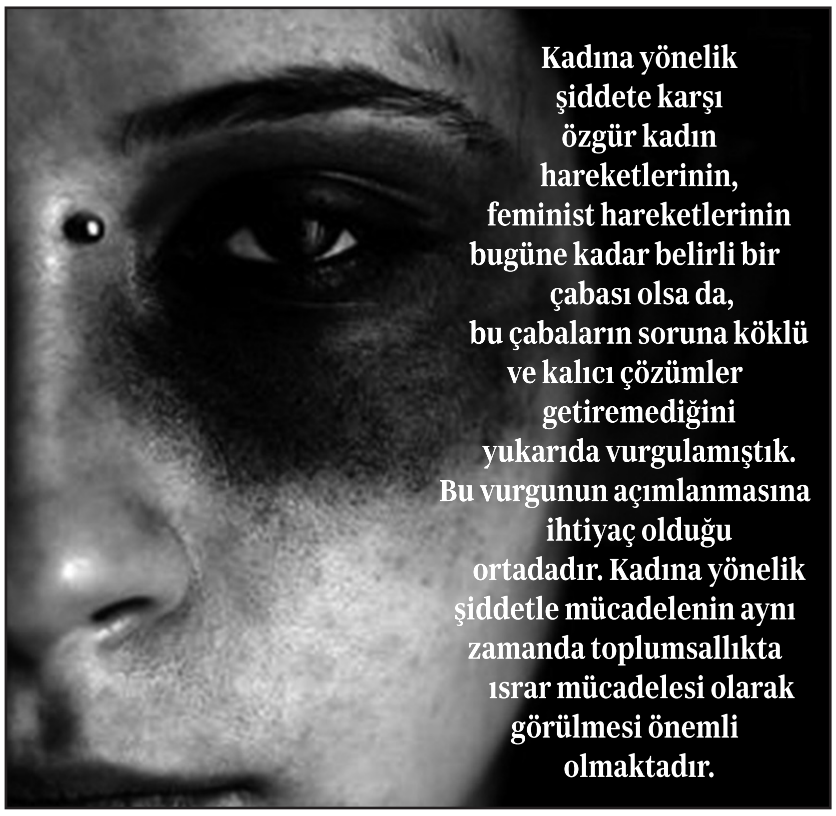
Günümüze kadar şiddet olgusu üzerine birçok tanımlar getirilse de, içinde çözüm barındırmadığı için bu tanımlamalar yüzeyde kalmış, sorunun kökenine inilememiş veya kenarında kalınmıştır. Dünya kadın hareketlerinin ve örgütlenmelerinin şiddeti sorgulanır düzeye getirmesi, bir 25 Kasım gününde, rejimi cumhuriyet olan Dominik devletinde 1960 yılında üç kızkardeşin vahşice tecavüze maruz kalıp katledildiği günü sembolikleştirmesi ile yapmıştır. Mirabell kardeşler, milyonlarca kadının her an yaşadığını görünür kılmada sembolik bir değere sahip olmuştur. Bunun yanında kadına yönelik şiddetle mücadele ve dayanışma günü olan 25 Kasım, gelinen aşamada kadın özgürlük mücadelelerinin önemli ve sistemi sarsıcı etkileri ile yeni anlamlara kavuşmaktadır. 25 Kasım sembolik bir gün olsa da, beş bin yıllık erkek egemenlikçi ve iktidarcı sisteminin varlığını sorgulatması açısından önemlidir. Kadın özgürlük mücadelesi kapsamında toplumun temel sorunlarını bir gün ile sembolleştirme yaklaşımı, sorunun varlığını ortaya koyma anlamına gelse de, aşma noktasında yeterli olmadığı da bilinmek durumundadır.

Şiddet ve kadına yönelik şiddetle mücadele olgusunun, kadına uygulanma boyutu ile toplumsal olgu haline getirilmesinin doğru bir yaklaşım olduğunu belirtmek gerekmektedir. Kadını nesneleştiren zihniyetin ürünü olan kadın ile toplumu birbirinden kopuk ele alan eril uygarlık zihniyetinin günümüzde en şiddetli bir biçimde devam ettiğini, saniyede onlarca kadının katledilmesinden ve şiddete uğramasından görmekteyiz. Şunu belirtmek yanlış olmayacaktır; parça parça edilen kadın uygarlığının sonucudur 25 Kasımlar. Kadın hareketlerinin bu gün yaşadığı temel sorunların başında kadın kırımına çözüm olamama durumu yatmaktadır. Bu da nedenini dar ve sapmacı, devletçi ve iktidarcı sistemden kopuşun gerçekleşmemesinde aramak en önemli çıkış yolu olacaktır. Mücadele zeminlerinde ideolojik savaşların daha keskin ve radikal verilmesi, eril uygarlığın şiddetine karşı bir mücadeleci duruşu da açığa çıkaracaktır. Günümüzde kadın örgütlerinin ortaklaşmalarının çabası olsa da, bu ortaklaşmaların dar ve parçalılığı aşamaması eril uygarlık sistem ve kültürünün gölgesinden çıkamamanın sonucu olduğu bilinmelidir.

Toplumsallık, kadın ile anlam kazanır. Kadın aynı zamanda toplumun kendisi olduğundan kadına uygulanan her türden şiddetin doğrudan toplumsallığı hedeflediğini görmek gerekiyor. Kadının olmadığı bir toplumsal alan bulunmamakla birlikte, kadını öznelliğinden koparan beş bin yıllık erkek egemen sistemin yine kendi devamlılığı için kadına dayanması bir paradoks olarak devam etmektedir. Kırım politikalarının en azgın ve fütursuzca sürdürüldüğü günümüz kapitalist modernite sisteminde bedensel, cinsel, ailesel, grupsal, her tür toplumluğun kültürel, inançsal, yaşamsal, politik yaşam zeminlerine saldırı da şiddet kapsamındadır. Üretim dışı bırakılma, ekonomisizleştirilme, işsiz bırakılma, gelir dağılımı eşitsizlikleri şiddetin kendisidir. Bir anlamda uygarlık, şiddetin kendisi olmaktadır. Kadına yönelik şiddet doğrudan çocuğa, yani toplumun geleceğine de taşınarak sorunu bu yönüyle derinleştirmektedir. Kültür halini alan şiddetin sistematik bir durumda uygulanması, kırım politikalarının sadece önemli bir sonucu olduğu günümüzde daha iyi algılanabilmektedir.

Tam da bu noktada şiddetle mücadele yöntemleri ne olmalıdır? Şiddete karşı nasıl örgütlenilmelidir? Ya da şiddete karşı nasıl yaşanmalıdır? Örgütlülük ile kadın uygarlık değerlerinin birleşimi, bu soruların yanıtı olabilir. Eril egemenlikli uygarlığın eritemediği, yok

> "Şiddet ve kadına yönelik şiddetle mücadele olgusunun, kadına uygulanma boyutu ile toplumsal olgu haline getirilmesinin doğru bir yaklaşım olduğunu belirtmek gerekmektedir. Kadını nesneleştiren zihniyetin ürünü olan kadın ile toplumu birbirinden kopuk ele alan eril uygarlık zihniyetinin günümüzde en şiddetli bir biçimde devam ettiğini, saniyede onlarca kadının katledilmesinden ve şiddete uğramasından görmekteyiz."

edemediği kadın uygarlık değerleri, mevcut sistemden çıkışın ilk adımı olma özelliğini bağrında taşır. Toplumsallaştıran değerler en başta doğaya uyum halinde olan, ekolojik zihniyete dayalı ilişki biçimi, işbölümüne dayalı yabancılaşmayı tanımayan, yerel ile evrenselin dengede olduğu yaşamı politik olarak yaşayabilen, diğer canlılarla bütünlüğü esas alan, birinin varlığının ancak farklı olan bir diğeri ile mümkün olabileceğinin hissi, duygusu ve düşüncesine sahip kadın dünyasıdır. Tüm bu değerlerin kadının varlığı ile olabileceği bilinci ile hareket etmek ve örgütlenmek, şiddete karşı mücadelede ön açıcıdır. Şiddete karşı kadının mücadelesi evrensellik bütünlüğünde olabileceği gibi yerelde, yerinde faklılıklara dayanan bir toplumsallık oluşturma eksenli de olabilir. Kendini yaratma mücadelesi, geçmişin inkarı olmadığı gibi, yeni adı altında toplumsallık belleğinden kopuk da ele alınamaz.

Devlet şiddetin kendisidir

Kadını toplumdan ve toplumsallığından kopuk ele alan zihniyetin, toplum üzerindeki en büyük şiddet olduğu gelinen aşamada meşrulaşan kadın cinayetlerinden anlaşılmaktadır. Şiddeti meşrulaştırmada kullanılan en büyük araç devletin kendisi olmaktadır. Devlet, uyguladığı politikalarla kendini vazgeçilmez gösterir. Baskı, zor ve işgal politikalarıyla şiddetin rahmidir devlet. Kadın kırımını topluma kabul ettirme ahlaksızlığının baş mimarıdır. Oluşturduğu hukuk sistemi özünde, şiddetin devamlılığını sağlamaktadır. Devletin kendisi şiddettir. Devlet, topluma rağmen varlığını devam ettiren kurumdur. İktidarla devamını sağlayan devletin toplum için anlamı, şiddettir.

Günümüzde kadın cinayetlerine, kadın katliamlarına ve kadın kırım politikalarına karşı devletten imdat istemek, celladından yardım istemek anlamına gelmektedir. Devlet kadını koruyan yasalar çıkarsın, kadına sığınma evleri açsın, kadın katliamlarını devlet durdursun vb taleplerinin hiçbir faydasının olmadığını görmek gerekmektedir. Tüm demokratik uygarlık değerlerine karşıt olan devlet, varlığını demokratik değerleri gasp ederek sürdürmektedir. Toplumda kadını her tür meta aracına indirgeyen devlet, savaşlarla da kendi cinsini öldürme aracı olarak kullanmakta, katletmektedir.

Kadına yönelik şiddetin devamını sağlayan devlet, iktidar yapılanmasının en temel uygulama aracı rolünü de oynar. Uygulama en başta "devletsiz düşünememe, devletsiz yaşamın olamayacağı" düşüncesinin, aslında düşüncesizliğinin yaratılması ile gerçekleştirilir. "Devletsizlik" tüm topluma olduğu gibi kadına da benimsetildiğinden, devletsiz yaşamak düşüncesi en büyük şiddet olarak yedirilir. Şiddetin sonucu olan iradesizleştirme ile düşünceler kırıma uğratılarak, direniş değerleri katledilir. En kapsamlı şiddet aracı olarak devlet; kadın özgürlük değerlerine ve özgür kadına yönelik uyguladığı şiddet ile özünde özgür toplumu hedef alır. Bin yıllardır devletsiz yaşayan topluluklar, toplumlar, kültürler kadın uygarlığının devlet olmadan toplumun devamlı olabileceğinin somut örneği olmaktadır.

Kadının kendi değerlerine saldırı karşısındaki meşru savunma mücadeleciliğine karşı şiddetle kendi varlığını sağlayan iktidarcılık, günümüzde kadını ortadan kaldırma kültürü düzeyine gelmiş, bu kültürün bizzat devlet ve tek yanlı erkek egemen sistem eliyle daha da derinleştirilmesi ile devam etmektedir. Kadın cinsine ait gibi gösterilen taciz, tecavüz, namus cinayeti olguları özünde tüm topluma ait olmaktadır. Toplumu kadında gizleme veya kadını toplumdan soyutlayarak baş hedef konumuna getiren iktidarcı zihniyet, en derin ve en sinsi şiddeti kadın ve toplum üzerinde hakim kılmıştır. Günümüzde her saniyede binlerce kadının erkek eliyle katledilmesi, kadını doğrudan hedef haline getiren politikaların sonucudur. Kadını daima tüm olumsuzlukların temeline oturtan zihniyetin şiddetinin etkileri, toplumun diğer bir üyesi olan erkek üzerinde de görülmektedir. Kadını katletmeye odaklanmış zihniyete sahip erkeğin, sağlıklı bir birey olduğu düşünülemez. Parçalanmış ve kendi toplumsallığına yabancılaştırılmış, dolayısıyla kadına yabancılaştırılmış bir erkek hakikatinin varlığı söz konusudur. Katil bir bireyin, varlık gerekçesini ortadan kaldıran bir varlık haline gelmesi, o bireyin toplumsallığını kuşkulu hale getirir. Kadın ve kadın toplumsallığına yabancılaştırılmış erkeğin, kendi cinsi ile ilişkisi bu anlamda sorgulanmalıdır. Bir cinsin kendi cinsi tarafından ölüm makinesi olarak kullanılması, kendi yaşam kaynağını yok etme unsuru durumuna indirgenmesi, ciddi sorgulanması gereken bir durum olmaktadır. Erkek de şiddet unsuru olma üzerinde kendini sorgulamalı, özgür insan olma yolunda şiddetten kendini arındırmalıdır.

Kadına yönelik şiddetle mücadelede kadın hareketlerinin belirleyici rolünden de söz etmek gerekmektedir. Cinsiyetçi uygarlık sisteminde kadın mücadelelerinin önemli bir düzey yakaladığı bilinmektedir. Günümüzde kadın hareketleri ile sistem karşıtı ve devlet dışı olan kadın hareketleri arasında ciddi bir parçalılık, yabancılık durumu yaşanmaktadır. Bir birinden kopuk olma hali, sistem tarafından kullanılmak istenmekte, kullanılmaktadır. Yukarıda da genişçe vurguladığımız gibi kadını toplumdan soyutlayan ideoloji halen hakimiyetini korumaktadır. Bu hakimiyet alanı devlettir. Devlete yaklaşımda kadın sorununu birey sorunu olarak ele alan, insan hakları altında bireysel haklarla sınırlayan, kadın kültürünü geçmişi olmayan, tarihsizmiş gibi ele alan örgütlenmeler ve yaklaşımlar şiddete karşı mücadelede zayıf karın bölgesini oluşturmaktadır. Bu konuda dünya kadın kongre ve konferanslarıyla çeşitli düzeylerde çabalar olsa da mevcut özgünlük yaratılamamakta, iktidarcı eril sınırları aşılamamaktadır. Mevcut devletler ve iktidarlar bu durumdan rant devşirmektedirler.

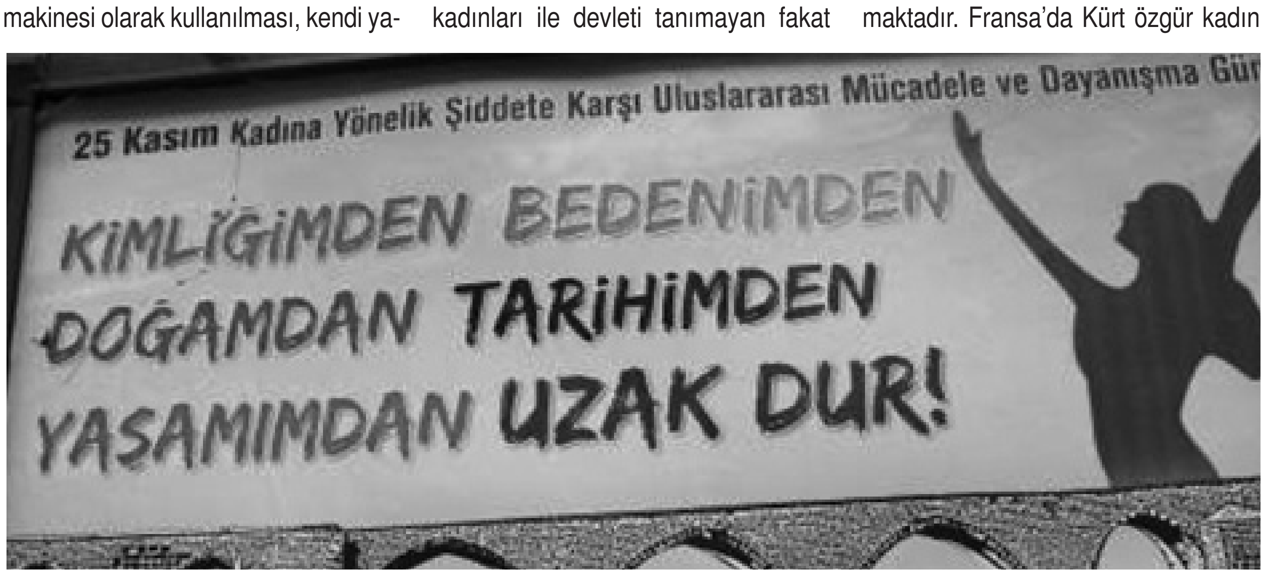
Tüm kadınlar ortak mücadelede buluşmalı

Kadına yönelik şiddete karşı özgür kadın hareketlerinin, feminist hareketlerinin bugüne kadar belirli bir çabası olsa da, bu çabaların soruna köklü ve kalıcı çözümler getiremediğini yukarıda vurgulamıştık. Bu vurgunun açımlanmasına ihtiyaç olduğu ortadadır. Kadına yönelik şiddetle mücadelenin aynı zamanda toplumsallıkta ısrar mücadelesi olarak görülmesi önemli olmaktadır.

Kadın kimliği, devletlerden daha kapsamlıdır. Mevcut devletli toplumların kadınları ile devleti tanımayan fakat kendi varlıklarını demokratik birlik ve bütünlük temelinde sürdüren toplumların kadınları arasındaki ilişkiler, mücadele yöntemlerine de yansımaktadır. Devlet kimliğine bağlılığın özgürleştirmeyeceği, özgürleştirmediğinin önemle altının çizilmesi gerekmektedir. Kadın örgütlenmelerinin dağınık ve birbirinden kopuk olmalarının başta gelen sorunlarından birinin, devlet gibi bir iktidar aygıtının varlığı ile kendini var etmenin ne kadar çelişkili olduğudur. Bu çelişkinin kadın ideolojisinde derin bir yarılma yarattığının bilinci, acil olarak kavranmalıdır. Faşizm politikalarının mimarından yana olma, bu politikaların ortağı olma yanında, kadınların özgürlük mücadelesini ve farklı kimliklerle dayanışmanın da açığa çıkmasını engellemektedir. Bu gün yaşanan durum özgürlük mücadelesini veren halklar, toplumlar, ezilenler, sömürülenler ve ulusal hareketlerin demokratik uygarlık tarafı olarak direnişçilikleriyle bu farkı ortaya çıkarmış olmalarıdır. Devletli olmayan toplumlarda veya devlet dışı olan tüm topluluklar, halklar, kültürler özgürleşmeye yatkın özellikler taşımaktadır. Devletler kendi varlıklarını halklar, kültürler, inançlar üzerine ve bu öğelerin argümanlarının zayıflatılması, geriletilmesi üzerinden sağlarlar. Devlet dışı olan toplumlarda kadın demokratik değerlerini koruyarak toplumun sürekliliğini sağlayabilmiştir. Devletin, devlet dışı olmayı tercih etmiş veya devlete bulaşmamış, devlet iktidarcılığı kabul etmemiş toplumlar üzerinde uyguladığı faşizan, bastırmacı, sömürgeci, inkarcı, katliamcı zayıflatmalara ve kırımlara karşı direniş ve mücadele hep var olagelmiştir.

Tam da bu noktada güncel bir sorun önümüze çıkmaktadır. Özgür kadını istemeyen iktidarcı sistemin özgürlük mücadelesi veren kadını katletmesi, buna karşılık devlet sınırları içinde yer alan kadının içinde bulunduğu pozisyon tam bir handikaptır. Devlet paradigmasını kadın kırımında oynadığı rolü görmek istemeyen kadın pozisyonu ortaya çıkmaktadır. Fransa'da Kürt özgür kadın hareketinin önderi ve kadrolarına yönelik yapılan katliam, Fransa toplumunun kadınına önemli rol ve sorumluluk vermektedir. Sara, Rojbîn ve Ronahîlerin katledilmesi, 1960'ta Mirabell kardeşlerin katledilmesi geleneğinin daha da yaygınlaşmış ve özünde devletlerin özgür kadına karşı işlemiş olduğu cinayettir. Özgür kadına ve özgür topluma karşıtlığı ifade eder. Kadına yönelik şiddetle mücadele ve dayanışmanın özgürlük mücadelesi içindeki kadını hedef alması, 25 Kasım'a anlamını kazandıracaktır. Paris katliamı, özgür kadına yapılan bir katliamdır. Özgürleşme hedefi ve amacı olan tüm kadınların bu katliamın faillerinin açığa çıkarılması için birinci dereceden sorumluluğu vardır. 25 Kasım'a gerçek anlamını kazandırmanın temel ölçüsü, kadınların kendi inanç ve örgütlenmesini yaratacağı eylemlerle bu katliamın aydınlatılmasıdır. Kadına yönelik şiddete karşı mücadele ve dayanışma, biz kadınlar için kendi katillerimizi, cellatlarımızı açığa çıkarma mücadelesi olmalıdır. Mirabell kardeşlerin katilleri bulunmadı, Roza Lüksemburg'un katilleri bulunmadı ve milyonlarca kadının katilleri, tecavüzcüleri, tacizcileri bulunmadı. Bundan sonra özgür kadına yönelik şiddetin olmaması için 25 Kasım mücadele sorumluluğu ile yaşanması gerekmektedir.

Toplum ile kadının varlığı arasında birinin varlığının diğerinin varlık gerekçesi olması bilinci ile politik mücadele yöntemlerini geliştirmek, amacı da büyütecektir. Kadın hareketlerinin kadına yönelik her tür istismarcı politikalara karşı birlikte hareket etme sorunu, kadın üzerinde uygulanan parçalayıcı politikaların şiddetini ortaya koymaktadır. Kürt ve Kürdistan kadın hareketi olarak bu anlamda daha geniş ve kapsayıcı ilişkilerle, ortak yaşanılanların birleştirilmesi için arayış halinde bulunmaktayız. Asimilasyondan inkar politikalarına, imhadan kültürel soykırım politikalarına, savaşta bedenlerimizin parçalanıp en ağır işkencelerle katledilmeye, tecavüz ve her türlü dışlanma, hor görülme şiddetini yaşamış ve halen yaşamaya devam eden kadınlarız. Kendi topraklarımızda, kendi ülkemizde birçok kültürün, toplumun, topluluğun, inancın bütün halinde varlığını sürdürdüğü ana tanrıça diyarında, şiddetin her türüne karşı mücadele ederek özgürlük bilincini büyütüyoruz. Kadına yönelik şiddete karşı mücadele, kadın kimliği ile toplumsal mücadeleyi geliştirme ve büyütme ile gerçekleştirilmelidir. Kendi özgünlüklerini yaratma mücadelesi aynı zamanda kadın üzerindeki tarihsel şiddete karşı mücadeledir. Şiddet bilincinin, mücadele ve dayanışmada belirleyici olduğunu da bitirirken vurgulamak gerekmektedir.

KADIN KÜLTÜRLEŞMESİ OLARAK TANRIÇALIK

Kadının layık olmadığı fikir ve zikirler kendini dinlere, topluluklara nasıl böyle kabul ettiriyor sorusu bizi tarihi yolculuklara çıkarıyor. Kadının gerçek tarihine ters, hakaretlerle dolu bunca uygulama, neyin karşılığında ve ne hakla yaşatılıyor, en ağır bedeller ne uğruna ödetiliyor sorularının cevabı bugünkü kadınların ruhunda hala bir sır gibi saklanıyor. Örneğin islamiyetten önce üç kadın tanrıçanın, Lat, Uzza ve Menat'ın mekanı ve onların putlarının yükseldiği gökyüzünün altında, günümüz Mina tepesinde şeytan taşlanıyor, aslında yüzyıllar öncesinin üç kadın tanrıçası taşlanıyor.

Kadın çok ileri düzeyde yüceltme kadar aynı ölçüde derin bir alçaltmanın da nesnesi konumundadır. Eğer bir nesneyi kendine ait hissediyorsan, ona her türlü yakıştırmayı yapabilirsin; hem tapabilir, hem de lanetleyebilirsin, hem masumiyetin ahlakın, hem de ayartıcı şeytansı özelliklerin ve kirliliğin cisimleştiği bir tanım ile isimlendirebilirsin. En çok kurgulanan varlık olarak kadın, mitolojilerin de, dinlerin de, felsefe ve sanatın da vazgeçilmez, işlevsel öğesidir. Kadın, etrafında adeta bir dünyanın, toplumun ve insanın bilinç ve ruh olarak yeniden kurulduğu bir senaryo yazılmıştır. Kadını kimliksiz, tanımsız bırakan sistem, bununla da yetinmemiş, kadın aracılığı ile erkeği ve bütün toplumu da cinsiyetsiz ucubelere dönüştürmüştür. Bu gerçekliğin dışavurumundan da anlayacağımız gibi şimdiye kadar kadına dair niyetler ve zihniyetler sadece kadını değil toplumun bütün değerlerini hedeflemiştir. Bugünün kadınını ifade edecek binlerce çirkin özellik sıralanabilir, ama bu ne verili sistemi ne sistemin mimarı erkeği temize çıkarır, ne de tarihin bütün külliyatını kadın kimliğinde görmemizi engelleyebilir. Zaten bugünün sisteminde şekillenen kadının en büyük yanılgısı; güncel çirkinlikle yaşayıp, tarihi güzelliği hatırlamamasıdır.

Kadın şahsında çarpıtılan tarih, toplumun bütün algısını, kültür ve ahlakını değiştirmiştir. Ve ters yüz edilen bir tarihle yaşamak kadar onur zedeleyici bir şey olamaz. Hem de gerçekler insanlığın örtülmüş hafızasında çığlık çığlığayken… Bilinmelidir ki kadını ve gerçek tarihi merkezine almayan her türlü ideoloji, bilim ve mücadele biçimi başarıya ulaşamayacağı gibi üstü bin bir yalanla örtülen evrensel gerçekleri de doğru bir şekilde yaşayamaz. Çünkü yaşama dair her şey kadının kaybedişinde gizlidir, gerçek tarihle buluşmak ise arayış sahibi olacak kadar soyluluk gerektirir. Kendine insanım diyen hiçbir insan bugün bize sunulan çarpık tarih anlayışıyla yaşayamaz, eğer yaşıyorsa yalana bulaşmış, vicdandan boşalmış olarak yaşıyordur. Kadının geçmiş tarihini görmezden gelip bugün insanca yaşayabileceğini düşünmek, hele insanlık için mücadele ettiğini iddia etmek en vahim hafızasızlığın yansımasıdır.

Bugünün kadınıyla yaşanmaz demek çok kolay söylenebilecek bir söz gibi duruyor karşımızda ama öyle değildir; bunu söyleyebilen dil, tarihte eşi benzeri olmayan bir yalanı çözme aklına erişmiş demektir. Demek ki bugünün kadınının dününden, tarihinden, güzelliklerinden ve kutsallığından kopartıldığı bilince çıkarılmış oluyor ki külçe kadar ağır olan bu söz söylenebiliyor. Zira kendini ve tarihi bilmeyen hiçbir insanın bu sözü kolay dile getirmemesi gerek, yoksa gerçeğin ateşinde yanar insan… Filozof Nietzsche bu yargıya vardığında delirmenin sınırındaydı ve toplumsal tarihi pozitivistçe ele alan bilim adamlarına "sistemin iğdiş edilmiş cüceleri" adını verdi. Kadına sayıp söven bunu da bir gerçeğe ulaşma adına yapan hiçbir insan bilimden, tarihten, ahlaktan ve gerçeklikten nasiplenmemiştir. Bu iğdiş olmuş, cüceleşmiş erkekliğin kandırmaca dolu öyküsüdür. Öyle sanıldığı ve sıkça edebiyatı yapıldığı gibi değildir kadın gerçekliği, bütün zıtların buluşma hali deyip yüzeysel kurtuluş yollarına başvurmak da insanı doğru yollara koymaz. Bugünkü kadını çözmek bütün tarihte yolculuk yapmayı göze almayla başlar. İnançla ayaklanmış yürek ve akıl ile bilmeye cesaret etmek gerekir. Eğer gerçekten özgür insan doğasına ulaşılmak isteniyorsa, gerçek tarihini seçebilme özelliğine ulaşmak gerekir. Yoksa bugünün penceresinde iyiliğinkötülüğün, doğruluğun-yanlışlığın, birbirinin içine geçirilmiş haliyle yaşadığını idea etme gibi bir yanılgı yaşamaya devam edilirse, bu, güdülere, uyuşturulmuş erkek aklına teslim olmak demektir ve insan olmanın karşıt kutbunda yalanla yaşamaya boyun eğme anlamına gelmektedir. Kadının bu çirkinlikten kopma cesareti gösterememesi ise alternatif bir yaşam yaratamamasından ve gücünün farkına varamamasından kaynaklıdır. Bu da eril zihniyete nasıl eklemlendiğinin göstergesidir.

Erkek akıl ya da eril tarih algısı derken bir cinsi dıştalamıyoruz, tersine insanın uğradığı ihanetin vahametine vurgu yapmaya çalışıyoruz. Çarpıtılmış tarihle yaşamak, sadece kadının onur sorunu değildir, erkeğin sus payı karşılığında onursuzlaşma ve toplumsallığın duygu dolu aklından kopma sorunudur da. Dolayısıyla nasıl bir yaşam, nasıl bir kadın ve erkekle yaşanır soruları hiç de kolay cevaplanabilecek sorular değildir. Öyle ki biz Kürtlere özgürlük tanınmadığı için özgürlüğü hayatımızın gayesi haline getiririz, ama tuhaf bir şekilde köle olmaya karşı direndiğini ve özgürlüğü aradığını iddia eden Kürt erkeği, doğası ve aklıyla güzel kalabilen kadın karşısında, tüm özgürlük arayışlarını unutup form kazanmış iktidarını hatırlar. Bu en ucuz ve teslimiyetçi, kaçak dövüşün erkek şahsında dışavurumudur.

Oysa Rêber Apo "kadınsız yaşanmaz ama bugünün kadınıyla da yaşanamaz" tespitine varmak için kadının özgürlük mücadelesine bir ömür adadı. Kendini aşıp evrensel hakikatin özüne ulaştı. Kadınla özgür ilişkilenme, arkadaş olma arayışı ta çocukluğuna kadar uzanır. Bu anlamda büyükleri taklit etme yanılgısına kapılmamış olmak Önderliğin en sade yanıdır ve bu kadınla arkadaş olabilmenin yegane yoludur, kadın kişiliği çok karmaşık gibi yansıtılsa da esasta kadınla yoldaş olmanın bir kuralı da doğal ve çıkarsız bir hafızaya sahip olmayı başarabilmektir. İnsan sevdiği için ölümü göze alamıyorsa, sevmekten bahsetmemelidir. İnsan sevdiğini kendi emek ve ahlakıyla yaratamıyorsa sevgiden anlamıyor demektir. Tam da bu noktada Önderliğimiz bütün insanlığın en yürekli insanıdır, en cesur tarihçidir. Sevilebilen kadının can yoldaşıdır, kadınca duygu ve akıl deryalarında en özgür yüzen insandır. Sevilebilecek kadın olmadan insanlığın var olamayacağını en iyi bilen ve bütün amacını güzel kadın yaratımlarına adayan, bütün çağların madrabaz tanrılarına baş kaldıran kahramandır. Ve kadına dair yazdığı binlerce sayfanın birkaç satırında şöyle yazmaktadır. "Sevilecek kadını yaratmak en temel görevimdir. Bir kadını kahramanlaştırmak kolay değil. Sanırım bunu anlayabilecek durumdasınız. Belki adı unutulmuş Kürt halkının daha fazla unutulmuş Kürt kadınından, dünyanın ender rastlayacağı bir kahramanlığa yol açmak büyük bir hünerdir ve çok büyük bir edeptir. Sevmek çok heyecan verici bir olay, güzelliği geliştirmek çok heyecan verici bir olay. Her şeyden önce çok büyük bir yürek, cesaret olayıdır. Aslında bu önemli oranda edebiyatın işidir. Bunu gerçekleştirebildik. Sadece kahraman kadını değil, savaşan kadını, yaşamsal kadını da ortaya çıkarmak benim için önemli. Beni sürükleyecek, kendisiyle çok ileri düzeyde yaşama çekebilecek kadın olsa alkışlarım. Büyük bir yarış olsun, bu güzel bir şey olur, çok tarihi ve çağdaş olur."

Görüldüğü gibi güzellik yaratılmadan sevgi ya da sevilecek olan oluşmuyor. Bir özgürlük militanının en temel işi güzellik yaratmak oluyor. Bunun için tırnaklarımızla Mezopotamya'nın bütün topraklarını kazıyıp tanrıçaların bir izine ulaşmalıyız ki yaşamak, güzelleşmek, sevmek ve sevilmek için bir gerekçemiz olsun. Yoksa bugünün gerçekliğine, kadınına ve erkeğine bakıp gerisin geri kaçmamak mümkün değil, biz neydik, ne olduk diye sormanın başlangıç noktası, sonsuz bir arayış oluyor, belki de kadının özünü en iyi tanımanın yolu; yaşamın, özgürlüğün, arayışın, sonsuzluğun karakterinin dişil olduğunu bilince çıkarmak oluyor. Bu doğasal akışın dışına çıkmış, erkeğin gölgesine sığınan kadının en önemli olan yaratıcı ve üretken özelliğini kaybetmesi, kendi özünden düşüşünü de ifade ediyor. Bu sebepten olsa gerek Önderlik gündemimize tanrıçalaşma, gerçekliğini koydu. Bizim için kadın karakterini, felsefesini, tarihini, aklını, duygu ve yaptırım gücünü tekrar araştırma ve verili içi boş, sistemin inşası kadın kimliklerini aşmanın yolları açılıyor.

Tanrıçalık soylu olmakta ısrardır

Tanrıça kültürü; insanlığın kaybettiğini kabul etmeyen ve insanlığa kaybettirilen anlamı tekrar kazandırma kültürüdür. Tanrıça kültürü; pozitif ayrımcılığı, cins eşitliğini aşan, özgürlüğü esas alan, akış halidir. Bu kültür donmuş formlara gelmeyen, esnek, akışkan enerjinin özgürlükle ifade bulduğu ve kadın özüne en çok yakışan kültür olduğuna inanmak, yaşamak ve mücadele etmek için gerekçelerimizi çoğaltır. Tanrıçalık bir konum değil, bir kültürdür ve kültürleşme insanlaşmayla direkt bağlantılıdır. Tanrıçalık kültürünün güncelleşmesi ancak kendinden nefret edecek hale getirilen kadın ruhunun gerçek tarihte arınmasıyla anlam bulabilir. Sonsuz bir aşkla egemenlikten boşanma düzeyinde kendini bulma, kendini arındırma, kendini yeniden yaratmanın iradesi ortaya çıkarılmalıdır. Tanrıçalık; insanlık ve toplumsallığın doğal bir ihtiyacı olarak yaşamsallaşıyor. Ama tanrı olma istemi, arzusu, kıskançlıkla, taklit bir şekilde sonradan ortaya çıkıyor. Tanrıların temel yaratımı egemenliktir. Mitolojilerdeki tanrı isimlendirmeleri ve işlerinin karakterinden de anlaşılacağı gibi bütün tanrılar insan özünden epey uzaklaşmış, yıkıcı eylemcileri ifade ediyor. Örneğin Adad; Sümer'de fırtına tanrısı, Anubis; Mısır'da ölüler tanrısı iken Seth de Mısır'da şiddet ve fırtına tanrısı olarak biliniyor ve daha sayısız savaş, karanlık, ölüm ve yer altı tanrısı sıralanabilir. Tanrı hep gözetleyen, cezalandıran, sonsuz güçleriyle insanlar üzerinde korku yaratan, insan aklının eremeyeceği özgünlükte bir varlık olurken, tanrıça kültürünün en belirgin özelliği ve tanrılardan en temel farkı ise yaşamın ve insanların dışında veya üstünde olması değil, içinde ve ilişkili olması, yarattığı değerlerin yaşamsal, doğasal ve evrensel olmasıdır. Bu isimlendirmelerine ve işlerinden de çok rahat anlaşılabilir bir gerçekliktir. İştar; Mezopotamya da aşk ve doğurganlık tanrıçası, İsis; Mısır'da ana tanrıça, Hathor; Mısır'da aşk ve neşe tanrıçası, Maat; Mısır'da evrensel uyumu temsil eden tanrıça, Nut; Mısır'da gök tanrıçası, Bo; Sümer'de sağlık tanrıçası, Vuyu; Vedalarda rüzgar tanrıçası, İsis; sanat tanrıçası, Ninhursag; Zagros dağ bölgesinin tanrıçası, İnanna da, Mezopotamya'da aşk tanrıçası olarak bilinir. Oysa yukarda bahsi geçen çok az tanrının meziyetine değinmiştik ki bu kötülük saçan tanrıların sayısı yirmi binlerle ifade edilecek kadar çok, ama toplumsallık ve insanlık adına erdemleri yok. Tanrıçalık ise tersine bir erdemler toplamıdır. Tanrıçalık çoğul, tanrılık ise tekildir. Tanrıçalık kültürleşen bir toplumsal eylemin ifadesidir, tanrılık toplum üstü bir kurumsallaşmadır, istediğinde devlet olur, istediğinde fırtınalar estiren savaş komutanı…

Bugünden bakıldığında mitoloji insana çok eskileri anlatan bir öykü olarak gelebilir, ama eski olması bize uzak olduğunu ifade etmez. Zira her insan tarihin yaratımı bir varlıktır. Bilinmelidir ki mitoloji tarihte yolculuk yapmak isteyen insan için en çok gerekli olan haritadır. Bütün mitolojik öykülere bakıldığında görülecektir ki müthiş akıl ve duygu ile işleyen bir toplumsallık üstüne tahripkar bir bireycilik inşa edilmiş, yine yaratan tanrıçalığa karşılık, ölüm fermanları yağdıran bir tanrı kurumu peyda edilmiştir. Burada sorun sadece sağaltan, neşe dağıtan bir tanrıçalığın yerine, savaşla yaralayan, öfke yayan bir tanrılığın geçmesi değil, sorun toplumların öz olan kültürel kimliklerini barbar ahdeden, kendini de uygar ilan eden iktidar kurumsallaşmasıdır. Ve bu sadece mitolojilerde yaşanan ve kalan bir gerçeklik değildir, belki de bugün halk kültürünün istismarını en çok yapan, birikmiş barbarlık ve iktidar külliyatı kapitalizmin kendisidir. Bugünün yeryüzüne inmiş, her yere sızmış, en soyut ama bir o kadar da somut tanrısı devletleşmiş, bankalaşmış her türlü iktidara bulaşmış kapitalizmin ta kendisidir. Tarihteki bütün hırsızların miras yedicisi en büyük hırsız olan kapitalist sistem karşısında mücadelesiz kalmak, artık gerçekten kötülüğe teslim olmak, bütün kutsallıkların öldüğüne inanmak olacak. Oysa damarlarımızda kanla beraber tarihsel zerrelerin dolaştığını, yapılan her haksızlığın bütün beyin hücrelerimizi sarstığını bilmek gerekir. Hele tanrıça soyundan gelme kadın ve erkekler olduğumuzu unutmamak gerekir ki geçmişimize saygı duyalım. İnsanlığın şimdiki ütopyası olan özgürlüğün, hakikatin geçmişimi de yaşandığını bilmeksizin onur payesi olan tek bir adım bile olamaz. Özellikle kadınlar tanrıçalaşmanın asıl öz insanlaşma olduğunu bilerek mücadelede öncü olmayı gururla karşılamalıdır. Çünkü tanrıçalık soylu olmakta ısrardır. Tanrıçalık sadece tarihsel değil bir o kadar da günceldir. Her düzeyde ana tanrıçaya dayalı bir düşünce ve inanç yapısı geliştirmeyi amaç edinmek insanlığın aşkla yaşamasına kapıyı aralamak demektir. Verimli Hilal'de ilk defa ana tanrıça Sterk veya Star adı altında göğe yükseltilerek ölümsüzleştirilen kadın, bugün de yeryüzünü güzelliklere açıp her düzeyde iyilik, doğruluk için mücadele etmek tanrıçalıktan pay almış güzel kalabilen kadının işidir. Ana tanrıça kültü, bu çağında temel ideolojik kimliği olmak durumundadır. Tanrıçalar çağında kadın kültü güneş, ay, yıldız gibi göksel değerlerle ifade bulurken, anlamlarda göksel ve yüceydi. Şimdilerde ise yerlerde sürünen değerlerin sözcüsü yapılmaya çalışılan kadın, tanrıça temsili doğal karakterini her gün yeniden diriltmelidir ki yaşam ancak bu şekilde anlam derinliğine yol açmaktadır. Tanrıça kültürünün neolitik tarım devriminin ürünü olduğu tartışmasız bir gerçek ve bu gün ilham kaynağı

olarak önümüzde durmaktadır.

Tanrıçalıktan kasıt; kadının yüce değerlerini kendi kişiliğinde yaşatıp toplumu gerçek özüne döndürme çabasına yönelmeyi ifade ediyor. Ki Önderlik "yeni tanrıça dininin müminleri gibi çalışacaksınız" dedi, bu bizim işimizin ve çalışmamızın ne olması gerektiğini de ortaya koymuş oluyor. Yitirilen insanlık değerlerini kazanmanın tanrıça kültüründeki adalet ve asaleti kişilikte somutlaştırmakla başlıyor. Tanrıça kültürü; kendini topluma adamasını bilen kadın gerçekliğini ifade ediyor. Kadının geçmişine bağlılığı bu gün yapacağı her işte yansırsa anlam kazanmış bir varlık olabiliyor. Doğanın tahribine karşı amansız bir mücadeleci olmak, çarpık, homojen insan tipi üreten okul ve eğitim sistemleri yerine kendi doğasına dönen çocukların bilge öğretmeni olmak, bir erkeğin değil, bütün insanlığın kutsal amaçlarının kadını olmak, demokrasinin, politikanın, ekonominin asal üyesi olmak ve bu göreve layık olmak bütün olmaların, yeni oluşumların adı oluyor. Bu işler tanrıçalık yoluna girmiş kadının işleridir. Zira geçmişin tanrıçaları da bu işleri kusursuz yapmaya çalışan, kutsal kalmakta ısrar eden kadınlardı. Yaratan, doyuran, koruyan, eğiten, yöneten, üreten tanrıçalık ile bu gün topluma demokratik, ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması, temelinde öncülük yapan kadınlık arasında oluşan farklar özsel değil, sadece koşulsaldır. Gelişen her türlü olumsuzluk sadece mücadele gerekçesidir. Mücadelede tanrıçanın en belirgin özelliğidir.

Önderliğin "ay kadar sade, ay kadar derin, ay kadar ilham verici olmalısınız" sözünden de anlayacağımız gibi tanrıçalığın ilham verici derinliği ve sadeliği kişiliklerimizi kadının gerçek özüne ulaştıracak yegane yol oluyor. Afrodit kadın tipinin güncelleştirilmesi bugünün çirkinliklerine karşı bir güzellik arayışı, aşkı özgürce yaşamak kadar, kendisi olabilmeyi ifade eden sahte yapılandırılmış kadın kişiliğinin tersine sadeleşen öz değerlerin kadın kişiliğinde somutlaşmasını ifade ediyor. Tanrıçalık bir toplumu, yeniden var etmenin bütün eylemlerinin yaratıcı gücünü, kadın gerçeğinin yaşama kattığı değerler bütününün anlam kazanması ve yüceltilmesinin bir sembolü olarak kutsallaşmış oluyor.

PKK'de kadın özgürlük mücadelesi de hiçbir zaman salt kadına haklar vermeye dayalı bir stratejiye dayanmamış, toplumsal hayatın yeni değerler üzerinden yeniden düzenlenmesiyle özdeş ele alınmıştır. Bugün de Önderliğimizin kadın hareketi açısından öne sürdüğü model ve perspektifler aynı yaklaşımdan bağımsız değildir. Demokratik-ekolojik, cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması, temelinde hakimiyet ilişkileri yaratan bir sistemin aşılmasını hedeflerken, uygarlık tarihinin başından beri hakimiyet ilişkilerinin nesnesi konumuna getirilen doğa ve kadınla özgür bir yaşam etrafında şekillenmektedir.

Bugün de PAJK bir özgürlük hareketi olarak; tanrıçalaşma olarak formüle edilen özgür kadın kimliğini, aynı özle yaratmak istiyor. Bu da özgür yaşam gerçeğini ortaya çıkarabilecek kadın kimliğine atılmış yeni bir adım, yeni bir düzeydir. Özgür kadın kimliğini tarihin en gizlide kalmış kuytularından alıp günümüze taşımanın ve özgür kimliğini bulmuş kadın ile yeni bir toplumsal sitem yaratmanın formülüdür.

Tanrıçalaşma kültüründen esinlenerek; özgürlük yoluna girmiş kadın, bugün amacını tanrıçanın yaratıcılık özelliği, ihtiyaçların bilinci ve bu yönlü arayışlarda gelişen yüksek duyarlılık, azim ve emekle gösterip yaşatabilir. Bu konuda yüreğinde inanç taşıyan kadın; kendi şahsında bir toplumu yüceltip, insanlığa kaybettirilen saygınlığı tekrar kazandırabilir. Bu anlamda tanrıçalık soyut bir kavram ve kimlik değildir. Özgüvenle yola koyulmak, duygu, düşünce, yetenek ve iradesiyle hareket etmek de tanrıçalığın temel özelliklerindendir. Sevgi, hoşgörü, sadakat, gibi kavramlar yaşam tarzı olarak benimsendiğinde verili sistemin tam karşıtı bir karakter ortaya çıkar ve bu tanrıçalığın direniş dolu yolunun belki de ilk basamağıdır. Güncelde tanrıçalık en büyük direnişçilik olarak anlaşılmalıdır, özgürlüğü tekrar insanlık adına ısrar ve inatla kazanma direniş ve mücadelesi en belirgin tanrıça özelliklerinden sayılmalıdır.

Özgürlüğü en büyük aşk olarak ele almak, bu temelde egemen sistemin tüm aldatıcı aşk söylemlerine karşı, aşkın gerçek gücü haline gelmeyi başarmak da tanrıçalık bilincinin bir ürünüdür. Bilmek gerekir ki amacı özgürlük olanlar; kadın karakterini tarihle ele almak, bugünün iddia düzeyini de kadın özünün yaratıcılığıyla özümsemek durumundadır. Özünü bulmuş kadın gerçekliğinin neler yarattığını ve neler yaratabileceğini bilmek, kendini sosyalizme, insanlığa adamanın ön koşuludur. Bu anlamda devrimci olduğunu iddia edenler bu tarihi bilinçle çirkinliğe karşı savaşım yürütüp, güzellik yaratma eylemine girişebilir. Gerçek devrimciler; soylu olana inanmak ve insanlık değerlerine sahip çıkarak varlıklarına anlam katabilirler. Bir devrimciye en çok yakışan kimlik, bütün toplumu benliğinde somutlaştırmış tanrıçaların çocuğu olmaktır. Bu kimliğin onuru ile işe koyulmak gerçek namustur. Özgürlüğün diğer adı olan bitimsiz enerji ile çalışmak ise, insanlığın öz değerlerine bağlı kalmakta ısrardır. Bunu başaran devrimci tanrıçaların öz çocuğu olma onuruna ulaşan, insandır.

HER ZORLUK BİR ŞARKI MELODİSİ GİBİ OLURSA BAŞARILMAYACAK NE KALIR Kİ

Tekrar yürüyorduk. Hiç kimsenin tadamadığı yaşam gerçekliğini tatmanın ayrıcalığıyla Kela Memê'ye tırmanıyorduk. Mem'in diyarına gidiyorduk. Tırmandıkça sarp patikaları hep yükseklere çıkıyorduk. Yeryüzüyle bağımız sanki kopuyordu. Sanki gökyüzüne tırmanıyorduk. Yerle gök arasında onları buluşturan bir güç olarak kendimizi hissediyorduk.

Mem bir çoban
Mem bir dağ sevdalısı.
Kırlara aşık bir çoban.
Çobanlar hep yüksekte arar kavalın ezgisini.
İşte Mem de öyle bir çoban.
Rivayetler Mem için çok şey söyler:
Rivayet gerçek
Mem bir gerçek

Bir gün Mem koyunlarını alıp dağın sırrını çözmek için yola çıkar. Mem içinde doğduğu, bağrında büyüdüğü dağın hep bir sır taşıdığını düşünür ve o sırra doğru, umuda doğru yol alır. Mem sırrın en zirvede olduğuna inanır. Ondan dolayı onun aşkı, zirveye çıkmaktır. Yaşadığı dağ gerçekliğinin sevdası kalbine ulaşmıştır.

Mem kavalın sesiyle, dağın sesine yönelerek ilerler. Dağdan aldığı sesle, kavalında ezgiler yükseltir. Koyunlar onun ardı sıra dağa tırmanırlar.

Mem zirveye ulaştıkça sırra ermektedir. Erdeme ulaştığı an, zirveye ulaştığı andır.

Bir dağ zirvesinde demlenen hayatın sırrını çözer Mem.
Dağ soğuk,
Zirve çıplaktır.
Mem dağın bilginliğine ulaşmıştır.
Bir daha o bilginliğin zirvesinden inmek istemez.

Orası son menzildir. Mem soğuktan donuncaya kadar, hayatın bilginliğini ve saflığını yaşamayı tercih eder. Erdem bir tercihtir. Zirvede gizli olan da insana ait olandır ve kendisine ait olanı yaşar Mem.

İşte Mem orda gömülür. Koyunları ve kavalıyla birlikte. Ondan dolayı o dağa Kela Memê denilir. Yani Mem'in kalesi. Yani bilginin, hayatın demlendiği kale.

Kela Memê, Mem öyküsüne göre şekil almıştır. Zirveye bu öykünün bilginliğiyle tırmandık. Zirvedeydik. Zirvedeki kayalıklar Mem şeklindeydi. Sanki heykeli yapılmıştı Mem'in. Sureti çocuk, sureti genç ihtiyar, sureti belli belirsiz bir Mem heykeli çevresinde koyunlar. Tam ortasında kaval biçiminde bir kayalık. Demek ki her şey kendi öyküsüne göre şekil alırdı. Mem dağın sırrına, umuduna ulaşmanın öyküsüydü. 20. yüzyılın son çeyreğinde aynı sırrın arayıcıları Mem ile buluşmuştu. Mem sırrı çözmüştü ve artık geride kalanlar için Mem bir sırdı. Sırrın çözüldüğü alanlarda geliş ve gidişler bu zirvede olan dağın altında oluyor. Çokça duyulan bu dağın ismi merak edilerek "bir gün mutlaka daha yakından bakacağım" deyip, oradan ayrılmıştır. Bizimki de böylesi bir merakın giderilmesiydi.

Bu ülkede her nedense böylesi bir anıt nerede varsa dağın en yüksek yerine yapılmıştır. Başka ülkelerde bir ormanın kuytusunda, derin bir vadide olurken bizimkinde dağın başındaydı. Masal ve rivayetler bile sanki masal ve rivayetlere karşı savaşmış, bu savaş dağa çıkmıştı. Az da olsa bir şeyler anlatan bu kayalıkların, buradan Cizre'ye uzanan bir hikayesi vardı. Oradan başlar, burada biterdi. Bu anıta bakan her gerilla, bu öyküyü bizim savaşa benzetmiştir ki, bizde aynı gözlemi yapmıştık. Botan'ın zirvesinde olan bu dağ ve bu masal, "aynı dağın patikası aynı yere gider" misali zamanın makarasına sarılan yılları kaldırdığınızda aynı anlamı veriyordu. Bu dağların dili böyleydi.

Şervan yoldaş ile bu dağın eteklerinde tanışmıştık. Doğulu arkadaşlar genelde Önderliğin esaretinden sonra katılmaya başlamışlardı. Ancak Şervan yoldaşın 1997'de katılmış olduğunu öğrenince biraz şaşırmıştım. Şervan yoldaş, Amed eyaletine kadar gitmişti. Kendisi dışında bir abisi de saflarda vardı. Durumu biraz değişik olan Şervan yoldaşın geçmişi ve ailesi bir Kuzey ailesi gibi gerillayı çoktan tanıyan derin bir yurtseverliğe sahipti. Sîne kentinde doğmuş, Sîlemani'den katılmıştı. Kısa bir süre Güney alanında kaldıktan sonra Amed'e ve geri çekilme döneminde tekrar Güney'e geçip, 1 Haziran ile birlikte Botan alanına gelmişti. Başta hangi alandan olabileceğini çıkartamamış, kendisi söyledikten sonra Doğu Kürdistanlı olduğunu öğrenmiştim. Ulusallaşmış bir dil ve kişiliği vardı. Ulusal rengin kendisini gerillada yansıttığı karaktere sahipti. Şervan yoldaş çok pratikçi bir yoldaştı. Hasta olmasına rağmen kendisini hiçbir görevden alıkoymuyor, tersine en önde gidiyordu.

Şervan yoldaş, arkadaşlarına karşı oldukça duygusaldı. Bir yoldaşı incittiğine inandı mı o akşam uyumaz, mutlaka o yoldaşla tekrar konuşmaya çalışır, gönlünü alırdı. Şervan yoldaş bir moral deposuydu. En zor anlarda öyle bir şey yapar, öyle bir söz bulurdu ki, zorluğu unutur gülmekten kırılırdınız. Bunu yerine göre yapar bazen de şarkı söylerdi. En çok sevdiği sanatçı Ahmet Kaya'ydı. Bütün şarkılarını ezberlemişti. Uygun olduğu bir yerde mola verdiğimizde Şervan yoldaş mutlaka Ahmet Kaya'dan bir şarkı söylerdi. Şervan yoldaşın bu yaklaşımları zor anları kolaylaştırırdı. En olmayacakmış gibi gözüken işlerin başarılmasında da rol sahibiydi. "Savaşta en zor şey gülmektir" örneği Şervan yoldaşın kişiliğini biraz anlatır.

Esprili kişiliğinin yanında oldukça duyarlı ve ciddi bir kişiliğe de sahipti. Bu özelliklerinden kaynaklı kış öncesi yapılan kış hazıklık kamplarına genelde Şervan yoldaş gönderilir, o bu çalışmaları yürüttürdü. Besta alanındaki Osyan ve Segirkê korucu köylerinin çeteleri, biz fark etmeden alanı keşfeder, noktarımızı sonbaharda bulmaya çalışırlardı. Alana hakim olan bu çeteler, gerillanın geçmiş hareket tarzlarını bildiklerinden, genelde nokta yerlerini tahmin üzerine gözetlemeye çıkardı. Şervan yoldaşların yaptığı kamp hazırlıkları, nedeni tam olarak anlaşılmamakla birlikte, çetelere görüntü verdiğinden düşmanın ani basıkına uğrar, Çatışma çıkar ve yaklaşık bir buçuk gün çatışma sürer. Şervan yoldaşların üzerine gitmede zorlanan düşman, gaz bombaları kullanarak yoldaşları sağ ele geçirmek ister, ancak bunu başaramaz.

Adı, soyadı: Sasan MEHDİZADE
Kod adı: Şervan Serkeftin
Doğum yeri ve tarihi: Sine, 1981
Katılım tarihi: 1997, Silêmanî
Şehadet tarihi ve yeri: 5 Aralık 2008 Besta-Botan

Yoldaşları çemberden kurtarmak için kendini feda eden Şervan yoldaş, yaralı olduğu halde çatışmada gaz kullanımına kadar direnir ve çatışır. Çatışma sonrası arkadaşların birçoğu çember dışına çıkmayı başarır. Bunda Şervan yoldaşın direnişi belirleyici olur. Bilerek çember içinde kalan Şervan yoldaş, düşmanı oyalayıp arkadaşların kurtulmasını sağlar. Onunla aynı şeyi yapan Xemgîn yoldaş da çatışmada şehit düşer. İki yoldaş bu kahramanca direniş sonrası şehitler kervanına katılırlar. Oldukça anlamlı olan bu davranışlar, PKK'nin direniş geleneğinin bir devamı, bir halkası olmuştur. Geride bıraktıkları yoldaşları arasında bir ölçü ve fedailiğin timsalleri olarak hala anılmakta hala canlı kalmaktadır. Şervan ve Xemgin yoldaşların fedai ruhu ile başlatılan her eylem öncesinin ilk sözleri, ilk anması olarak yoldaşların yüreğinde yer almaktadırlar. Bu vesile ile tekrar tekrar anılmayı gerektiren bu iki yoldaşın şehadetleri önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

DAĞ ÇİÇEĞİNDEN

Adı, soyadı: **Sevcan ALGÜNERHAN**
Kod adı: **Ruken Bingöl**
Doğum yeri ve tarihi: **Çewlik, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **22-24 Ekim 2011, Çelê**

Ş. Ruken Bingöl (Sevcan Algünerhan) arkadaşın ailesine gönderdiği, ama ulaşmayan mektubu.

Uzun bir süreden sonra tekrardan sizlere bazı satırları yazmak, paylaşmak güzel bir duygu. Tarif edilemez duyguların ağırlığıyla merhaba diyorum. Çünkü heyecana karışmış özlem, özlemle büyümüş sevgi, sevgiyle örülmüş dün, dünün üzerinden yükselmiş bugün... Eğer en güzel duygular özlemlerden doğmuşsa en sade dil sevgiyle yakalanmışsa, en kalıcı öğretiler tecrübelerden oluşmuşsa, yaşanmışlıklarımız, yaşamımızın tartışmasız zenginliklerini ve o zenginliklerin içeriğinde yaşamaya çalışan yoldaşlar adına da sizleri en içten duygularımla selamlıyor hepinizi tek tek öpüyorum. Yüreğim umutlara gebe olduğundan beri ayrılıklara hiç yenik düşmedim, gönlüm darağacında da olsa bile, sevdiklerime selam göndermeyi hiç unutmadım…

Sizinle telefonla görüştükten sonra bu mektubu yazıyorum. Kaygılarınızı anlıyor ve paylaşıyorum. Adeta benim için tekrardan bir kararlaşma ve sizlerin gurur kaynağı olmaya devam edeceğim. Belki de ne yaptığımı merak ediyorsunuzdur. Bir yıldır Kelareş'ten (İran-Türkiye sınırı) Xinere'ye geldim ve Türkiye Çalışma Merkezi'nde PRD (serhildan) çalışmalarında yer alıyorum. Sağlığım ve durumum genel olarak iyi. Ama içinden geçtiğimiz bütün kaosları sizlerde biliyorsunuz. Zorlandık ve hala devam eden yönler var, ama inanın Önderliğin tutumundan sonra yapının birçoğu tavır takındı ve Önderliğe katılmaya karar kıldı. Benden yana kaygılarınız olmasın sadece güzel olan kalır yüreğimin bir yerinde… Sizinle de duygularımı paylaşmada hiçbir sakınca yaşamıyorum. Şimdi ne mi yapıyorum? "Bilmeyi" biriktiriyorum. Neden mi! Anlamak için, anlayarak yaşadığımız bugünleri değiştirebilmek için. Çünkü artık bilincimizi yitirdik. Yanılgılarımız yanılsamalarımız, yetmezliklerimiz günden güne ortaya çıktı. Nasıl ki Önderlik karşısında tüm çirkinliklerimiz açığa çıkıyordu, şimdi de ondan uzak yaşadığımız anlarda kendini daha fazla dışa vuruyor. Evet başkanımıza yoldaş olmakta hala zorlanıyoruz. Af dilemek yetmeyecek, onu kendi küçük beyinlerimize, kör yüreklerimize, kendi tanımlarımızla ele almaktan vazgeçerek "siz beni severek öldürüyorsunuz" gerçeğinden de yola çıkarak "kendini bilmek" çıplaklığıyla, yalın ele alarak bu çizgiye katılmaya çalışanlardanım. Acılarla dolu yüreğimize hep acılar ekleyerek yaşamayı öğrenmeye çalıştık… Her şeye rağmen bütün bunlara alışmadım, alışmayacağım, çünkü onun yokluğuna alışmak ihanet olacaktı; kendimize, tarihimize, yaşadığımız onca gerçeğe. Alışmak unutmak olacaktı, alışmak yaşadığımız bunca gerçeği görmemek, ölmek olacaktı. Bazıları bizi bugünlerde alıştırmaya çalışsa da alışmayacağız. Ne mutlu ki vicdanımı uyumaktan alıkoyuyorum. Uyuyan ya da yerlerde sürünen bir vicdana sahip olmamaktan ötürü her şeye rağmen umutluyum. Yani biz yolcuyuz ve yolculuğumuz devam ediyor "vicdanımın sesi beni özüme ulaştıracaksa bana onu izlemek kalıyordu ve bende saklıydı, yeter ki ben vicdanıma ses vereyim" diyor büyük bir şair…

Şu an sizlere anlatmak istediğim pekçok yürek ve benlik gerçeğinin yanında bir de ruhta, hislerde sürekli bir akışkanlığı yaratan, insanlarda varsa köreltilmiş duygular, anlarda heyecan, coşku, sevinç çığlıkları yaratan doğanın güzelliklerini anlatmak, paylaşmak isterim. Çünkü doğada yaşayan her güzel canlı bizlere sürekli çalınan bir sazı, bir flütün güzel ezgileri gibi eşlik etmektedir.

Bende bu güzelim ezginin dostluğu ve arkadaşlığı ile kendimi nice değerlere ulaştırmak için hazırlamış bulunmaktayım. Kalemimin bir bütünen gözlerimizin gördüğü, ruhumuzun hissettiği, kalbimizin yaşadığı ütopya umut ve coşkuyu yansıtmayacağını biliyorum. Ama bir dağın yamacında tek başına oturan, sarı çiçeklerle, yeşil çimenlerle, ağaçların güneşten koruyan gölgesiyle, rüzgarın ne üşüten, ne de bunaltan, aksine duygulara anlam yükleyen esintiyle birlikte olan bir kadını hayal edersiniz sanırım. Geçenlerde tanrıçalıktan bahsetti Önderlik. Tanrıça İnanna'nın yıllarca milyonlarca yıl karanlıkta buzların arasında ilerleyen hayatına takılmadan edemiyorsun. Evet düşünmesi bile zor olan o uzun zamanın içinde onu ayakta tutan, yaşatan, irade veren tek şey, bir gün ışık ve güneşin ısısıyla buluşmak, ona kavuşmaktır. O an tüm kadın arkadaşların mücadele umudunu ona benzetmeden geçemedim. Yani belki birilerine soyut gelecek ama benliğimde aydınlık, yüreğimde maneviyatı bilgiyle yaratan Güneşimizin tutsaklığı, İnanna'nın soğuk ve karanlık yüklü zamanını hatırlatmaktadır. Ve şunu biliyorum ki salt fiziksel değil, zihinsel pratik olarak ona ulaşmadan özgürlüğü yakalayamayacağım. Eskiden olsa yani bilgi ve bilincin olmadığı bir zamanda olsam belki direnmez, yürüyemezdim. Ama bir kuşun özgürce uçuşundan, bir çiçeğin şarapnel parçaları arasında yeşermesine, ondan bir bebeğin şirinmahsum ağlayışından, bir gencin yasak-sınır-töre-gelenek takmayıp korkusuzca düşmanın üstüne gidişine ve kadınların sevgi değer onur yüklü yaşamından, yaşlıların tarih tecrübe birikimlerine kadar her şey bana tekrardan anlamlı, derinlikli kılan insanı bilgi düşünce ile ele aldıkça kendimde ilerleme, yürüme ve ne olursa olsun pes etmeme gücünü buluyorum. Bu gücü bir de beni binbir zorlu gece ve gündüzün sonunda doğuran, büyüten, her tür haylazlık ve toyluğuma anlayış ve sevgiyle yaklaşan annemde, hiçbir zaman karşısında birileri gibi eziklik, güçsüzlük, sevgisizlik yaşamadığım babamda, pek çok arayışımı, kendimi bulma mücadelesinin ilklerini birlikte yaşadığım kardeşlerimde gördükçe, istesem de istemesem de kendimce bu değerler karşısında daha fazla misyon ve sorumluluk yüklenmekteyim. Belki geçmişte bu değerlere yani halkın sarsıcı özgürlük özlemine derinlikli anlam vermedim, onlara karşı duygularda davranışlarda olması gereken ilgi ve sorumluluğu gösteremedim. Ama şu an bu değerler, sizleri tekrar ele alır geçmiş toy ve tecrübesiz yanlarımı, kırmayı ve sizlerin özgürlük hayallerine bir kez daha sarılmayı hedeflemekteyim. İnanın sürecin zorlukları, sürecin getirdiği gerilikleri bende en başta bu örgüt ve Önderlik çizgisinde yürüme kararlılığını katbekat güçlendirmektedir. Telefonda konuşurken babama "biz bu papucu eskimiş olanlardan değiliz" demiştim. Evet belki bazıları örgütümüz içinde yaşanan sancılara güç getirmeyip, hatta bazıları fırsat bilip gittiler ama ben ve benim gibi pekçok yoldaş "zorlukla mücadeleye katıldık asla zor duruma gelen mücadeleyi yalnız bırakmayız" diyoruz. Bu sizlerin onurun, ahlakın, vicdanın ilk eğitimini, ilk terbiyesini vermediniz mi, yani sizler küçük yaşımda dahi "dostunu zor günde asla bırakma" demediniz mi. Şimdi bu kadar katettiğim zamanın içinde bu kadar eğitim, bilinçle donanmışken, ben nasıl halkımın umutlarına sırt çeviririm. Zorlukları nasıl teslimiyetin bencilce güdü ve duygusallıkların gerekçesi yaparım. Yok hayır bu ne çokça söz edilen onura ne de vicdana sığmaz. Evet bizler de, ben de zorlanıyorum. Yani 30 yıllık mücadele binlerce gencin bedeninden akıtılan kanın sonucunda böylesi bir pozisyon çok tercihimiz değil, öyle çok basit de yaklaşmıyorum. Hatta mücadelenin başından beri varolan arkadaşların bu pozisyona düşmesi hepimizi zorladı, düşündürdü. İlk etapta (ne de olsa o ana kadar onları öncü olarak kabul etmiştik) herbirimiz "şu arkadaş haklı, bu arkadaş haksız" deyip böyle doğruya ulaşacağımız, düşünmedik değil. Fakat zamanla öğrendiklerimiz ve Önderlikten halen öğrenmeye çalıştıklarımız sonucunda saf, duygusal niyetlerin halk mücadelesine kazandırmayacağını bunun, taraf olmayı doğuracağı riskini gördük. Şu anda ise tek sloganımız halk için Önderlik çizgisidir ve tabii bunun tersini iddia edenlere de kıyasıya mücadeledir. Bu temelde bildiklerinizin dışında hepimiz kendi yüreğimizdeki PKK ve Apocu ruhla yürümeye ve bu temelde çalışma yürütmeye çalışıyoruz. Yaşadığımız bu kaos günlerinden üstesinden gelecek Apocu ruh ve onun etrafında kenetlenen militanları ve halkı olacağına dair inancımı ve umudumu hep korudum. İşte yaşadığımız bu bütün acılar, ödediğimiz bütün bedeller bizim layık olmayan ve kendinde ısrar eden zihniyetlerimizin de sonucudur. Hep birilerinden bekledik ve halen bekleyenlerimiz de çok, bu nedenle hepimizin yapması gereken ya uçurumdan yuvarlanıp paramparça oluruz, ya da kanatlanarak bu şehitlere, halka Önderliğe layık olacağız. Geldiğimiz alıcı nokta işte bu… Ve ben de, sizlerde sürece yeniden katılma kararlığı ve iradesini göstermek zorundayız.

Aslında yazmak istediğim çok şey var, ama anlatmakla bitmez. Uzun oldu yazdıklarım. Gün gelir, özlemlerimizi, hayallerimizi gerçekleştirmiş bir ortamda umarım buluşuruz. O zamanda bugün yaşadıklarımıza kimi zaman ağlar, kimi zaman belki de kahkaha atarız.

İlerde imkanınız olursa ziyarete gelebilirsiniz. Ama şimdi savaş gündemde ve yaşadığımız sorunlar farklıdır.

Ayrıca bütün aile ve akrabaları da oralara götürmüşsünüz. Üzüldüm ama anlamda vermiyor değilim. Umarım Avrupa'nın ve maddiyatçı kirli paralarına ve vitrinlerine aldanmadan, maneviyatın her şeyden daha değerli olduğunu bilerek, insan sevgisini dostluğu, akraba ve komşulukları çıkarsız ele alabilirlerse ne mutlu, yoksa günden güne yitirdikleri kendileri olur. Onların hepsine de tek tek selamlarımı söyleyin. O kadar isimler var ki saymayacağım ama tüm tanıdık dost, arkadaş yoldaş ve akrabalara selamlarımı söyleyin.

Kardeşlerimin okuması ve mesleklerini yapmasına çok sevindim. Hepsi kocaman olmuştur. Sanırım hiçbiri hala evlenmemiştir. Acele de etmesinler. Kendilerini geliştirsinler. Bilgin'e çok selamlarımı söyleyin. Sitemlerim var, hem amcam, hem yoldaşım ama doğru dürüst bir gün bir satır yazmadı ama ben ona karşı sorumluluğumu devam ettirdiğimi onu çok sevdiğimi, kavgalarımızı özlediğimizi ve buluşma umuduyla özlem dolu hasretle buluşacağımız günü, heyecanla beklediğimi ona söyleyin. Fırat'a da çok selamımı söyleyin. Onu da çok özlediğimi belirtebilirsiniz...

Burada bulunan diğer bütün arkadaşların da oradaki halka sizlere selamları var.

Sevda
Ölüme sırt
Çevirmiş
Yeminli bir yürektir
Ve biz
Sevdamızı saldık ülkemizin
Topraklarına….

Son olarak hepinizi çok seviyorum, ülkemin, halkımın ve mücadelenin değerlerine layık olacağıma sonuna kadar gücümün yettiği kadar yürüyeceğimi belirtmek isterim. Belirttiğim her sözün anlamını ve ağırlığını bilerek yazıyorum. Yükümün ağırlaştığının farkındayım.

Çünkü devrimcilik nedir deseler "bütün yarımlılıkların toplamıdır" derdi bir arkadaş. Ve bu yarımlılıklar hepsinin en acısı, en güzeli ve en bedellisidir.

Kendinize iyi bakın, size yaşamınızda başarılar. Sağlıcakla kalın.

Ayrıca 3 tane son çektiğim fotoğrafı da gönderiyorum.

Devrimci Selam ve Saygılar
Ruken Bingöl
8 Haziran 2004

HEP KAVGAYDI YAŞAMIM

SAKİNE CANSIZ (SARA)

baştarafı 36'da

Bir önceki günkü 'devrimci' arkadaşlık, onun ciddiyeti gidiyor, yerini bir genç kıza, bir sevgiliye yaklaşım alıyor. Hayal kırıklığına uğruyorum. Kendimi kandırılmış, başkasının tuzağına çok kolay düşmüş bir kız olarak görüyorum o an. Ama ben gelmiştim, ben yapmıştım kimseyi suçlamamam lazımdı. Kendime kızıyorum. Onurum zedelenmiş gibi. Kendimi, 'küçük düşmüş' biri psikolojisinden sıyırmaya, güçlü olmaya zorluyorum. Ne kadar o psikolojiyi yaşarsam o kadar zayıf konuma düşerim. Başkaları rahatlıkla elde etmeye çalışır.

Konuşulacak şey bulamıyorum artık. Davranışlarımla ciddi mesafeli bir ilişki sağlamaya çalışıyorum. İzmir'e ulaştığımızda kendisinin çalıştığı yere gitmemizi söylüyor, ben uygun bulmuyorum. Bornova'da bir aileye götürüyor. Bir süre orada kalıyorum. Oğulları Harun da HK'li, iki genç kızları, şirin bir anaları vardı. Ev oldukça kalabalıktı. Bir aya yakın kaldım o evde.

İbo geldikten sonra onunla birlikte iş aramaya çıktık. O şekilde olmazdı. Bir ailede boş boş yaşamak tatmin etmiyor, sıkıyordu beni. İbo'yla gün boyu Konak'ta, Alsancak'ta iş aradık. Bir lokantada ikimize de iş çıktı ama uygun bulmadık hem ücreti de çok azdı. Baki hafta sonları geliyordu. İbo da Hasanlarda kalıyordu. Bekar evi tutmuş tanıdıklarda geçiriyordu günlerini. En son karar veriyoruz, bir ev tutuyoruz. Gümüşpala'da Baki'nin tanıdığı aileler var. Onların da yardımıyla evi kiralıyoruz. Bir oda, salon, küçük bir mutfaktan ibaret. İçi bomboş.

İbo ve Baki, arkadaş çevrelerinden bazı acil ihtiyaçları temin ediyorlar. Kullanılmış, eski eşyalar, eski bir kilim, bir kaç somya, sünger yatak, battaniye, birkaç tabak, ufak bir çaydan. Evcilik oynayan çocuklara benziyordu halimiz. Bir süre iki kaşıkla idare ettik ya da birini bulduk diğerini bulamadık. Ev kirası ve günlük gider için Baki'nin aldığı para yetmiyordu. Kendisi Ege Üniversitesi mimarlık bölümünde okuyordu. İnciraltı'nda bir turistik lokantada çalışıyordu. Onun çalışması, bizim işsiz oturmamız olmuyordu. İbo arada günlük inşaat gibi işlerde çalışıyordu. Günlük yevmiye ancak o zaman yetiyordu.

İşçilik günleri

Ben de iş aramaya devam ediyordum. Yalnız onlar benim çalışmamı istemiyorlardı ama ben diretiyordum. Baki daha farklı işlerde çalışmam için ikna etmeye çalıştı beni. Okul çevresindeki arkadaşlar aracılığıyla hasta bakıcılık, sekreterlik gibi işler bulmak istiyordu bana. Ben ise fabrikada çalışmayı tercih ediyordum. İzmir sanayi şehri her tarafı fabrika. İşçi olmak, sendikal mücadele vermek bende bir istemdi. Babamın çalışmasını göz önüne getiriyordum. Mitka Gribçeva'nın "Seni Halk Adına Ölüme Mahkum Ediyorum" romanı da beni çok etkilemişti. Gerçi onu okuduğumda Dêrsim'deydim, öyle bir iş şansı da yoktu. Çalışmak aklıma gelmiyordu. Fakat şimdi gerekliydi, onlara maddi olarak bağlanmak istemiyordum. Beni en çok rahatsız eden yan buydu. Bu nedenle iş aramaktan vazgeçmedim.

İzmir-Hatay'da bir aileyi gittik Baki ile. Karı-koca çalışıyor, üç çocukları var. Onlara bakabileceğimi söylüyor Baki. Aile kendi arkadaş çevresinden. Devrimcilik de yapıyorlar. Çok zengin bir kütüphaneleri var. Kitaplara bakıyorum. O gece geç saatlere kadar oturup, sohbet ettik, tartıştık. Bana garip geliyor her şey. Yaşamları, ilişki tarzları tipik küçük burjuva bir aile. M. Ali onlar bunlardan daha olumluydu. "Bir saat bile burada kalmam" dedim Baki'ye. Yalnız "kitaplarından yararlanalım, okur yine iade ederiz" demeyi de ihmal etmedim. Tekrar kiraladığımız eve geldik. İbo kendine iş bulmuştu. Tornacılık yapıyordu. Sadece iş bulamayan ben kalmıştım. Ama arayışımı asla bırakmadım. Çiğli yolu üzerinde aynı aileye ait birkaç fabrika vardı. Sonunda bir çikolata fabrikasında işe başladım.

Fabrika bir ovada, çok güzel bir bahçenin içindeydi. İşçilerin büyük bir bölümü kadın. Ben dahil birkaçı dışında hepsi aşağı Çiğli'den geliyor ve Bulgar göçmeniydiler.

İş bulmam çok iyi olmuştu ve beni sevindirmişti. Sabahın üç buçuk, dördünde kalkıp servise yetişmem gerekiyor. Kendimi şartlandırıyorum ve sabahları aynı saatlerde uyanmaya başlıyorum. Koşturarak servise yetişiyorum. Öğlen fabrikada yemek yiyoruz, akşam tekrar geliyorum. Mesaiye kalanlar da oluyor. O binanın içini bilmesem, oranın fabrika olduğunu görmesem gelen işçi kızları düğüne, özel günlere giden kadın grupları olarak düşünebilirdim. Hele bazıları sanki moda evinden çıkmışlardı! Defile gibiydi. Her gün bir kıyafet makyajlı, saçlar yapılı, oldukça süslü ve canlı kızlardı hepsi de.

Fabrikanın kazan kısmında çalışan bir kadın vardı ona 'Kürt Fatma' derlerdi. Esmer, yıpranmış, ufak boylu, hafif toplu bir kadındı. Çok çalışırdı. Kazan bölümü en ağır bölümdü. O kazanları boş kaldırmak bile çok zordu. Birkaç erkek çalışırdı. Fabrika sanki kadınların fabrikasıydı. Fabrikanın sahibinin beş çocuğu da fabrikatördü. İlk işe girerken bir süre sohbet etmiştik bir oğluyla. Kimliğimde doğum yerimde 'Tunceli' yazması dikkatini çekmişti. Çalışmayı tercih etme nedenlerimi öğrenmek istiyordu. Çünkü diğer kızlardan farklıydım en azından sade giyinmem dikkatini çekmişti. Akrabalarımın yanına tatile geldiğimi, çalışmaya ekonomik nedenlerden dolayı başladığımı belirtmiştim. Beni fazla gözü tutmamıştı! Fabrikatörler de işçi alımına dikkat ediyorlardı. Liseyi terk ettiğimi söylediğimde fazla inanmamıştı. Üniversite öğrencileri genellikle orta, lise terk olarak gösterirlerdi tahsil durumlarını. Böyle olunca fazla şüphe çekmezlerdi. Ama bazı fabrikalarda işçi örgütlenmeleri geliştikçe, bu üniversite öğrencileri de deşifre oluyorlardı. Patron çok rahatlıkla işten atabiliyordu. Ve bazı fabrikalar arasında bu konularda birbirlerini bilgilendirme oluyordu. Hatta birbirine işten attıklarının kimlikleri hakkında bile bilgi verebiliyorlardı.

İlk başlarda bunlar fazla göze batmıyordu. Fakat işçi eylemlilikleri geliştikçe onlar da böylesi tedbirlere giderlerdi. Beni uyarmışlardı da. Hemen direkt örgütlemeye girişmemin işten atılmayı çabuklaştıracağını söylemişlerdi. Zaten o fabrikanın halini görünce işçilerle diyalog kurmanın kolay olmayacağını anlamıştım.

Önce iş yapma konusunda güven veriyorum. Her işi de çabuk öğreniyorum, kusursuz yapmak istiyorum. İşime müthiş yükleniyorum. Henüz deneme süreci olduğu için sabit bir iş yok. Bu benim de işime yarıyor. Her üniteyi gezmiş ve işçilerle tanışmış oluyorum. Herkesle sıcak diyalog kuruyorum. Onların ilgi çeken yanlarını anlamaya, tanımaya çalışıyorum. Diyaloglarda daha çok onları konuşturuyorum. Kim ne zaman işe başlamış, ne kadardır çalışıyor? Özellikle Bulgar göçmenleri oldukları için oradaki sisteme ilişkin sorular soruyorum.

1973'te Almanya'ya giderken Sofya'da yakıt almıştı uçak. Ben onu biraz abartarak Sofya'yı gördüğüme kadar götürüyorum. Bir yerlerden bir yakınlık kurmanın yollarını arıyorum. Hemen hepsi devrim koşullarından kaçanlardı. Sonradan gelenlerin sayısı az. Ve yine hepsinin ortak özelliği; çalışmayı aileye ekonomik bir katkı, onun dayattığı bir ihtiyaç olarak ele alma, kendi bireysel ihtiyaçlarını giderme, çeyiz yapma, takı alma vb. ihtiyaçları için araç olarak görüyorlardı.

Aşağı Çiğli, semt olarak yaşam düzey ileri olan bir yerdi. Devlet Bulgar göçmenlerine ev yapmıştı. Hepsinin villa tipi evleri, bahçeleri vardı. Temiz, bakımlı, güzel bir semtti. Yine içlerinde işsiz yoktu. Geldikleri dönemden beri çalışıyorlardı. Kimileri devlet kurumlarında çalışıyor, kimileri de özel işyeri açmışlardı. Çok kalabalık aileler de değillerdi.

Civar fabrikaların bu kesimi tercih etmesi bilinçli bir tercihti. Bulgar Türklerinin çalışma kültürü farklıydı. Kaliteli iş çıkarma yanları ve 'başka şeylere' kolay kolay bulaşmamaları en aranan yanlardı.

Göçmenlerin dışındakiler genellikle Kürttü. Gerçi sadece Fatma kadına 'Kürt Fatma' derlerdi ama diğerleri de Kürttü. Fakat Kürtlük ölçüleri farklıydı. Türkçe'yi iyi kullanamama, kaba olma en belirgin ölçülerdi. Benim Kürt olduğumu öğrendiklerinde çok şaşırmışlardı. 'Hiç benzemiyorsun' diyorlardı. Türkçe'yi iyi kullanmam bunda etkiliydi. Ölçüleri yıkılıyordu. İlişkilerimiz sıcaklaştıkça Kürtleri sevmeye başlıyorlardı. İlgilerini çekmiştim. Birçokları artık kendiliğinden gelip sorunlarını tartışabiliyor, merak ettikleri şeyleri sorabiliyorlardı. İyi bir gelişmeydi bu. Ustabaşlarının sempatisini kazanmak önemli! Onlar patronların en yakınlarıdır, işçilerin çalışma düzeni, ilişkileri hakkında bilgiyi onlar verirler ve işten çıkarılmada bu bilgiler belirleyici olur.

Her gün yeni şeyler öğreniyordum fabrikada. Kızların makinelerin başında birer manken gibi niçin durduklarını özellikle anlamaya çalışıyordum. Fatma kadın mesai aralarında alçak sesle bazılarını işaretle göstererek "aha bu, patronun falan oğluyla oynaşıyor. Filan kız mesai adı altında hep geç çıkıyor. Bunların çoğu böyle, af edersin orospu gibidirler. Sana farklı görünüyorlar, dikkat et" diyor.

Belki o kadarını bilmiyordum ama ben de belli şeyler hissetmiştim. Yine çalışan erkeklerle de araları iyi, fırsat buldukça buluşur, birbirleriyle konuşurlardı. Normal gelişen ilişki ve konuşmalar değildi. Hepsiyle konuşuyordum, bu konuda bir acayiplik yoktu. Zaten erkeklerin bazıları yaş olarak büyük, orta yaşlı insanlar ve belli ki yılların işçisiydiler. Onlarla konuşmak yavaş yavaş da olsa iş koşullarını, geneldeki yaşam düzenini tartışmak daha kolaydı, dinlerlerdi. Benim onlarla böyle açık, rahat ilişkilerim o gizli kaçamak bakışmaları, flörtleri daha çabuk deşifre ediyordu, bir basınç oluşturuyordu. Bazı işçi kızlar da benimle gelirlerdi ya da sonradan konuşmalarımıza katılırlardı.

Yemek saatlerinde özellikleri birbirine yakın olanlar hep aynı masada yemek yerlerdi. Yemek dağıtan aşçılar da dağıtımda ayrım yaparlardı. Kepçeyi kazana götürürken karşıdakine bakar öyle kepçeyi doldururlardı. O sırada bile birbirlerine kur yapabiliyorlardı. O kur yemek miktarını etkilerdi. Et veya meyve varsa daha fazla alabiliyorlardı. Kaşla göz arasında olurdu bunlar ve bu sadece ufak bir yanıydı yaşamın. Patrona ve ustabaşlarına kur yapma şoförlere kadar uzanıyordu. Hatta bahçedeki bahçıvanlar bile bu çarkın içindeydi.

Müthiş bir kişilik kaybı yaşanıyordu. İşçi olmak, işçi sözcüğü, proleterlik ne kadar kutsaldı. 'İşçi olmak istiyorum, diğer işlere girmeyeceğim' sözlerini gerçekten büyük bir ilgi ve saygı beslediğim için söylüyordum. İşçi direnişlerini, işçilerin örgütlülüklerini, onların boyun eğmediklerini hayal ederdim. Yaşadıklarım ne kadar farklıydı. Mitka'nın kitabını şimdi daha iyi anlıyordum. Köylerden toplatılan kızların en kötü koşullarda çalıştırılmaları, yaşadıkları sorunlar ve Mitka'nın dikkatli örgütleme çalışmaları aklıma geldikçe tahammüllü olmaya çalışıyordum.

Çalışma iyi geliyor bana

Normalde sekiz saat çalışıyorduk. Ama mesai yapmak isteyenler kalıyordu. Tabii bu mesai kılıfını kullananlar da yok değildi. Fabrika işçileri yılda bir kez ya da iyi iş ürettikleri zaman ödül olarak deniz tatiline çıkarılırlarmış. Bir hafta, üç gün olurmuş bu tatiller ya da toplu Fuar'a giderlermiş. Fabrikatörün bu yaklaşımı işçileri daha çok bağlıyor, böylece yaşam koşulları da fazla sorun yapılmıyordu. Çay molası on beş dakika öğlen arası da yarım saatti. Koşturarak yemek yemeleri, yemeğin kalitesi, sigorta, sendika, işçi hakları, öz örgütlülük hiçbiri onları ilgilendirmiyordu. Bayramlarda, özel günlerde işçi başına verilen çikolata, şeker paketi büyük bir sevinç yaratmaya yetiyordu! Babacan pozlarındaki baş

patrona ve kur yapan sevgili oğullarına hoş görünme, onlara kendini beğendirme yarışı çok çirkindi. Üzülüyordum onlara. Aynı zamanda korkunç etkiliyor, öfkelendiriyordu bu durum beni. Özellikle böylesi küçük iş yerleri tam düşkünlük alanlarına dönüştürülüyordu. Ucuz iş gücü, öz sorunlarından uzaklaştıran ilişki, kültür düzeyi ile işçilik özünden boşaltılıyordu.

Fabrikadaki işçilerden bazılarının evlerine gitmeye başlamıştım. Aşağı Çiğli önemliydi, göçmenlerin bulunduğu bir semtti. Onları yakından tanımak istiyordum. Birkaç genç kız diyaloga açıktı. Fabrikadaki koşullar, patronların yaklaşımları konusunda onlar da hoşnutsuzdu. Bu hoşnutsuzluğu yakalamak, onlarla bu noktadan başlayarak örgütleme yapmak mümkündü. Örneğin; sendika ve sigorta yoktu ve o fabrikada birkaç genç kız kolunu, saçlarını makineye kaptırıp ölmüştü, ağır yaralanıp sakat olanlar da vardı. Hiçbir güvence yoktu! Ne tazminat ödeniyor ne de başka tedbirler geliştiriliyordu. Şansa bırakılıyor, normalleştiriliyordu bu tür durumlar.

Yine gece mesailerine kalmalarına rağmen ücretlerde fazla bir farklılığın olmaması, adeta işi 'gönüllülüğe' bırakarak iş gücünü ve kızların bedenini satın alma konularına da yavaş yavaş giriyordum sohbetlerimizde. Ulaştığım sonuçlar şunlardı: Bulgaristan'dan kaçan göçmenler, sosyalizme genelde inançsızlar. Kendilerini Türk görme ve Türkiye'yi vatan görme özellikleri onları tutuculaştırıyor. Bu sebeple kaçmakta haklı olduklarını söylüyorlar. TC onlara sahiplik etmiş, ev ve iş vermiş, kucak açmış nankörlük olmaz. Her şeye sessiz kalma, karışıklığa neden olmama mantığı hakim.

Bu durumdakilere Kürtleri, Kürdistan'ı anlatmak, ilgileri uyandırmak zor ama ben, bizim oralardan neden geldiğimizi, ailelerin parçalanmışlığını, '38'i birbirine bağlayarak genel anlamda anlatmaya çalışıyorum. Kendilerine ilginç gelen yanlarını dinlemekle yetiniyorlar. Birkaç kez devam ediyor bu tür ziyaretler. Fabrikaya da yansıyor. Artık çay ve yemek aralarında birlikte oturuyoruz. Bu ilişki biçimi diğerlerini de etkiliyor. Umutlanıyorum. Demek ki biraz daha sabırla yaklaşsam en azından fabrikadaki sorunları görebilen ve giderek onların çözümünü birlikte tartışabileceğim küçük bir grup oluşur diyorum. Yalnız bu tür küçük işletmelerin fazla rolü yok. Genelde işçi direnişleri gelişirse ancak etkilenebilir, bu bile çok zor.

Çıkıştaki kontroller çok çirkin oluyor. Şişko, yaranmacı ve cezaevi gardiyanlarına benzeyen Hayriye kadın çantaları, poşetleri kaba şekilde arıyor. Ben çantasız gider gelirdim, sıra bana geldiğinde 'sen geç oğlum' derdi. Saçlarımın çok kısa kesilmesi nedeniyle öyle çağırırdı. Yine de bu arama tepki uyandırıyordu bende. Fabrikadan çıkışta şeker, çikolata götürülmesin diye kontrol yapılıyordu. Ben işçilerin fabrikada şeker, çikolata yemelerine bile şaşıyordum. Yapılış biçimi beni etkilemişti, tiksiniyordum ve uzun süre de o tür şeyler yemedim zaten. Temizliğe dikkat edilmezdi. Yerden toplanıp kazanlara oradan makinelere atılan şeyler iğrendiriyordu. Kazanların yıkanış biçimi yine ambalaj ve görüntüye önem veren ama yapılışı berbat olan birçok şeyi gözlerimle görüyordum.

Şeker, çikolata hamurlarının bulunduğu masalara sürülen bezler gerçekten mide bulandırıyordu. Güya en çok dikkat edilen fabrikaymış! Burada üretilen şeker ve çikolatalar meşhurmuş! Gülüyordum. Demek ki tüm fabrikalar, işletmeler böyleydi. Kalite, temizlik önemli değildi. Sermaye biriktirme, kar, daha fazla üretme bunlar patron için vazgeçilmezdi. İşçiler de yevmiyelerini almaya bakarlardı. Halkın sağlığı önemli değildi. Patron sadece kendi karını düşünürdü sadece.

İş oldukça yorucu geliyordu. Aralarda koşuşturma, iş saatlerini en iyi şekilde çalışarak çok iş çıkarmak beni fiziki olarak yoruyordu. Sabahları genellikle kahvaltı yapmadan koştururdum. Bu yol koşusu doğal bir sabah sporuydu benim için. İstisnasız her gün koşarak servise yetişirdim. Bazı günlerde servisi kaçırdığımda otobüsle gitmek zorunda kalıyordum. Yüz elli kuruşluk bilet almak önemliydi.

Para gitmesin diye bazen otostop yapardım. 'Otostoplar da tehlikeliydi!' Şoförlerden bazıları kadın tüccarı olabiliyordu. Otostop yapan kadınlardan da parayla kendi bedenlerini satanlar oluyordu. Caddelerde yalnız başına bekleyenler, özel otolara otostop yapanlar fazla iyi karşılanmazdı. Bunları öğrendikçe biraz daha dikkat ediyordum ama bazen de aldırmazdım. Kişinin tavrı bu tür durumlarda belirleyiciydi. Davranışlar karşıdakini yönlendirebilme gücüne sahip. Çok kötü niyetli de olsa senin ciddi oluşun karşıdakinin cesaretini kırmaya yetiyor. İş dönüşü Gümüşpala'yı çıkana kadar kaldırımlarda bir iki kez oturur dinlenirdim. Servisten sonra arabaya binmezdim, yol rampaydı yoruyordu. Gün boyu ayakta çalışmak ve sonrada o yolu yürümek zorluyordu.

İlk günler böyledir ama zamanla giderek alışıyordum, tempom daha da hızlanıyordu. Çalışma hoşuma gidiyordu. Severek yapıyordum. Kafam da gayet rahattı. Fakat eve gelince farklı sorunlar ekleniyordu. Evde bir süre İbo'yla kalmıştık. Daha sonra Baki de lokantadaki işinden ayrılıp gelmişti. Onların çalışması tesadüfiydi. Daimi iş bulamamışlardı. Düzenli çalışan bir tek bendim. Bu da onların zoruna gidiyordu, eziklik hissediyorlardı. İbo birkaç kez 'yahu böyle olmaz bacı çalışıyor, biz yiyoruz, ben kabul edemem' diyerek tepkisini dışa vurmuştu. Baki daha sessizdi.

Aynı evde ama farklı amaçları olan insanlardık

Zaman hep çalışmakla geçiyordu. Ne kitap okuyabiliyordum ne de genel gelişmeleri takip edebiliyordum. İçine girdiğim tavrın etkilerini bu çalışmayla gidermeye, unutmaya çalışıyordum. Ama bu sorunu çözmüyordu. Haftanın altı günü çalışıyordum. Pazar günleri kalıyordu. Onu da çevreyi tanımayla, yavaş yavaş bazı derneklere gitmeyle geçiriyordum. Kemeraltı'nda HK'lilerin ve DDKD'lilerin, Bornova'da Dev-Genç'lilerin derneği vardı. Hepsi de demokratik kültür derneği adı altında faaliyet yürütüyorlardı. Dergi, gazete okuyor ve diğer siyasetleri takip ediyordum. Dergilerdeki yazılar evde tartışmayı süreklileştiriyordu. Baki ve İbo Dêrsim'de verdikleri söze pek bağlı kalmamışlardı. Her ikisi de kendi düşüncelerini hararetli savunurlardı. Baki ağırlıklı olarak 'Ulusal Sorun' üzerine kitaplar okuyor, not çıkarıyordu.

Kürdistan'ın sömürge oluşu noktasındaki ayrılıklarımız sürüyordu. Yeni sömürgecilik ile klasik sömürgecilik arasındaki temel ayrım noktalarında bazen saatlerce tartışırdık. Eve gelen arkadaşlarıyla da yoğun tartışmalarımız olurdu. Bu beni daha çok okumaya itiyordu. Dêrsim'de olsaydık zorlandığım konularda hemen arkadaşları arar onların devreye girmesini sağlardım. Ya da değerlendirmelerde yanlışlık, yanılgı varsa onu düzeltirdim. Ama şimdi taa İzmir'deyim. Henüz kendisine "Kürdüm, Kürdistanlıyım" diyen biri dahi yoktu. Ne acıydı! Büyük Çiğli Vartoluların oturduğu bir mahalleydi. Hınıs ve Varto depremlerinden sonra gelip yerleşenler ağırlıktaydı. Oraya zaman zaman gittiğimizde Kürtlüğü görüyor, özlüyordum. Ona rağmen hiçbiri Kürdistan'ın sömürge olduğunu kabul etmezdi. Türk sol grupları örgütlenmişlerdi oralarda. Gençlik tümüyle Türk solunda yer alıyordu. Gültepe ve Gümüşpala'nın da çoğu Kürttü.

Evde Baki'nin yaklaşımları sorun oluyordu. Tartışmalarda asgari düzeyde uzlaşma, ideolojik birlikteliği sağlama çabası içinde olduğunu yansıtmaya çalışıyor. Bunda bir iç tutarlılık göremiyorum. Araştırma, yoğunlaşma tutumu vardı fakat örgütsel bağına dokunmuyor. MK'nin militan kadrosu, ilişkilerinde kendi ideolojik örgütsel bakış açısını esas alıyor. Benimle ilişkilerinde fazla samimi değil. Daha çok benimle duygusal bir bağ oluşturmaya özen gösteriyor. İdeolojik örgütsel birlik olmazsa buna yaklaşmayacağıma inanıyor. Bu yönlü düşüncesini zaman zaman gündeme getiriyordu. İlk etapta tepkiyle, tartışmayı kestirip atarak yine baştaki anlaşmamızı hatırlatarak tavır alıyordum.

Yaklaşımlarımda kaçış, polemik tarzı vardı ikna ediciliği fazla beceremiyordum. Sonra biraz daha yumuşadı bu tavrım. Bunda evden kaçış psikolojisinin rolü de vardı. 'Kendim yaptım başkası ne yapsa da doğaldır. Benim bu noktada söyleyecek fazla sözüm olamaz' düşüncesi ile uç noktadaki yaklaşımlarımda dengeyi sağlayamıyordum. Her iki halden de yararlanan o oluyordu. Bu yönlü zayıflığımın, çaresizliğimin farkındaydım. Ne olursa olsun yenilmemeye, başkalarının anladığı ya da istediği şekilde hareket etmemeye dikkat ediyordum. Nasıl olsa çalışıyordum. Ev sorunu da olmazdı, birçok kişiyle de tanışmıştım. Herhangi birinin evinde geçici de olsa kalırdım. Sonra olmazsa ayrı ev de tutabilirdim. Kendime güvenimi yitirmiyordum. 'Bunlara karşı inatla dikilirim' diyerek kendimi teselli ediyordum.

Mayısta Dêrsim'den kaçmıştım. Ağustos'a kadar böyle çalkantılı devam etti. Bibimin oğlu Haydar, onun daha önce dövdüğüm kız kardeşi Aynur, İbo, ben ve Baki. Toplam beş kişi oluyoruz. Saime henüz gelmemişti. Yeni bir ev tutmuştuk aynı semtte. Yalnız faşistlerin sürekli gittiği kahve ve derneklere yakındı. Fazla dikkat çekmesin diye bilinçli olarak orada ev tutmuştuk. Aynı zamanda faşistlerin daha yakın izleyebiliyorduk. Baki bu 'örgütsel sırrı' bana da söylemişti.

Kalabalıklaşınca ekonomik sorunumuz artıyor. Evimiz iki oda bir salon. Kirası normal. Haydar ve Aynur da Alsancak yolu üzerinde bir üzüm fabrikasında iş bulunca biraz daha rahatladık. Orası eve daha yakın. Evde yaşam kolektif. Belli bir iş bölümü de var. Kim evde kalırsa evin ihtiyaçlarını karşılıyor, temizliğini yapıyor, yemek hazırlıyordu. Geceleri bireysel okuyanlar bir odada oturuyorlardı. Tartışmaları rastgele yapmama kararı almıştık. Çünkü her birimiz bir fraksiyondandık. TİKKO, PDA, HK ve Kürdistan Devrimcileri. Onlar 'Ulusalcı' diyorlar. İzmir'de bu ismi bilen yoktu. Tartıştığım derneklerde sorduklarında 'isim önemli değil. Kürdistan devrimcisiyim' diyordum.

Haydar evin en hatalı, aynı zamanda ev işleri konusunda en beceriksiz olanıydı. Ya yemekleri yakardı ya da çok acayip yapardı. Bu yüzden yemek tariflerini yazar duvara asardım. Herkes kendi bireysel çamaşırlarını kendisi yıkardı. Yalnız yatakları ortak yıkardık. Bu konuda fazla sorun çıkmazdı. İbo pasaklılığına devam ediyordu. Ne ayaklarını, çoraplarını yıkardı ne de üst başını. İzmir'in sıcakları bunaltıcıydı. Ağır ter kokusundan eve girilmezdi bazen. Bu konuda da savaşımı sürdürüyordum. "Her gece ayak, çorap yıkamayı alışkanlık haline getirelim" diyor, dayatıyordum. Yapmayınca "ver, ben yıkayayım üşeniyorsan" derdim. İşte o zaman 'yok, olmaz bacı' der kalkar yıkardı. Benim de amacım onu yıkamak zorunda bırakmaktı. Yoksa onların çoraplarını yıkamak istemezdim. O konuda oldukça hassastım.

Birinin yaklaşımı ailedeki geleneksel yaklaşımı çağrıştırdı mı, kıyamet de kopsa o işi yapmazdım. Ama o konuda mesafeliydik, saygı duyardı. Bu da ilişkilerimizi olumlu etkilerdi. Yalnız tartışmalarda kimse kurala uymazdı. Biriyle başladı mı hepsi katılırdı. Ve onlar sonuçta bana karşı birleşirlerdi. Tartışmalar kızışır sekter, kırıcı noktalara kadar varırdı. Haydar Sovyet sosyal emperyalizmimle başlar, onunla bitirirdi her konuşmayı. Teorik derinliği yoktu ve fazla okumazdı da. Bireysel olarak kitap okuması gerekiyordu. Bu konuda bireysel okuma zorunluluğu da getirmiştik. Ama o kaytarır okumazdı. Kendisine sorduğumda ya birkaç yaprak okumuş olurdu ya da zamanı bahane eder, okuyamadığını söylerdi. Okudukları üzerinde tartıştığımızda çok yüzeysel ve ezberci yaklaştığı ortaya çıkardı.

İbo pratikçiydi, eylem adamıydı. O yönü insana güven verirdi. O da hep Kaypakkayalardan alıntılarla başlardı ve onunla bitirirdi. Bir tanrı gibi bağlıydı Kaypakkaya'ya. Bağlılık güzeldi, ona bu yüzden hep saygı duyardım. Silaha da bağlıydı. Daha önce köylerine gittiğimde tabancayla atış ettirmişti bana. Silah sevgimi biliyordu. "Bizim arkadaş olursan bu tabancayı sana veririm" diyordu. Çok ilginç bir yaklaşımdı. Çocuğa şeker verip kandırmaya çalışmak gibi geliyordu bana. Şimdi de sanki tek ihtilalci, savaşçı güç kendileriymiş gibi ara sıra şaka yollu 'Sakine olsa olsa TİKKO'cu olur, isyancıdır' derdi. Ben de 'aslında sen en sonunda bizim arkadaş olursun, sende devrimci öz var' diyordum.

Aynur eskisi gibi hotzotçu değil, biraz daha olgunlaşmış. Tartışmalara fazla katılmıyordu. Baki'yle araları iyiydi, onunla fazla yüz göz de olmamıştı. Baki ona sorular sorup ilgi uyandırmak öğretmek istiyordu. Fakat o biraz büyük şehir yaşamına kaptırmıştı kendisini. Tipik bir ev kızı havasındaydı, okumak sıkıcı geliyordu. İlkokulu bitirmesine rağmen okumada zorlanıyordu.

Baki beni arkadaşlarıyla tanıştırmaya devam ediyordu. Dernekte görmediğim, illegal kadrolar da o eve gelip gidiyordu. Baki aramızdaki görüş ayrılığının uzlaşmaz olmadığını, giderilebileceğini sık sık söylüyor, dolaylı olarak da etkilemek istiyor. Benimle evliliği gündeme getiriyordu bu vesileyle.

'Devrimciler arasındaki ideolojik ayrılıklar geçicidir, çelişkileri derinleştirmemek gerekir. Böyle bir ilişki ideolojik birliğe de götürür, bunu hızlandırır' diyordu. Ben şiddetle reddediyor ve yaklaşımlarındaki tutarsızlığı açıkça yüzüne vuruyordum. Bir süre tartışmalarımız bu şekliyle devam etti. Benim kararlılığımı görüyor ve kendisinin 'araştırıyorum' demesinin samimi, dürüst bir tavır olmadığını fark ettiğimi de biliyordu. Arada tartışmama karar aldık. Çünkü tartıştıkça çelişkiler derinleşiyordu.

Metin'e mektup

Uzun bir mektup yazmıştım Metin'e. Durumu, yaşadıklarımı olduğu gibi yazmıştım. Bir nevi özeleştiri olmuştu. Tek yanlı ve hiç konuşmadan, tartışmadan ayrılmanın doğru olmadığını, buna iten koşulları anlatmıştım mektupta. "Ailelerin istemiyle kurulan bir ilişkiydi ama daha sonra belli bir yakınlık gelişmişti. İkimizde de bir geleneği sürdürme, ona bağlı kalma yaklaşımı vardı ve bu kendi içinde meşruluk kazanmaya götürmüştü. Temeli olmayan bir sevgiydi, gelişmeler daha

"Devrimci görev neydi, hangi temel üzerinde yaşam bulabilirdi? Kimse bunu sorgulamıyor. Grupların içindekiler her pratik eylemlilikte yer alırlar cesaretli, gözü karadırlar ama dayandıkları zemin ne onların bu güç ve yeteneklerini doğru tarzda geliştirecek, açığa çıkartacak nitelikteydi ne de grupların kendisini bir öncü haline getirecek sınıf özelliklerini taşıyordu."

olumlu yönde olsaydı ilişkinin devamı mümkündü ama her şey olumsuz etkilemişti. Bir yandan bende yaşanan değişim öte yandan her iki ailenin engelleyen tavırları. İkisi yoğun bir çelişki ortamı yaratmıştı. Ya onlara boyun eğecektim ya da reddedecektim. Bu ilişkiyi reddediş buna bağlı gelişti. Sen yardımcı olmadın. 'Akıllı bir kız' olmayı öğütledin hep. Ailelerimizin de istediği 'akıllı bir kız', 'akıllı bir gelindi.'

Konuşma, tartışma ortamı olsaydı belki daha farklı bir durum gelişebilirdi. Ankara'da seni aramak istedim, çok istedim. Eziklik duyuyordum, suçluluk içinde olmak kötüydü. Görüşemedik. Kim bilir belki de durumun değişeceğinden korktum. Etkilenebilirdim, beni caydırabilirdin. Ve o şekilde fazla bir sorun da çıkmazdı. Ancak ben bir inadı sürdürüyordum. Anneme kızgındım. 'Devrimciliğimi engelleyemez, onun çok istediği bir evliliği de bana yaptıramaz' diyordum. Şimdi İzmir'deyim. Çalışıyorum, bir fabrikadayım. Daha başka şeyler yazamıyorum. Henüz çözemediğim sorunlar var, onlarla uğraşıyorum. Benim, kendimin bizzat yarattığı sorunlardır. Onları bu nedenle kendim çözeceğim. Yine de yazmak istersen yazabilirsin, dostça tartışabiliriz" diyordum.

Baki'yle aramızdaki sorunları açık yazmıyorum. O kendisi daha önce tavrımı biliyordu. Çok ilginçti. İstemediğim birinin yanındaydım, ona kaçmıştım. Bunu nasıl izah edecektim? Kocaman bir çelişkiydi, tutarsızlıktı. Dürüstlük yanı da tartışılabilirdi. İşte bu noktalar bana acı veriyordu. Objektif olarak durum buydu, böyle yorumlanacaktı. Başkalarının yorumları, değerlendirmelerine set çekemezdim.

Baki de mektubu okumuş biraz da bozulmuştu. Mektuptan çıkardığı sonuç hala Metin'i sevdiğimi zannetmesi olmuştu. Sevgiyi tartışıyoruz. Bu konuda Metin'i suçlamam, ona farklı şeyler yüklemem doğru değildi, gerçeği neyse onu söylüyordum. Yazışmamızdan yana değil, bunu direkt söylemiyorsa da tavırlarıyla ifade ediyordu. Nasıl yorumladığına kafamı fazla takmadım. Adresini tam hatırlayamadığım için başka adresler üzerinden de göndermek istemedim. Mektup bir süre bende kaldı ve ulaştıramadım.

Baki ile ilişkilerimiz hem evdekiler hem de çevredekiler tarafından pek anlaşılmıyor. Ne aynı ideolojiyi paylaşan arkadaşlardık ne de evliydik ama bir arada kalıyorduk. Gittiğimiz her yerde tartışmalarımız sonuçta ikimiz arasında bir çatışmaya dönüşüyordu. Daha önce esnek yaklaştığı, 'birleşiriz' dediği konularda bile tam tersine katı savunucu kesilirdi. Örgüt içindeki konumuna, kendi iç işleyişlerine ters düşmemeye dikkat ediyordu. Aslında kendisi de bir çelişkiyi yaşıyordu. Ulusal sorun konusu tartışıldıkça ve kendisi araştırdıkça bu iç çelişkisi derinleşiyordu. Ama HK'ye öyle ilginç bir bağlılığı vardı ki değişimi ona aykırı buluyor o psikolojinin etkisiyle doğru olanı açık savunmaya cesaret edemiyordu. Tipik küçük burjuva ruh hali! Feodal, küçük burjuva bakış açısı!

Onların bu ruh hali, grubun kendi içinde sağlıklı tartışmasını da etkiliyordu. Saflarındaki Kürt kadrolar adeta bir zırh oluşturuyorlardı. Kürdistan'a inkarcı yaklaşım, bu konuda inkarcılığı enternasyonalizmin yerine koyma tavrı, olumlu gelişimi baştan engelliyordu. 'Halklar kardeştir' genel doğrusuna sığınarak devrimcilik yapmak onlara göre en büyük erdemdi. Oysa kıstas neydi, kim adına, hangi halk adına, hangi kardeşlik adına devrimcilik yapıldığı biliniyordu. Başlardaki etkilenme normaldi. Üniversitelerde okuyan Kürt gençleri bulundukları alanlarda adı devrimci olan, demokratik, ilerici olan her gelişmeye açık davranmış ve yer almışlardı. Ancak ideolojik tahliller, devrimin en temel konularındaki bakış açısı net ve doğru olmak zorundaydı.

Devrimci görev neydi, hangi temel üzerinde yaşam bulabilirdi? Kimse bunu sorgulamıyordu. Grupların içindekiler her pratik eylemlilikte yer alırlar cesaretli, gözü karadırlar ama dayandıkları zemin ne onların bu güç ve yeteneklerini doğru tarzda geliştirecek, açığa çıkartacak nitelikteydi ne de grupların kendisini bir öncü haline getirecek sınıf özelliklerini taşıyordu. '69-70'li yılların ihtilalciliği, o dönemin önder kadrolarının adları bir slogandan öteye, kaba propaganda, ajitasyondan öteye geçmiyordu. Üstelik gruplar kendi aralarında bunlara sahip çıkmada bir rekabeti de yaşıyorlardı. Gerçekten kim, hangi grup THKO'nun ihtilalciliğini savunuyor, onu temsil ediyor, kim Suphileri, Kaypakkayaları temsil ediyordu belli değildi.

En çok da bu gruplarda yer alan Kürt gençlerine öfkeleniyordum. Onların işi neydi? Hayır, Türk düşmanlığı yok, zerresi yoktu bende. Yaşamım boyunca hep yakın ilişkilerimiz olmuştu. İlkokulda arkadaşlarım vardı, komşularımız vardı, öğretmenim vardı, severdim de. Bu ilişkilere de yansıyordu. Bizleri devrimciliğe iten, etkileyen Denizlerdi, Mahirlerdi. Ben unutabilir miydim? Ama ezen ulus devrimcilerinin görevleri vardı, ezilen ulus devrimcilerinin görevleri vardı. Kendi ülkesinde devrimi istemeyen, kendi öz halkının davasına doğru yaklaşmayanlar hangi ülkenin devrimini omuzlayabilirlerdi? Bu noktada ne ikna oldum ve ne de güven duydum.

Herkes Baki'ye çalışıyor

Tartışmalarda Türkiyeli arkadaşların Kürdistan'a ilişkin getirdikleri tahlillere bir anlamda tahammül edebiliyordum ama Kürdistanlı bireylerin hiçbir yaklaşımına tahammül gösteremiyordum. Tartışmalar bu nedenle kırıcı oluyordu, en ağır siyasi küfürlerle geçiyordu. Bu konuda girişkendim. Çok şey bildiğimden, çok iyi yaptığımdan değildi. Bir sempatizandım, birikim yok henüz, politik yaklaşım düzeyi de geri. Genel ilişkilerimize uygun mudur değil midir ya da ben grup adını kullanıyorum ama ne kadar bağlayıcılığı var, bütün bunları düşünmeden yapıyordum. Bir başımaydım ama girip çıkmadığım, tartışmadığım yer kalmamıştı. Müthiş bir güven veriyordu bu durum bana. Fabrika çalışmasının yanında bu açılım da güç ve moral veriyordu. Dergi okuyup hemen ardından derneklere gidip tartışıyordum.

Marksist klasiklerden okuduklarımdan her şey bizi doğruluyordu. Kürdistan adının olup olmamasının fazla bir önemi yoktu. 17 Ekim devrimi öncesi ulusal sorun, sonrasındaki gelişmeler yine birçok ülkede gelişen, başarıya ulaşan ulusal kurtuluş mücadeleleri önemli kaynaklardı. Onları bildiğim, öğrendiğim ideolojik belirlemelerimiz ışığında yorumlayabiliyordum, özünü yakalayabiliyordum. Bunun dışındaki yetersizlikleri engel olarak görmüyordum, bir çekingenliğim yoktu. İdeolojimiz doğruydu ve biz haklıydık. Bunlar yeterliydi. Buna inanan herkes, bulunduğu her yerde, her koşulda savunur, onu yayar, onu mal ederdi. Bunun için resmi bir görev, bir organik bağ gerekmiyordu. Ben uzaktaydım, kopmuştum mevcut ilişki düzeninden. "Tekrar ilişki kurarım" diyordum.

Aynı semtte oturan Dêrsim Ovacıklı Yusuf Metin sık sık eve gelip giderdi ve yoğunca tartışırdık. Kendisinin kaldığı ev de örgüt eviydi. Ama tam bir arşiv, kitap, dergi deposuydu. Hareket olarak milli meseleyi tartıştıklarını, yakın zamanda görüşlerini resmi olarak Halkın Kurtuluşu gazetesinde yayınlayacaklarını söylüyordu. Baki de bunu gerekçe olarak öne sürüyordu. 'Bu konuda bazı görüş ayrılıklarımız var, tartışıyoruz. Eğer farklı bir değerlendirme ortaya çıkarsa tavır alırız. Bu konuda ben yalnız değilim, birçok Kürt var, hepsi de bir beklenti içindedir, dayatıyoruz' diyordu. Bu, doğruydu.

Ulusal kurtuluşçu ideoloji etkiliyordu. Ankara'dan, merkezlerinden başlayarak etkiliyordu. Dêrsim, Kars, Antep gibi alanlarda tartışmalar daha da yoğundu. İdeolojik politik mücadele her kesimi sarsıyordu. Ve bu grupların hepsi de Kürdistan'a ilişkin politika belirlemek zorundaydılar. Kendileri bir tavır, bir tahlil geliştirmezlerse Kürdistan Devrimcilerine akış artacaktı. Kürt kadrolarını elden kaçırmama kaygısı da çok açıktı. Bunu bizimle ilişkilerinden rahatlıkla çıkarabiliyordum. Baki'yi adeta korumaya almışlardı. Onun da belli bir etkinliği vardı. Göstereceği bir tavır o çevreyi etkilerdi. Bu nedenle yaklaşımlarında ihtiyatlıydılar. Ve eskisi kadar güvenmiyorlardı. Kaldığımız semtte sorumluydu fakat politika belirleme noktasında bu ve benzerleri sınırlandırılıyordu.

Yusuf Metin bir sübap görevi görüyordu. Aslında Kürdistan sorununa en çok ilgi duyanlardan biriydi. Uzun bir devrimci geçmişi vardır. Küçük yaşlarında İzmir'e gelmiş, çalışmış, okumuş ve ilk THKO sürecinden beri içinde yer alıyordu. 'Aktarıcılar' denilen gruptalar ve bir süre geçmişin geleneğini sürdürmek istiyorlar. Tartışmalarında olgundu, saygılıydı. Bir süre onun kaldığı evde kitap okuyor, tartışıyoruz. Haydar, Aynur, ben ve o birlikte okuyup tartışıyorduk. Bir nevi eğitim çalışmasıydı. Daha çok Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, Bolşevik Parti tarihi gibi kitapları okuyor, üzerine tartışıyorduk. Genel olarak da dar grupçu bir yaklaşımlara itibar etmiyordum.

Okumak, tartışmak, öğrenmek istemim ağır basıyor, kimle, nerede olduğumu önemsemiyordum. Milli mesele konusunda tartışma ve ortak noktalara ulaşmayı hedefliyorduk. Baki bizzat bunu teşvik ediyordu. Kendisi her zaman olmasa da böyle bir çalışmayı yararlı buluyordu. Fakat Yusuf Metin'in eğilimi daha güçlü ve örgüt için daha önemlidir bunu sezinliyordum. Çelişkileri bu şekilde fark etmem bana moral veriyor, 'kesin kopuşlar olur' diyordum. Bu konudaki pratik yansımalar umutlandırıyordu. O zaman Bakilerin tavırlarını abartmamak gerektiği noktasında karar almıştım kendi kendime. Daha fazla sayıda ve etkili bir kopuş en iyisidir. 'O halde ilişkilerimde sabırsızlığı dayatmamalıyım' diyorum. Çünkü zaman zaman Baki'nin duygusal yaklaşımları beni hep o noktada tepkisel, aceleci ve kolaycılığa itiyordu. Bu şekilde yaklaşılırsa ayrı bir evde kalırım, bağımı koparırım düşüncesi gelişiyordu.

'İdeolojik, örgütsel birlik olursa o temelde bir birlik olabilir' diyordum. Bunu açıkça da söylüyordum. Yani kökten reddetme, hiç yanaşmama tavrım yoktu. Mevcut görüş ayrılıkları da fazla umut vermediğinden tavrımı net koyabiliyordum. Ve gerçekten benim için önemli olan ideolojik örgütsel birliği yaratmaktı. Evden kaçışı böyle anlamlı bir birliğe dönüştürmeyi neden istemeyeyim? Dêrsim'deyken de arkadaşlar özellikle İbo'yu, Baki'yi kazanmak istiyorlardı. Şimdi böyle yakın ve devrimcilikte karar kılmış kişiler olarak yaklaşık on kişi kadardık. Bir harekette yer almak ne güzel olurdu, diğer çevreleri de etkilerdi.

Yusuf Metin benim Baki'nin devrimci kişiliğine basit yaklaşmamam gerektiğini belirtmişti bir konuşmasında. Hayır, ben de küçümsemiyordum, militan yanları vardı ve bizim arkadaş olmasını o yüzden çok isterdim ama tutarlı yaklaşmadığından güven vermiyordu. Öyle anlaşılıyordu ki, böyle bir örgütsel birliğin oluşmasında bir köprü olabilirdi evlilik, bana açık olmasa da söylenen buydu. Benim kendi ideolojime bağlılığımı, bu konudaki kararlılığımı görmüşlerdi. Kendileri çok karşısında da değillerdi. Bir defasında da Sarı Ertan gelmişti. 12 Mart döneminde Önderlikle aynı süreçte gözaltına alınanlardan biri de odur. Kendisi THKO'nun öncü kadrolarındandı. "Biz Apo'yla birlikte içeriye alınmıştık, onlar beni tanır. Bu konuda tartışıyoruz. Milli meseleyi küçümsemiyoruz ayrıca öyle karşı değiliz, ayrı örgütlenebilirsiniz. Yarın mücadele doğru bir örgütsellik temelinde gelişir ve gerçekten ayrılmak kaçınılmaz olursa kimse kimseyi tutamaz. Bize düşen görev de desteklemek olur. Bu milliyetçi bir temelde de gelişse böyle olacak. Ama Baki ile çelişkilerinizi derinleştirmeniz doğru değil" demişti. Bunlar güzel sözlerdi ve gerçekliği ifade ediyordu.

Ancak Baki kafamı bozuyordu. Neden çevresini ayarlıyordu? Ben kendim karar verecek durumdayım. Yusuf Metin bilmem Ertan ya da başkaları. Onların konumları, ne kadar devrimci oldukları beni ilgilendirmiyordu. Bu arada bir de M. Ali geliyordu. Benim çalışmamı pek istemiyor, duygusal yaklaşıyordu. "Yorucu olur, zor gelir. Siz koca adamlarsınız, kendiniz ekonomik sorunlarınızı çözün. Ben yardım ederim. Sakine işten çıksın" diyordu. Ben kabul etmiyor, onun bunu bir gurur meselesi yapmasını da doğru bulmuyordum. Bu arada yine de evliliği gündeme getiriyordu.

"Gerçi siz bilirsiniz, ama bu konuda katı bir koşul öne sürmek de iyi değil. Baki yılların devrimcisi, benimle de görüş ayrılığı var. Biz devrimciyiz ve severim onu. Anlaşamadığınız bazı konuları sürece bırakın, uzlaşmaz noktaların olacağını sanmıyorum. Biz de milli meseleyi araştırıyoruz. Hatta bu konuda görüşlerimiz de çıktı. Hepimiz de Kürdistanlıyız başka yere gidecek halimiz yok. Sorun sadece bir grubun sorunu olamaz, öyle bakılamaz. Sakine bacım bu konuda yanılıyor, hiç kimse de inkarcı olamaz. Bu siyaset bilimine aykırıdır" diyerek beni ikna etmeye çabalıyordu. Samimiydi, dürüsttü fakat çok iyi niyetli yaklaştığına, duygusallık boyutu olduğuna inanıyordum. Baştan beri yaklaşımlarında bu yan ağır basıyordu.

SÜRECEK

ULUSAL KONGREDEN KAÇMAK ULUSA İHANETTİR

“Artık Ulusal Kongre'nin tarihini de belirlemek gerekiyor. Aşağı yukarı yılın filan ayında bu işin ilanı gerçekleştirilmelidir. İlan tarihi bence belirlenmeli, ardından buna göre çağrıları ulaştırmak gerekiyor. Çağrı yaparız, kimse ‘ben duymadım’ diyemez. Çünkü teknik gelişmiştir. Televizyondan tutalım basına kadar çağrı yansıtılır. Eskiden altı ayda yapamayacağımızı şimdi bir haftada yaparız.”

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

Hemen herkes Kürdistan'da Ulusal Kongre'ye gidilmesi gerektiğini uzun bir zamandan beri belirtiyor. Bu konuda birçok değerlendirme yaptık. Kürdistan Ulusal Kongresi'nin kimsenin tekelinde olmayan, herkesin düşünce belirtmesi gereken bir çalışma planı olduğu açıktır. Ulusal Kongre olayında esas alınması gereken birçok kişi, kuruluştan görüş ve taleplerin alınmasıdır. Bizden de bazı talepler isteniyor.

Kavram itibariyle bu kurumdan ne anlaşılmalıdır, bunu ortaya koymak önemlidir. Her şeyden önce pratik olarak bütün örgüt imkanlarını seferber etmeye hazırız. Kavram ve pratik uygulama itibariyle biz herkesten önce Ulusal Kongre'ye gidilmesinden yanayız. Hem de canı gönülden. Özgür bir iradeyle çağrılarımızı yapıyoruz, tartışma platformları oluşturuyoruz ve herkesin de bunu yapmaya hakkı vardır. Zaten Ulusal Kongre'nin kendisi ağırlıklı olarak bir tartışma platformudur.

Günümüz Kürdistan ölçülerinde Ulusal Kongre'yi kavramamak ve anlam vermemek büyük bir gaflettir. İster Ulusal kurtuluş savaşının başlangıcında, ister bugünkü süreç itibariyle, ister savaşın zaferinden sonra olsun Ulusal Kongre reddedilemez bir gerçekliktir, her zaman için gerekli olan bir oluşumdur. Bu durum şimdi kendisini daha yakıcı bir şekilde dayatmaktadır. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımında, bütün yurtsever kişi ve kuruluşları bağrında toplayacak bir cephesel gelişme istenilen biçimiyle tam organize edilemedi. İdeolojik-politik ve kişisel dağılmalar fazla oldu. Buna bir de parçalar sorununu eklediğimizde, var olan parçalanmışlık ve dağılmışlık daha da derinleşti. Yine sömürgeci ve uluslararası güçlerin körüklediği parçalanmalar bu durumu daha katmerleştirdi. Parçalanma sonuna kadar gelişmiş, birlik ise çok az gelişmiştir. Dolayısıyla birlik için yapılacak her çalışma değerlidir.

En küçük birliklerden tutalım en kapsamlı birliklere kadar hepsine anlam veriyoruz. Örgütler arası ideolojik-politik birlikler, eylemsel birlikler hepsi önemlidir ve ulus için gereklidir. Ulusal Kongre tüm bunların en üst iradesi, birleşmesi gereken bir en üst platform düzeyi oluyor.

Kürdistan'da dağınıklık ileri boyutlara varmıştır. Aşırı parçalanmışlık sürekli güç zaafına ve kayba yol açıyor. Birlik oluşmadığı için de parçalanmışlık had safhaya ulaşmıştır. Ayrışmaların, parçalanmaların bu kadar derinleştiği bir dönemde güç toparlamak için hemen her kişi, grup ve örgüt için genel bir toparlanmaya ihtiyaç vardır. Bu tezi önemle vurguluyorum. Bunu herkes anlamak zorundadır.

Ayrışma ve parçalanma aşırı derecede herkese en önemlisi de ulusa güç kaybettiriyor. En kapsamlı bir birlik ise ideolojik farklılıkları, politik yaklaşımları yine hacimleri ve güçleri ne olursa olsun her kişiye, kuruluşa, partiye ve ulusa güç veriyor. Daha da somut ele aldığımızda Ulusal Kongre, “ülke adına, halk adına bir şeyler yapıyorum” diyen herkese güç verir. Bu doğru ve gerçektir. Kimsenin ulusal birlikten kaçmaması gerekiyor. Kaçış ya ulusallıkla bağlantısı olmayan ya bir düşman gücün ya apolitik ya da bireysel çıkarlar içinde kalmakta ısrarlı olan bir yaklaşımın sonucudur. Yani hiçbir şeyden anlamamaktır. Olsa olsa bir demagogtur. Ya politikadan anlamıyor ya dış güçlerin ucuz demagojisini yapıyor ya da bu ülkeyi bölüp parçalamakla uğraşanların bir maşasıdır. Dolayısıyla bunların Ulusal Kongre içinde yeri olamaz. Büyümek, politika yapmak, savaş vermek, diplomasi yapmak isteyenlerin hepsi Ulusal Kongre çatısı altında birleşmelidir. Bu genel birlik adı altında hepsinin çerçeveleri dahilinde yapacakları işler vardır.

Ulusal birliğin yasaları mevzilenmesi vardır

Birçok kişi, örgüt sürekli “herkes sizin gibi savaş veremez” diyor. Doğrudur, bu savaşı ancak biz veririz. Zor koşulların, büyük zorlukların savaşını bizden başka kimse veremez. Zaten bütün bir ulusu savaşa sürmek de mümkün değildir. Savaş politikanın belli bir kısmını ifade eder.

Savaşın dışında iş yapmak isteyenler nasıl iş yapacaklar? Bir ulusal anayasa, bir ulusal siyaset, bir ulusal örgütlenme olmadan işbirliği nasıl gerçekleşecek? Bunlar önümüzde ciddi olarak duran ve cevaplanması gereken sorulardır. Kürdistan uğruna faaliyette bulunmak için siyaset ve onun örgütlenmesi vazgeçilmez bir durumdur. Şimdi Kürdistan'daki sorunları göz önüne getirdiğimizde bir cepheden daha ileri ve daha geniş bir platform olarak Ulusal Kongre önemli bir işlev görebilir.

Dikkat edilirse burada kimse birbirini ideolojik-politik olarak veya geçmişte yaptığı olumsuzluklardan dolayı yargılamıyor. Herkesin yaptığı yanına kalsın. Gücü neyse, bir kişi bile olabilir, geçmişte en zıt görüş ve ideoloji bile olabilir. Bir Ulusal Kongre'nin önünde engel olarak bunlar görülemez. Bu sorunlar ulusal birlik sorunu yanında küçük sorunlar olarak kalır. Eğer Kürdistan'da ulusal birlik ve ulusal alanda bir çalışma yürütülmek isteniyorsa bu ancak ulusallığa gelmekle mümkündür. Dikkat edilirse burada bir pazarlık meselesi yok. Tam tersine herkesin dağınıklıktan, parçalanmışlıktan dolayı işlevsiz olan durumlarına son vermek oluyor. “Ben kongreye katılırım da orada iktidar savaşını iyi yürütürüm”. Doğru. İktidar savaşını genelde hepimizin ortak bir düşmanına karşı veriyoruz. Eğer iktidar savaşı düşmana karşı ise bu anlamda iktidar savaşımı yürütmek doğrudur. Fakat hiç savaşı dikkate almadan bürokrasi oyunlarıyla, demagogların veya burjuvaların siyaset tarzlarıyla iktidar savaşı yürütmek sahtekarlıktır. Hiç çalışmadan, emek harcamadan sırt üstü yatarak iktidar savaşı yürütülemez. Niyeti böyle olanların daha işin başından itibaren böyle yaklaşmamaları gerektiği açıktır. Ne buna imkan vardır, ne de gerek vardır.

Çok büyük bir düşmanımız var. Teke tek yumruklarla bu düşman düşürülebilir mi? Düşman tek bir mevziden savaş veriyor ama sen kırk parçaya bölünmüş ve birbirinden haberin yok. Tek bir stratejiyle, taktikle, böyle dağınık bir orduyla düşmana karşı doğru bir vuruş ve savaş yürütülebilir mi? Yürütülemediği açıkça görülüyor. Bunu gidermek için “birlik” diyoruz. Birlik olmadan doğru savaş verilemez. Örneğin; kimisi Avrupa'da bir yumruk sallıyor, kimisi zindanda, kimisi dağda, kimisi ideolojik, kimisi politik, kimisi de çobandır silahla sallıyor. Ama hepsi güçsüzdür, birlikten yoksundur. Genel ulusal birlik, hemen hepsini kademeli bir biçimde mevziye yatırıp, merkezi bir strateji ve taktiğe göre düşmana karşı savaştırmak şeklinde olmalıdır. Artık bugünden sonra bunu anlamamak dürüstlükle, yurtseverlikle bağdaşmaz. Ulusal güçlerin kişilikleri böyle savaşmak zorundadır. Kavram ve neyin tartışılıp tartışılmayacağı çok açıktır. Düşmana göre böyle mevziye yatma, birliğe gelmemek tartışılmaz. Tartışan varsa hesabı da sorulur. Birliğe gelip gelmemek tartışılacak bir konu değildir. Bunu tartışanın ilk önce kendini düzeltmesi gerektiği açıktır. Birlik kavramı tartışmasız kabul edilmelidir. ‘Bana göre, sana göre’ birlik olmaz, hepimize göre bir birlik olmak zorundadır.

Çok açık bir biçimde söylüyorum; amansız bana saldıranlara dahi bu birlikte yer vardır. Birliğin genel yasaları kabul edilsin. Ulusal birliğin yasaları, mevzilenmesi vardır. Bunun gerekleri yerine getirilsin bize istediklerini söyleyebilirler. Hatta bize karşı savaşını da yürütebilir; yeter ki ulusal birliğe gelinsin.

Şimdi bu kavramlar anlaşıldığında objektif gerçekler reddedilemez bir biçimde birliği dayatıyor ve birliğin doğru biçiminin bu olacağını gösteriyor. Hem çok gerekli, hem de biçimi böyle geniş bir kongre platformu olmalıdır. Herkesin söz söylediği, gücüne göre doğru iş yaptığı bir yer olmalıdır. İç çelişkiler bitmiyor ama mücadeleye zarar vermeyecek bir biçimde herkesin birliğin genel işleyiş esaslarına bağlı kalması gerektiğini söyleyen bir platform olmalıdır. Eğer bu kavramlar doğruysa o zaman geriye birliğin doğru olarak uygulanması kalıyor.

Amaçlar meselesinde ise; siyasi propaganda, genel işleyiş esasları olabilir, bunu herhangi bir kişiler grubu hazırlayabilir. Tekrar söylüyorum; birlik bütün bir ülke, bütün parçalar, bütün örgütler adına ve bütün bu işle uğraşan kişiler adına olacak. Hepsinin ortak amaçları var. Bir kurum olduğu için elbette ki işleyiş esasları da olacaktır. Karar organı, yürütme organı daha da açarsak askeri, diplomatik, siyasal, ekonomik bölümleri olacak. Yine Kürdistan'ın realitesine göre parçalara ilişkin seksiyonları hatta hükümetleşme de olacak. Bütün bu konular o kadar kapsamlıdır ki, isteyen yeteneğine göre çalışma yürütebilir, görev alabilir. “Ben savaşırım” diyorsa savaş faaliyetine katılır, “diplomasiden anlıyorum” diyorsa o zaman diplomasi çalışması yürütür, “siyasal faaliyetleri yürütmek istiyorum” diyen halk içinde siyasal faaliyet yürütür. “Yazarım-çizerim” diyen basın-yayında görev alır. “Ekonomiden anlarım” diyen ekonomi bölümü geliştirilir orada çalışır. Kısacası herkese iş vardır. Kürdistan'da en az çalışması olanın bile Ulusal Kongre'de yeri vardır. İçinde filozoftan tutalım dağdaki çobana, en dindarından en dinsizine kadar herkesin yeri vardır. Bütün ulusu yönlendirecek kararlar alınır. Olumsuzluklar varsa anında giderilmeye çalışılır.

Yöntem olarak bu nasıl olacak? Her şeyden önce bir kez daha çağrı yapıyoruz. Bu çağrı herkese ulaştırılmaya çalışılmalıdır. Hepsine ulaşmak hedeflenir. Hemen bir bildiriyi kaleme almak hatta örgütler arası toplantılar geliştirmek şimdiden mümkündür. Aynı zamanda görüşülmesi gereken kişilerle özgün olarak ilgilenilir ve ikna edilmeleri için çaba harcanır. Daha da somut konuşursak bu iş fazla gecikmemelidir. Gerekçelerimiz boldur ve birlik herkesin acil bir talebidir.

Savaş var bir de uluslararası fırsatlar var. Uluslararası sistem içinde herkes, “birleşin, sizi kabul edelim. Birleşin, bu savaşa daha fazla katkımızı sunalım” diyor. Her şeyden önce herkes çalışmak istiyor. Ulusun aydınları, ileri düzeydeki insanları birleşmek istiyor. Bütün bunları dikkate aldığımızda müthiş bir birlik ihtiyacı doğuyor. Hiç ertelenmeyecek bir durumdur.

Ulusal Kongre hemen toplanmalıdır

Artık Ulusal Kongre'nin tarihini de belirlemek gerekiyor. Aşağı yukarı yılın filan ayında bu işin ilanı gerçekleştirilmelidir. İlan tarihi bence belirlenmeli, ardından buna göre çağrıları ulaştırmak gerekiyor. Çağrı yaparız, kimse “ben duymadım” diyemez. Çünkü teknik gelişmiştir. Televizyondan tutalım basına kadar çağrı yansıtılır. Eskiden altı ayda yapamayacağımızı şimdi bir haftada yaparız. Zaten yer almak isteyen, bu kadar “acil bir taleptir” diyen kişi, örgüt hemen gelir. Eğer maddi destek sorunsa biz karşılamaya hazırız. Eğer “param yoktu gelemedim” diyorsa, PKK adına biz o fedakarlığı da gösteririz. “Güvenliğimiz olsun” diyorsa elimizden geldiği kadar ona da katkıda bulunuruz.

Demek ki ciddi bir engel yok. Ama bazı örgütler ısrarla taş koyuyorlarsa o zaman bu kasıtlı bir engeldir ve üzerlerine gidilerek halledilir. Daha da somut değerlendirirsek: Ulusal Kongre bu yıl toplanmalıdır. Hemen her örgütten, her kurumdan temsilciler ve etkili kişilikler olmalıdır. Kurum derken ulusal işlerle uğraşan kurumlardan bahsediyoruz. Örneğin; bu kadar gerilla cephesi var, onların da temsilcisi olmalıdır. Bu kadar diplomasiyle uğraşanlar var, Kürt halkının uyanan yüzbinlere varan yürüyüşü var, onların da temsilcisi olmalı. Yani adaletli bir temsil olmalıdır.

Ulusal Kongre ayağa kalkan, savaşan kesimin toplanacağı bir yerdir. Yine “her örgütten bir kişi katılmalı” demek eksik bir yaklaşımdır. “Dağda amansız savaşan gerillayla, Avrupa'da

“Ulusal Kongre'ye karşı direnenler elbette olacaktır. Fakat halkın talebi şiddetle gelişmiştir. Engelleri iyi görerek nasıl aşılması gerektiğini ustaca bilerek bertaraf etmek de bu işin mücadelesinin doğru bir gereğidir. Çok ilginç ve karmaşık engeller de çıkabilir. Ama ulusal davalarda yalnız tartışma ve ikna yöntemi değil bazen de zor olayı devreye girmek zorundadır.”

neredeyse tek kişilik bir örgütü olan kişi aynı düzeyde temsil edilmelidir” demek, yanlış ve yanılgılı bir yaklaşımdır.

Temel amaç, ilke esasları, kısacası tüzük esasları da tartışmaya açılabilir. Esas amaçlar zaten var. Ulusal kurtuluş sorununa herkesin ortak bir yaklaşımı var. Sömürgeciliğe karşı ulusal savaşım, ulusal-demokratik haklar, federasyon gibi bazı ana kavramlar dahilinde, herkes bir program dahilinde buluşabilir. Böyle esas ilkelerde görüş birliğine varmak zor değildir. Önemli olan işleyiş ve tüzüktür.

Ayrıca şunları da söylemek mümkündür: Bir genel kongre, bir de onun yürütmesi olacak. Genel kongre altı ayda bir veya yılda bir toplanır. Ama yürütme iki kongre arası bilinen klasik örgüt anlayışıdır. İki kongre arası işleri yetkince götürme olmalıdır. Genel yürütmesi, genel yürütmesinin bölümleri olur. Bunu düzenleyecek bir tüzük de geliştirmek fazla zor değildir. Tüzük örgütsel esasları belirler. Hem üstten alta doğru parçalar halinde, yatay olarak bölümlerini tüzük işleyebilir. Ulusal Kongre hakkında kısaca bunları belirtebiliriz. Bu vurguladığımız hususlar tartışmaları doğru temellerde geliştirmek, hem de olası bazı çarpık yaklaşımları veya engellemeleri zamanında görüp bertaraf etmek içindir.

Yine burada KDP geleneğini biraz açmakta yarar vardır. Bilindiği üzere KDP, 2. Dünya Savaşı'nın sonlarından itibaren ilkel milliyetçi bir akım olarak aşiretçi-feodal yapı üzerinde yükseldi. Ulusal amaçları sınırlı, demokratik nitelikleri bile yoktur. Bundan dolayı ilkel milliyetçi tabirini kullanıyoruz. Çıkışlarını Irak'taki 1958 temmuz devriminden sonra yaptılar. Bu dönemde, çözülüş ve güç boşluğu vardı. 1961 isyanı çıktı. Üyelerin ayrışmasına tanık olduk. Başlangıçta da öyle güçlü bir örgütsel birlik yoktu. Olumluluk adına çok az, olumsuzluk adına çok şey yapıldı. Hala ortaya çıkardıkları olumsuzlukları temizlemek bayağı büyük bir çaba istiyor. Amaçlarıyla, ilişkileriyle tam bir ulusal bela dersek belki abartmış olmayız. Sömürgeci güçlerin himayesi altında varlıklarını sürdürmek yetmiyormuş gibi emperyalizmle de her türlü ilkesiz birliklere gidiyorlar. İçeride son derece aşiretçi-feodal yapıyı çatışma içinde bırakarak, bütün halkı bu çatışmalar içinde umutsuzluğa, çıkmaza götürecek kadar derinleştirdiler. Dış güçler bir gün ellerini bıraksalar ikinci gün kaçabilecekleri, teslim olacakları bir yer ararlar. Halkın yurtsever gücünü açığa çıkarmak şurada kalsın sürekli dıştalıyor ve bastırıyorlar. Son derece paraya dayalı bir yaşam. Bununla halkın fedakarlık ve cesaret ruhunu öldürüyorlar. Bütün olumlu girişimlerimize rağmen lafta kabul etseler de birlik fikrine pratikte bir türlü gelemiyorlar. Çünkü düşmana dayanıyorlar. Ama içinde yurtseverlerin olması nedeniyle biz çağrılarımızı yapmaya devam edeceğiz.

Kürdistan'ı biraz daha yakından etkilemeye çalışıyoruz. Güney Kürdistan'ın yurtsever halkı adına da bir cephe girişimimiz var. Zaten bunu doğabilecek olumsuzluklara karşı bir alternatif olarak düşünüyoruz. Bu cephenin en önemli günlerini yaşıyoruz. Bir de askeri gücümüzü Güney Kürdistan'a dayatmış durumdayız. Kısaca ya siyasal birliğe gelirler ya onları aşarız gibi bir durum söz konusudur. Eğer birliğe gelmezlerse, yeni bir siyasi cephe Güney Kürdistan'da oluşacaktır. Aslında çok önceden bu engeli böyle bir düşünceyle aşmaya çalıştık. Bizim çağrımız, içindeki yurtseverleredir. Gelmezlerse Güney halkının çok sayıda kişi ve kuruluşu var, onlar zaten şimdiden birliğin oluşmasını kabul ediyorlar. Çok az bir kesimi gelmeyebilir. Büyük çoğunluğu birliğe gelmekten yanadırlar. Gelmeyenler de tecrit olurlar.

Bu güçler Kürt halkının ulusal-demokratik önderliğini kabul etmiyorlar. Hala feodal-aşiretçi önderliğin peşinde koşuyorlar, hem de düşmana dayanarak. Ulusal Kongre'ye gelmemelerinin diğer bir nedeni de; kongrenin demokratik bir platform olmasıdır. Gelirlerse çıkar peşinde koşamazlar, düşmanla ilişkileri bozulur. Ulusal Kongre'ye veya birliğe gelmemenin bundan başka bir nedeni olamaz. Gelmezler diye de biz halkın ulusal-demokratik taleplerini geliştirmekten çekinemeyiz. Gerektiğinde zorla olabilir. Nasıl ki onlar zorla bu çatışmalarla halkın yurtsever-demokratik gelişimini tüketiyorlarsa, biz de zorla halkın ulusal-demokratik potansiyelini cepheye veya kongreye akıtırız.

Güney Kürdistan sorunu üzerinde yalnız siyasi, teorik olarak değil askeri olarak da çözüm bulmamız gerekiyor. Bu konuda da bazı gelişmelerin olması kaçınılmazdır. Bundan sonraki engellemeleri de fazla etkili olamaz. Onlar Türkiye'yle, ABD'yle, Irak'la diğer sömürgeci devletlerle bunu çözmek isteyeceklerdir. Ama mevcut durumdaki gelişme düzeyleri göz önüne getirildiğinde eskisi kadar engel olma durumları söz konusu olamaz.

İrademizi düşmana bağlamış değiliz

Bunların üzerine böyle gitmek gerektiği açıktır. Bunlara kalırsa bir bakanlıkla da bu işin içinden çıkarlar. Güney'de de, Kuzey'dede var. Biz bunları ulusal güçlerden saymıyoruz. TC'yle Irak'la ancak bir federasyon temelinde birleşilebilir. Bu da ayrı bir federal çatıyı gerektirir. Bizim bugün tartıştığımız federal bir çatı değildir. Kürdistan için belki bir federasyon tartışılabilir. Ama her şeyden önce ulusal birlik şarttır. Yine birlik isteyenler önce bu halkın özgürlük ve eşitlik talebini saygıyla karşılamalıdırlar. Gerek içimizde gerek dışımızda bunu saygıyla karşılamayanların ulusal birlik konusunda konuşmaya hakları olamaz. Zorla dayatmak isterler, biz de halkımızın iradesini zorla dayatırız.

Bu da tartışmakla değil, savaşla olur. Bu bir tartışma konusu değil, bir halkın iradesine saygılı olma sorunudur. Bu güçler bir sürü bahane öne sürebilirler. “Taktik nedenler, koşullar elverişli değildir” diyebilirler. Bütün bunlar onları işbirlikçi olmaktan kurtaramaz aksine daha da işbirlikçi olduklarını ortaya koyar. Ulusal tavrı, halkına saygısı olanların irade birliğini ve özgürlüğünü ifade ediyoruz. Bazı kavramları zedelememek gerekir. Saygı duyulması ve hep bağlı kalınması gereken bir kavramı “şartlar uygun değil, taktik böyle istiyor” deyip sulandırmak, en hafif deyimiyle oportünistliktir. Kaldı ki bizde oportünistlik düpedüz ihanete kılıftır.

Ulusal Kongre'ye karşı direnenler elbette olacaktır. Fakat halkın talebi şiddetle gelişmiştir. Engelleri iyi görerek nasıl aşılması gerektiğini ustaca bilerek bertaraf etmek de bu işin mücadelesinin doğru bir gereğidir. Çok ilginç ve karmaşık engeller de çıkabilir. Ama ulusal davalarda yalnız tartışma ve ikna yöntemi değil bazen de zor olayı devreye girmek zorundadır. Tüm önemli ulusal davalarda ustalar der ki: ‘Şiddet hem içteki düşmana hem de dıştaki düşmana karşı uygulanmak zorunda.’ Ulusal Parlamento, Ulusal Kongre, Ulusal Cephe isteyenler bunun önündeki engellere karşı zoru görmezden gelemezler.

Dolayısıyla bütün engeller aşılmak zorundadır. Yalvarmakla, rica etmekle olmaz, çünkü; düşmanla birleşip nasıl halkın demokratik taleplerini boşa çıkarmışlarsa ve halkı avanak avanak idare etmişlerse, yine ulusal rezervleri tüketmişlerse bundan sonra daha da halkı satarlar, tüketirler. Bunun için bu kavramları çok iyi kavramak gerekiyor. Onların modelleri düşmanla işbirliğidir. Savaşları da düşmanladır, barışları da düşmanladır. Çarpıcı ve son derece sakıncalı bir durumu ifade ediyor. Halbuki bu sorunların birinci derecede muhatapları Ulusal Kongre'ye katılmalıdırlar. Düşmanla işbirliklerinin bozulacağından çekiniyorlar, aşiretçi-feodal önderlik egemenliğinin yıkılacağından korkuyorlar. Daha da böyle devam ederlerse biz Ulusal Kongre silahını çok güçlü bir biçimde yükselterek cevap vereceğiz.

40 milyona varan bir ulusun iradesini birkaç örgütün hatta örgütü kendine bağlamış birkaç kişinin eline vermek, onların bu engellemelerini meşru görmek ve “onları bekleyelim” demek ulusal iradeye saygısızlık olur. Bu şansı onlara vermemeliyiz, uyarılarımızı daha da şiddetle gerçekleştirmeliyiz. Eğer düşmanla birleşip engellemelerini sürdürürlerse zorlayıcı etkenleri daha da devreye sokabiliriz.

Mevcut Kürdistan gerçekliğinde ulusal sorunlar çok barışçıl yöntemlerle değil, savaşarak hallediliyor. 1992 Güney Savaşı'na ilişkin yaptığımız bir değerlendirme vardı. Düşman, Kürdistan'daki parçalanmadan çok umutluydu. O zaman biz bu savaşın birliğe daha fazla yol açacağını belirtmiştik. Şimdi bu birlik gerçekleşiyor. Belki de bir yıl sonra hayal bile edilmeyecek ulusal birlik Güney'e de hakim olmuş olacaktır. Ama bu, şiddetli ideolojik siyasi ve gerekirse silahlı savaşıma bağlıdır. Kılıçlar bilenmiştir, düşünceler netleşmiştir. Bu büyük gelişme karşısında engelleyiciler fazla dayanamazlar. Bu işlerin yaşı başı yoktur. Ulusal işlerde çocuk gibiyiz. Aynı zamanda mütevazi olmalıyız. Ama gerektiğinde çok katı bir iradeyi temsil etmek zorunda olduğumuzu, gereklerini yerine getirmekten de hiçbir koşul altında çekinmememiz gerektiğini bir kez daha vurguluyorum. Ben de bu koşullar altında politika yaptım. Hala da politika yapıyorum.

Kürdistan sorunu istenildiği kadar tartışılabilir, istenildiği kadar bağımsız kararlar alınabilir. Bu konuda en ufak bir engel koyan da yoktur. Belki ileride daha da olumsuz durumlar gelişebilir. Ama biz irademizi düşmana bağlamış değiliz. Halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğünde iddialı olduğumuzu ve bütün adımları da bu temelde attığımızı herkes görüyor. Dost olmak isteyen de, düşman olmak isteyen de biliyor. Dost olmak isteyen daha anlayışlı olacak, düşman olmak isteyen daha haince vurmak isteyecektir.

Birçok mevzi yaratılmış, birçok fırsat ortaya çıkmıştır. Özellikle gerillayı özgürlük dağlarına ulaştırmak büyük bir olaydır. Bundan on yıl önce kelime düzeyinde bile Kürtlükten bahsetmek dilin kesilmesiydi. Ama bugün devletleşme ve iktidarlaşmadan bahsediyoruz. Bu tarihi bir olay olduğu kadar aynı zamanda Kürdistan tarihinde ilk kez gerçekleşen bir durum oluyor.

Her şeyden önce özgürlük dağlarında büyük birliğe, büyük savaş silahlarına sahip olmak eşsiz bir gelişmedir. Siyasal birlik içinde büyük gelişme imkanları doğmuştur. Ülkenin içine giriliyor, dışına çıkılıyor. Birkaç yıl önce bunlar hayal bile edilemezdi. Devletler artık bizleri muhatap kabul ediyor. İlkel-milliyetçiliğin Kürdistan'da hükmünü sürdürdüğü dönemde bunları hayal etmek bile zordu. Bütün bunlar açık bir olgu haline geldi. Biz bununla da tatmin olmuyoruz. Doğru görüşlerimize dayanarak daha fazla bağımsızlık ve özgürlük diyoruz.

Kürdistan çapındaki güçler için olduğu kadar bölgedeki halkların güçleri için de daha fazla eşitlik ve daha fazla özgürlük temelinde birlik diyoruz. Bunda ısrarlıyız ve şimdiye kadar taviz vermedik. Bu konudaki ısrar, gereklerini yapmak bizi daha fazla başarılara götüreceği gibi geçmiş tarihimizde dayatılan komploların sonunu getirecektir. Şimdiye kadarki pratiğimiz bunu gösterdi. Bundan sonra mücadele silahlarını iyi kullanarak, iyi diplomasi yaparak, dost ve düşman kavramlarına bağlı çalışma yürüterek bu makus tarihimizi kesin yenmiş olacağız.

Fazla umut dağıtmak istemiyorum. Ama öyle eskisi gibi kendini güçsüz, karamsar, bitik görmenin de hiçbir anlamı yoktur. Gelişme yönü esastır. Belki de çoğu ulusal güçlerimizin hayal bile edemedikleri ulusal işlerde, ulusal özgürlük yaşamında gelişme vardır. Yine iliklere kadar yaşanan yenilgi psikolojisi yıkılmıştır. Bunu cesaretle görmeleri gerekiyor. Bunları söylerken yine ucuz umut dağıtmak istemiyorum, aşırı bir cesaretle nelerin, nasıl yapılması gerektiğini vurgulayarak umutlu olacağımızı söylüyorum ve ancak bu temelde bir başarı kesindir diyorum.

1 Eylül 1995

HEP KAVGAYDI YAŞAMIM

Dêrsim'de şimdi herkes benim kaçışımı konuşacaktı. Kızları devrimci olanlar bundan böyle kendi kızlarına fazla baskı yapmazlar belki. Bu da bana teselli oluyor. Acaba 'bir erkeğe kaçtı' derler miydi? Çünkü ben öyle bir görüntü vermiştim. Kimse beni kaçırmamıştı, ben evden çıkıp taa Ankara'ya gitmiştim, amcamların evine. Herkes bu kadarını bilmiyordu.

Kim ne derse desin, "ben devrimciliğimle onları hatta annemi bile ikna edebilirim" diyordum. O ne güvendi tanrım! Çatışmalar, çelişkiler, çıkmazlar, imkansız görülen şeylerin tümü, kendi zayıflıklarım, çaresizliğim, korkularım, bilinçsizliğim hepsi hepsi vardı ve ben bunlara rağmen, bunların içinde bir güven, bir cesaret bir umut kıvılcımı yakalamış gidiyordum. Bazı şeyler geçici etkilese de 'aşarım' diyordum. Yanlış yapmaktan çekinmiyordum. Korkularım da olsa yapma inadı hep ağır basıyordu. Bir inanış, bir bağlanma beni alıp götürüyordu. Sonuç olarak yanlışa ve kötüye gitmeyeceğime inanıyordum. Bu bende güven yaratıyordu, arayışımı durdurmuyordu.

Musa anlatımlarımı dinliyor, arada dayanamıyor, 'tebrik ederim bacım' diyor. Eliyle omzuma vuruyor, beni cesaretimden dolayı kutluyor! Konuyu M. Ali'nin tavrına getiriyorum.

"Ama benim o evde kalmam da doğru değil, duygusal yaklaşıyorlar. Nikahtan söz ediyorlar, bu beni rahatsız ediyor" diyorum.

"Tamam, sonra konuşuruz" diyor.

Gruptaki bayan dikkatimi çekiyor, duruşu, konuşmaları bayanın, Kesire olabileceği hissini uyandırıyor çünkü Kıymetlerin ailesi o kadar çok anlatmıştı ki ilk akla gelen o oluyor, Musa:

"İstersen Kesire arkadaşla konuşursun, öğlen yemeği de yersiniz, yurt yakın, ihtiyaçlarınız da olabilir" diyor. Demek ki bayan konusunda yanılmamışım, Kesire'ymiş!

Kesire ile kalkıyoruz. "Gel bir içeriye gidelim elimizi, yüzümüzü yıkayalım" diyor. Yurda giriyoruz. Bayanlar var. Lavaboda elimizi yüzümüzü yıkıyoruz. Kurutmak için poşetten havlu çıkarıyor. Davranışlarında acelecilik yok. Sakin ve dikkatli. Olgunluğu ve hemen meraklanıp soru sormaması da dikkatimi çekiyor. O tavrını grup içindeki konumuna bağlıyorum. Oldukça sade. Konuşması, mimikleri farklı. Yüz ifadesi hem soğukluğu hem de olgunluğu yansıtıyor. Tabii arada gülümsediğinde daha sevimli geliyordu yüzü bana. 'Demek ki soğuk değil, asil bir görünümdür' diyorum.

Tekrar bahçeye iniyoruz. Çimenlikte oturuyoruz. Adımı soruyor, biraz tanımak istiyor. M. Ali'nin konumunu soruyor. TKP'li olduğunu söylüyorum. "Ali Haydar arkadaş tanır" diyorum. Çünkü hep bahsederdi, evlerine gittiğini de söylemişti. "Ali Haydar dün Dêrsim'e gitti" denildiğinde hayıflanmıştım. Keşke görüşebilseydik ya da ben Dêrsim'deyken gelmiş olsaydı onun söyleyeceği şeyler olurdu belki de Dêrsim'de çözerdik. Bir anda bunları düşünüyor, biraz dalıyorum. Onun sorusu beni uyarıyor ve kendime geliyorum. Sonra kendi kendime 'boş ver artık bir kez oldu buraya kadar geldim. Yanlışsa bu arkadaşlar da söyler. Musa bu duruma sevindi, hatta tebrik etti. Yanlış yapsaydım söylerdi, kızardı herhalde' diyorum.

Kesire: "Musa bazı şeyler anlattı, konuyu tam anlamadım ama doğru söylemek gerekirse çok şaşırdım. Bana fazla akılcı gelmedi, işleri iyice karıştırmışsın. Aileden çıkmış olman iyi de şimdi bunlar da aynı şeyi dayatıyor. Amcanın oğlu seni daha önce istemiş. Onun hoşuna gider. Peki, o nerede, onun haberi var mı?" diye soruyor.

"İzmir'de" diyorum.

Benim onun çağrıldığından haberim yok. Saime yolda telgraf çektiğini söylemişti ama başka bir şey söylememişti. "O nasıl karşılar?" Öyle ya, bunu hiç düşünmemiştim. Ben, ona da hazır cevap veriyorum.

"Amcamın oğlu iyi, daha önce de konuşmuştuk. Doğal karşılamıştı tepkilerimi. Devrimcilik yapacağımı, evlenmeye hazır olmadığımı söylemiştim. Bu durumu da anlatırsam normal karşılar bence, M. Ali'den daha gerçekçi yaklaşır" diyorum.

Kesire, bu konuda bir şey belirtmeyeceğini söylüyor. Yalnız ben yine ısrarla, nikah sorununu dayatırlarsa o evde kalmam diyorum. Bana bir şey söylemiyor. Oysa ben bekliyorum ki yanımıza gel ya da "seni daha uygun bir yere bırakalım" desin. Hayır, kapalı kalıyor, sonraya bırakıyor sanki. Bu tavra canım sıkılıyor. Ağlıyorum orada. Ardımdan "evin adresini biliyor musun" diyor. Bilmediğimi, ama evin Siyasal'a hemen yakın olduğunu söylüyorum, bir de ' İç Cebeci' aklımda onu söylüyorum. Kapı numarası aklıma gelmiyor.

Ve eve doğru yürüyorum. Adımlarım beni götürmüyor, sorunu çözememiştim. Beklediğim bir yaklaşım olmadı ya da ben anlatamadım durumu. Nerede eksiklik vardı, hangi noktada sorunu iyi koyamamıştım? Peki, şimdi ne olacak? Medine ile tekrar Dêrsim'e dönsem olur mu? Aile bu tavrımdan dolayı bundan sonra yaklaşımlarına dikkat eder, kesin artık korkar ve baskı yapmazlardı. Ama olmazdı, bir kez çıkmıştım hem de nişanlı olduğum halde. Birçok dedikodu yapılacak. Metin'in yanına gitsem, onunla konuşursam, böyle bir kaçıştan sonra o nasıl karşılayacak? Bu konudaki tavrını da kestiremiyorum. Aklıma adresi gelmiyor bir türlü. Telefonu olsaydı telefon ederdim, telefonda tavrı anlaşılırdı. M. Ali'ye söylesem bana yardımcı olur mu? Ama o hiç kabul etmez, Metin'le görüşmemi istemez. Sokak aralarında dolaşıp durdum, eve gitme istemim kırılmıştı. Bayanın adını tekrarlıyorum. "Kesire. Kesire."

Ne anlama geliyordu acaba? Menekşe Musa'nın yanına gelip döndüğünde bahsetmişti. Bizde gruba katılan ilk bayandı. Bana yardımcı olabilirdi. Ben mi onu anlayamamıştım? Ama bana net bir şey söylememişti. Bu noktada kızıyorum. Ali Haydar olsaydı o mutlaka çözerdi. M. Ali'yi de tanıyordu çünkü.

Yorulana kadar dolaşıyorum. Sonra eve gidiyorum. Baki, İbo, Saime ve okul arkadaşı Hataylı Halide eve gelmişlerdi. Durgunluğum artıyor. Baki önce resmi, ciddi soruyor ama arada gülüyor, havası değişiyor. İbo takılıyor.

"Amca kızını TİKKO'cu yapamadık, şimdi olur birlikte dağa çıkarız" diyor.

Hiçbir konuşmayı tam anlayamıyorum. Aklım Siyasal'ın bahçesindeki konuşmalarda, iki ayrı tavırla karşılaşmıştım. Biri kutluyor, 'aferin' diyor, diğeri şaşırıyor, 'işler karışık' diyor. Baki'yle konuşmak istiyorum. "M. Ali de olsun" diyorum. Ayrı bir odaya çekiliyoruz. Baki'nin gülmesi bir 'tik' olmuş. Ben bozuluyorum, neden güldüğüne anlam veremiyorum. Benim kaçışıma mı gülüyordu? Öyle ya bir yıl önce gelip benimle konuştuğunda ben onu reddetmiştim. Evliliği erken bulmuş, devrimcilik yapacağımı söylemiştim. Şimdi ise ona 'sığınmıştım!' Ondan yardım istiyorum. Bunu çok farklı değerlendirmesi doğaldı.

O öyle gülünce ben rahat konuşamıyorum, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Oysa ne kadar rahattım diğerleriyle konuşurken, bir süre suskunluk oluyor. Konuya giriş yapıyorum:

"M. Ali'ye de anlattım. Annem benim devrimcileşmemi istemiyordu. Son dönemlerde tümden ilişkimi kesmeye çalıştı. Benim kararlılığımı görünce de evliliği gündeme getirdi. Metin burada okuyor, onun hiçbir şeyden haberi yok. Ailesinin ise annemden farkı yok, evliliği istemedim. Evden ayrılmam gerekiyordu. Başka yerlere gitsem sorun olurdu, polis arayabilirdi. Bu nedenle Saime'yle konuşup böyle bir görüntü vermek istedim" diyor ve her şeyin daha da netleşmesi için daha da açıyorum:

"Bakın sizinle daha önce de konuşmuştuk. Tavrım açıktı ve doğruydu. Sizi devrimci bir arkadaş olarak görüyorum. Bu, amcamın oğlu olmanızdan, akrabalığımızdan daha önemli. Ayrıca güveniyorum. Kaldı ki sizlerle tartışmalarımız olmuştu. 'İdeolojik ayrılıklar giderilebilir' dediniz, araştıracağınızı da söylemiştiniz. Bu bana daha çok güven verdi. Abiniz nikahtan bahsediyor. 'Polis eve gelebilir!' diyor. Ben bunu doğru bulmuyorum. Benim yaşım on sekizi doldurdu. Başka da polisin elinde bir gerekçe olamaz. Akrabalarımsınız evinize gelmişim, sorun olacağını sanmıyorum. Bir de sorunu bu şekilde ele almak doğru değil güvenimi sarsıyorsunuz, tam tersine bana yardımcı olacağınızı bekliyordum" gibi şeyler söylüyorum.

Baki konuşmamı onaylıyor, devrimciliği tercih etmeme de sevindiğini belirtiyor.

"Biz devrimciyiz, her şeyimizle açığız. Ben İzmir'de hem okuyorum, hem de çalışıyorum. İbo da benimle birlikte. Saime sonra gelecek. Okul işlerini halledip orada okula da devam edebilirsin. İzmir'de olanaklar daha iyi birbirimize yardımcı oluruz, tartışırız da. Polis arayabilir. Nikah işi fark etmez. Ben öyle bir şey olsun demiyorum. İstersen İbo'yla da konuşalım" diyor. İbo'yu çağırtıyor, kısaca durumu özetliyor. O da onay veriyor. M. Ali önce pek taraftar görünmüyor sonra riskli olacağını düşünerek İzmir'e gitmemi daha olumlu buluyor. 'Geçici olsun, tekrar buraya gelebilir' diyor. Medine bunları duyuyor o da taraftar.

"Biz de İzmir'e geleceğiz, orada ev alacağız, İstanbul'u beğenmedim" diyor.

Saime okul işlerini halledip gelecek. Medine'nin kardeşleri de oraya yerleşecekler. Hasan orada öğretmen, Haydar da gitmiş. Aynur da Saime'yle ya da ondan önce gelebilir.

İşler değişik gelişiyor. Akılda İzmir yok, ama bir anda herkes 'İzmir' diyor. Bana da daha mantıklı geliyor. O ev fazla çekici değil. M. Ali, eşi, iki çocuğu, baldızı ve kayınçosu, kaynanası tam bir Osmanlı ailesi gibi. Hem ev küçük hem de bu tür aile ilişkileri bana itici geliyor. M. Ali TKP'li. Baki de, İbo da farklı fraksiyonlarda oldukları halde onları daha yakın buluyorum. Onlar öğrenci, çalışıyorlar. 'Ben de çalışırım, arkadaşlarla yeniden ilişkiye geçene kadar idare ederim. Kendimi teorik olarak bilinçlendiririm. Orada boş durmam' diyorum. Bir çözüm bulmuş gibi seviniyorum.

Sancılı kopuş

Hemen İzmir'e hareket ediyoruz. İbo son anda kalıyor, "ben bir iki gün sonra gelirim, arkadaşlara uğrayacağım" diyor. Tabi ki TİKKO'cuları kastediyor bunu söylerken.

Ben arkadaşlarıma bir şey söylemeden gidiyordum. Daha sonra haberleri olabilir mi? M. Ali'ye soran olursa yerimi söylemesini tembihliyorum.

Yol boyu tartışıyoruz Baki'yle. Saçlarım kıvırcık, uzun ve güzeldi. Son günde çok kısa kestirmiştim.

"Neden kestin?" diye soruyor.

Konuşmak, sohbet etmek istiyordu. Konuyu gerilere götürüyor. Ben ortaokuldayken o lise sondaydı. O dönemdeki yaklaşımını, ilgisini anlatıyor. Benim bu şekilde gelişimi, kendisi için güzel bir şans olarak değerlendirdiğini söylüyor. Konuşmaları, davranışları başka oluyor.

"Kim ne derse desin, "ben devrimciliğimle onları, hatta annemi bile ikna edebilirim" diyordum. O ne güvendi tanrım! Çatışmalar, çelişkiler, çıkmazlar, imkansız görülen şeylerin tümü, kendi zayıflıklarım, çaresizliğim, korkularım, bilinçsizliğim, hepsi hepsi vardı ve ben bunlara rağmen, bunların içinde bir güven, bir cesaret bir umut kıvılcımı yakalamış gidiyordum. Bazı şeyler geçici etkilese de 'aşarım' diyordum. Yanlış yapmaktan çekinmiyordum."

devamı 31'de